

Giấc Mơng Sói Vương

Contents

Giấc Mơng Sói Vương	1
1. Chương 01 - P1	2
2. Chương 01 - P2	6
3. Chương 01 - P3	10
4. Chương 01 - P4	15
5. Chương 02 - P1	17
6. Chương 02 - P2	21
7. Chương 03 - P1	25
8. Chương 03 - P2	29
9. Chương 03 - P3	34
10. Chương 03 - P4	39
11. Chương 04 - P1	42
12. Chương 04 - P2	45
13. Chương 04 - P3	50
14. Chương 04 - P4	54
15. Chương 05 - P1	57
16. Chương 05 - P2	61
17. Chương 05 - P3	65
18. Chương 06 - P1	69
19. Chương 06 - P2	72
20. Chương 06 - P3	75
21. Chương 06 - P4 - End	79

Giấc Mơng Sói Vương

Giới thiệu

Một con sói cái giàu tình cảm mà vô cùng dũng mãnh, can đảm. Cuốn sách thể hiện tình Mẫu tử thi

1. Chương 01 - P1

Loài sói ở khắp mọi nơi trên thế giới đều có một tập tính chung, ấy là tụ lại thành bầy trong những ngày đông giá buốt, lúc bình thường thì sống một mình. Giờ đang vào tiết trời xuân đào liễu biếc xanh, bầy sói ở núi tuyết Streca lại tản ra theo thuộc tính tự nhiên của chúng. Từ có thành không, bầy sói tỏa đi mọi nẻo trên thảo nguyên Ga Marr mênh mông rộng hơn 500 dặm dưới ngọn núi tuyết.

Phía sau khối nham thạch hình rế quạt bên hồ nước thấp hình móng ngựa ở cực Đông Bắc của thảo nguyên Ga Marr có một con sói cái đang nằm, dáng hình lẻ loi của nó đổ dài dưới ánh chiều tà. Nó nằm ở đó, không hề nhúc nhích suốt từ trưa tới giờ và vẫn kiên nhẫn chờ đợi mấy tiếng rờn, những mong có một con hoẵng hay một con sơn dương nào đó tới bên hồ uống thứ nước chua mặn. Khi ấy, nó chỉ cần lao ra tấn công bất ngờ là có thể thưởng thức một bữa tối ngon miệng. Vị trí ẩn náu của nó thật không tồi chút nào, vừa kín đáo lại có thể nhìn từ trên cao xuống, con mồi nào bước tới thật khó thoát khỏi nanh vuốt của nó.

Con sói cái này tên gọi Tử Lam. Sở dĩ nó mang tên ấy là vì đám lông đen trên cơ thể nó ánh lên một màu tím sậm hiếm thấy, còn đám lông dưới bụng lại là một màu trắng thuần khiết. Nó sở hữu một thân hình uyển chuyển, khi chạy trông nó hệt như một màn sương tím bồng bênh trôi. Cứ xét theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của loài sói thì Tử Lam rất xinh đẹp. Nhưng lúc này, vóc dáng mảnh dẻ của nó đã trở nên nặng nề bởi cái bụng lùm lùm như chiếc trống. Ở đó có những sinh mệnh nhỏ bé đang cựa quậy. Phải, Tử Lam đang mang thai và sắp đến kỳ sinh nở.

Hoàng hôn, cả khu rừng bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng, phía sau là ngọn núi tuyết cao vút tầng không, phía trước là bãi cỏ với những loài hoa dại muôn hồng nghìn tía và một dòng suối róc rách chảy qua người Tử Lam. Đám cây bụi trước mặt bỗng đùng đặng phát ra tiếng lạo xạo dù không có gió. Tử Lam mừng thầm trong bụng, chắc hẳn phen này con mồi đã tới, các dây thần kinh của nó bắt đầu căng ra, nhưng khi nhìn kĩ lại nó mới thấy, trong bụi cây lúp xúp đó chẳng hề có bóng dáng của một con hoẵng hay con dê rừng nào cả mà là một con rắn mai gầm đang bò, miệng ngoạm một con chim trà.

Loài sói ghét cay ghét đắng rắn độc, nếu không nói là sợ chúng.

Tử Lam lòng đầy thất vọng.

Sói tuy là loài vật ăn thịt dữ dần nhưng lại có tình mẫu tử mãnh liệt. Mang thai lần đầu, Tử Lam cũng giống như tất cả những con cái khác trong giới tự nhiên, kể cả con người, mỗi khi bảo bối trong cơ thể bướng bỉnh hay tình nghịch đập mẹ, nó cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc vô bờ và cảm giác diệu kì bởi sắp được làm mẹ. Hơn thế trong lòng nó lúc nào cũng canh cánh nỗi lo về vận mệnh tương lai của những sinh linh bé nhỏ chưa chào đời. Nó lo không biết bảo bối có thể bình an chào đời hay không; lo rằng liệu các con yêu của nó có thể tránh được sự tấn công của những kẻ thù tự nhiên như thợ săn, hổ báo, lợn rừng... hay không. Sói tuy là con vật tinh anh của thảo nguyên Ga Marr, là kẻ mạnh nơi rừng sâu núi thẳm, suốt đời chỉ biết đến việc tàn sát đầm máu, nhưng khi còn non yếu, răng chưa mọc đủ, nanh vuốt chưa sắc nhọn thì rất dễ trở thành mục tiêu tấn công của các loài động vật ăn thịt khác.

Đối với Tử Lam mà nói, việc các con yêu có thể bình an chào đời hay không nằm ngoài khả năng của nó, bởi xét cho cùng, loài sói vẫn là sói, không có những biện pháp đỡ đỡ hoàn thiện như loài người, tất cả đều phụ thuộc vào số mệnh. Còn như việc có thể bảo vệ sói con tránh khỏi sự tấn công của những kẻ thù tự nhiên thì một phần phụ thuộc vào số mệnh một phần phụ thuộc vào sự bảo vệ nghiêm cẩn của mẹ, việc này cũng còn xa vời lắm, không cần quá nóng vội. Vấn đề cấp bách trước mắt là làm sao có đủ sữa cho con bú. Mà muốn có đủ sữa nuôi con thì nó phải được ăn đầy đủ.

Nghĩ đến cái ăn, bụng nó lại sôi ùng ục. Sớm nay nó mới chỉ ăn một con gà choai choai và thức ăn ấy đã tiêu hóa hết từ lâu. Từ khi mang thai, nhu cầu ăn của nó lớn khủng khiếp, lúc nào cũng cảm thấy ăn không no, cái đói luôn réo gào trong bụng. Thời gian này nó thật xui xẻo, chẳng khi nào vớ được những món khoái khẩu như dê rừng, hoẵng hay hươu. Có lúc nó vất vả mai phục cả một ngày trời mà chỉ bắt được một con

nhím hay một con thỏ, miễn cưỡng phải cho vào miệng; có lúc còn thê thảm tới mức phục từ sáng tới tối bên hồ nước mà chẳng được gì, đói bụng quá đành dùng móng vuốt bới hang bắt chuột để lót dạ.

Sói chẳng phải mèo, nó rất ghét mùi vị thịt chuột.

Tử Lam biết rất rõ, việc phủ phục chờ mỗi hoàn toàn phụ thuộc vào vận may. Thường thì loài sói không khi nào dùng cách săn mỗi ôi cây đợi thỏ ngu xuẩn như vậy. Chúng phải tới thảo nguyên Ga Marr menh mông để chủ động tấn công con mỗi, ở đó có từng bầy dê rừng, hươu và linh ngưu. Nhưng việc đuổi bắt con mỗi trên đồng cỏ bằng phẳng không chừng ngại đâu phải dễ! Bất kể loài động vật ăn cỏ, bản tính nhu nhược và không có khả năng phản kháng thật đấy, song chúng lại rất cẩn thận và cảnh giác, hơn nữa tốc độ chạy của chúng không hề thua loài sói. Ngay một con sói đực trắng kiện cũng khó có thể đuổi bắt một con dê rừng trưởng thành, huống hồ Tử Lam lại đang mang thai, sắp đến kỳ sinh nở. Nó đã thử tới thảo nguyên bao la săn mỗi đôi ba lần nhưng đều thất bại cả, đến một sợi lông dê cũng không ngoạm nổi. Chẳng còn cách nào khác, bởi những con sói non trong bụng đã trở thành gánh nặng với nó, ảnh hưởng tới tốc độ chạy và khả năng săn mỗi của nó.

Có lần, nó đuổi bắt một bầy linh ngưu trên thảo nguyên chưa đuổi kịp linh ngưu thì nó gặp phải một con báo kim tiền đang đói. Báo kim tiền cũng là loài động vật ăn thịt hung hãn như nó, thấy nó mang bụng lặc lè và hành động chậm chạp bèn lao tới; nếu lúc đó bản năng sinh tồn trong cơn nguy cấp của nó không nhảy bén khiến nó nhảy ngay vào một khe đá hẹp thì e rằng nó và những báo bối trong bụng sớm biến thành đồng phân mà con báo đó thải ra rồi. Giả như lúc này đây, Tử Lam có được một trợ thủ, một người bạn đồng hành thì có lẽ tình hình đã khác nhiều lắm, chẳng những nó không sợ báo kim tiền mà còn có thể tới thảo nguyên đuổi bắt dê rừng, hươu hoẵng tùy thích.

Nghĩ tới đây, Tử Lam lại bắt đầu nhớ tới sói đực Hắc Tang. Hắc Tang quả là một người bạn đời lý tưởng, Hắc Tang có bộ lông đen óng mượt, màu đen tượng trưng cho sức mạnh và khả năng chinh phục; Hắc Tang có thân hình vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn và một bộ não thông minh. Ở Hắc Tang có phong thái đặc biệt của một con sói đực khiến Tử Lam say mê điên đảo. Những chú sói non đang chờ ngày ra khỏi bụng mẹ chính là huyết mạch mà Hắc Tang để lại trong mình Tử Lam. Hồi tưởng lại những tháng ngày tương thân tương ái với Hắc Tang, cuộc sống của Tử Lam khi đó ngọt ngào biết bao! Khi ấy, thời gian sao mà trôi nhanh đến thế! Ngay cả lúc đói lòng cùng Hắc Tang đuổi bắt một con thỏ, Tử Lam cũng thấy đó dường như là một sự tận hưởng tuyệt diệu. Không, vào quãng thời gian hạnh phúc ấy, chúng chẳng mấy khi để mắt tới thỏ mà thích đuổi bắt những con hươu cái đang mang bầu trên thảo nguyên hơn. Cái khối thịt chưa hình thành trong bụng hươu ấy có mùi vị đến lạ. Hễ thấy mục tiêu là Hắc Tang và Tử Lam lập tức hành động, chúng phối hợp với nhau thật ăn ý, dường như không bao giờ phải thương thảo trước với nhau về cách bắt mỗi, cũng không cần phải tru lên để gọi đồng loại. Chỉ cần một hành động ám thị nhẹ nhàng như dựng tai hay vẫy đuôi là đôi bên đã hiểu thấu lòng nhau, chúng có thể chọn cách tấn công con mỗi bằng việc đuổi bắt hai bên phải trái hoặc kẹp trên kẹp dưới hoặc giương đông kích tây, hoặc ẩn nấp trong bụi cỏ để hù trương thanh thế.

Ài, Tử Lam thở dài một hơi đầy thương cảm, nếu Hắc Tang còn sống thì tốt biết mấy. Hắc Tang rất hiểu Tử Lam, vào khoảnh khắc nó sắp sinh nở, chắc chắn Hắc Tang sẽ trung thành và tận tụy ở bên cạnh nó, khi nó buồn sầu, Hắc Tang sẽ dùng chiếc lưỡi thô ráp của mình liếm dọc sống lưng của nó, khi nó đói, Hắc Tang sẽ tới thảo nguyên menh mông tìm mỗi. Hắc Tang không những có thể giúp nó xua tan cảm giác cô đơn đáng sợ mà còn có thể giúp nó giải khuây. Rồi khi nó sinh con ra, Hắc Tang với trách nhiệm của một người cha, sẽ cùng nó bảo vệ và nuôi dưỡng sói con trưởng thành, ngày tháng mới yên bình và tiêu dao làm sao! Nhưng tất cả chỉ là mộng tưởng. Bởi Hắc Tang đã chết. Thi thể Hắc Tang có lẽ đã bị lũ chim kền kền ăn hết từ lâu, hoặc giả đã bị lũ kiến đầu đỏ tha sạch rồi. Tử Lam còn nhớ như in nơi Hắc Tang gặp nạn. Đó là một thung lũng có tên Quý Cốc, rải đầy những viên đá lốm chốm và một vài bụi cỏ lạc đà hiếm thấy, trông giống hệt như một nhà mồ gốm ghiếc.

Thiếu sự bầu bạn và bảo vệ của Hắc Tang, Tử Lam không dám tới thảo nguyên để săn mỗi. Nó sắp tới kỳ sinh nở, cơ thể yếu ớt, nếu thêm phần mệt mỏi e rằng sẽ đẻ non mất.

Trời mỗi lúc một tối, đám cây bụi lúp xúp ở gần và thảo nguyên menh mông phía xa xa dần trở nên mờ ảo, cuối cùng bị bóng đêm nuốt chửng. Chỉ có ngọn núi tuyết phía sau lưng Tử Lam là ánh lên sắc màu bàng bạc trong màn đêm xanh sẫm. Niềm hi vọng trong lòng Tử Lam đã nguội lạnh hoàn toàn. Kinh nghiệm

mách bảo nó rằng, khi trời tối thì những loài động vật ăn cỏ nhát gan sẽ không dám mon men tới hồ nước thấp nữa. Ài, xem ra đêm nay nó lại phải bóp bụng để vượt qua cơn đói rồi.

Tử Lam thở dài nhắc tấm thân mệt mỏi buồn bã rời khỏi hồ nước, trở về hang động nơi nó nấu thân.

Hang động của nó nằm dưới chân ngọn núi tuyết Streca. Cái hang này miệng hẹp bụng rộng, cửa hang được che khuất bởi đám dây cuốn chằng chịt nên rất kín đáo, thật là một nơi lý tưởng cho loài sói. Tử Lam nằm trong hang một lúc lâu nhưng không tài nào ngủ được bởi cái đói đang cào xé ruột gan nó.

Nếu chỉ vì bản thân mình thì Tử Lam còn có thể chịu đựng được, đằng này trong bụng nó lại có mấy chú sói con. Là một người mẹ, nó không cam lòng để các con chịu chung sự xui xẻo của mình, nhịn đói cùng mình. Đám sói con trong bụng cứ đập từng hồi chùng như phản kháng cái đói. Tử Lam thấy lòng quặn thắt, bứt rứt vô cùng. Nó dùng móng vuốt trước sờ sờ những núm vú trước ngực. Những núm vú không săn chắc cũng chẳng căng đầy. Cơ thể hao gầy và không đủ dinh dưỡng khiến bầu ngực của nó khô đét. Đối với những loài động vật có vú mà nói, bầu sữa chính là suối nguồn sinh mệnh. Nó mong sao suối nguồn sinh mệnh của mình có thể không ngừng tiết ra dòng sữa thơm lành để nuôi dưỡng những bảo bối của nó thành những con sói khỏe mạnh và cường tráng. Mà từ sâu thẳm trong tâm can mình, nó còn có một niềm khao khát mãnh liệt khác, nó ước ao một trong những đứa con mà nó sinh ra có thể giành được ngôi vị Sói Vương hiển hách. Niềm khao khát của nó sáng rõ và mãnh liệt tới mức không một gập ghềnh trắc trở nào trên con đường đời có thể làm nó lụi tắt. Bởi xét đến cùng, niềm mơ ước ấy cũng chính là di nguyện chưa thành hiện thực của Hắc Tang.

Đúng thế, Hắc Tang đã nói rất rõ với Tử Lam về giấc mộng trở thành Sói Vương của mình. Đương nhiên, bất kì một con sói trưởng thành có tài nào đều có thể vinh quang ngồi lên bảo tọa Sói Vương. Chỉ có điều, Hắc Tang nghĩ tới ngôi vị cao quý đó nhiều hơn những con sói khác, niềm khao khát của nó mãnh liệt hơn những con sói khác. Để biến giấc mộng của mình thành hiện thực, suốt hai năm ròng rã, khi tất cả đã chìm trong đêm khuya tĩnh mịch, Hắc Tang lại âm thầm tới bên tảng đá hoa cương rắn chắc, mài móng vuốt của mình lên đó. Rồi nó điên cuồng cắn vào vỏ cây. Nó luyện tập khổ sở như thế để móng vuốt của mình càng thêm sắc nhọn. Tử Lam vô cùng ngưỡng mộ sự can đảm và nghị lực của Hắc Tang. Trong cảm nhận của Tử Lam, Hắc Tang bẩm sinh đã có phong thái của một Sói Vương nên đương nhiên Hắc Tang sẽ bước lên ngôi vị đó. Đương kim Sói Vương Lạc Giáp nổi tiếng hung hãn và có sức khỏe dẻo dai hiếm thấy, xét về thể phách, Hắc Tang với Sói Vương Lạc Giáp một chín một mười, nhưng Hắc Tang trí tuệ hơn người, đầu óc linh hoạt hơn Lạc Giáp rất nhiều. Kiểu mạnh thực sự phải mạnh cả về thể lực và trí tuệ. Còn Lạc Giáp chỉ là một kẻ cơ bắp nở nang mà đầu óc thì đơn giản. Những khi tìm con mồi giữa bãi tuyết rộng mênh mông, không hiểu sao nó lại ra lệnh cho bầy sói tru lên đồng thanh, từng trận gió ngược ào ào thổi qua chốn đồng không khiến những âm thanh của bầy sói vang đi rất xa, có khác nào hồi chuông cảnh báo những con mồi? Đến con dê từng chậm chạp nhất cũng sớm biết đường chạy mất tung tích. Lần khác, Lạc Giáp còn ngu dốt tới mức hạ lệnh cho bầy sói tấn công lều trại của thợ săn ngay giữa ban ngày, đúng là một hành động giống như thiêu thân lao vào lửa, khiến mấy con sói đực to lớn phải mất mạng oan uổng. Nếu Hắc Tang là Sói Vương, chắc chắn sẽ không bao giờ làm những chuyện xuẩn ngốc như thế.

Tử Lam thấy rằng, việc Hắc Tang thay thế vương vị của Lạc Giáp là trên thuận ý trời dưới hợp lòng sói. Tử Lam đương nhiên là đồng minh đáng tin cậy nhất của Hắc Tang. Chúng đã bàn bạc với nhau kế hoạch hành động ở một nơi vắng vẻ, chúng sẽ lợi dụng một đêm khuya mưa to gió lớn, Tử Lam sẽ giả bộ kinh hãi bởi tiếng sấm sét, muốn nép mình vào Lạc Giáp, Lạc Giáp theo tiếng gọi của lòng ham hư vinh sẽ mở lòng mình để che chở và an ủi Tử Lam. Chính vào giây phút Lạc Giáp bịn rịn Tử Lam và hoàn toàn mất đi khả năng tập trung ấy, Hắc Tang sẽ lợi dụng tiếng mưa gió sấm chớp đi vòng ra phía sau Lạc Giáp, lạnh lùng cắn đứt chân phải sau của Lạc Giáp. Khi đó, dù những người bạn trung thành của Lạc Giáp có nghe thấy động tĩnh mà xô ra chống lại Hắc Tang đi nữa cũng đã muộn, bởi một con sói bị què chân không thể đứng vững trên ngôi vị Sói Vương. Chủ ý này của Hắc Tang và Tử Lam quả là tuyệt diệu và kín kẽ vô cùng. Vào lúc Hắc Tang và Tử Lam chuẩn bị thực hiện âm mưu của mình thì Hắc Tang bỗng gặp nạn ở thung lũng Quỷ Cốc. Sợ của Hắc Tang bị xuyên thủng bởi răng nanh của một con lợn rừng. Đáng thương thay cho Hắc Tang, một đời lang kiệt mà cuối cùng lại chết thê thảm như thế!

Tử Lam còn nhớ như in khi con lợn rừng ác độc đó bị bầy sói xé tan thành từng miếng thịt vụn thì nó vội chạy tới chỗ Hắc Tang. Hắc Tang nằm đó, trên hòn đá nhuộm đen màu máu sói, bốn chân chống lên trời, thân xác đã cứng lạnh mà hai mắt vẫn trừng trừng mở, đồng tử ánh lên một thứ ánh sáng sâu thẳm chỉ có

riêng ở loài sói. Hắc Tang nhìn trân trân vào tầng không xanh biếc và vàng mặt trời yếu ớt của mùa đông. Cả bầy sói không con nào hiểu nổi tại sao Hắc Tang lại chết không nhắm mắt như thế, chỉ duy nhất một mình Tử Lam thấu tỏ mà thôi. Hắc Tang chết không nhắm mắt bởi hùng tâm tráng chí chưa thành, bởi tâm huyết suốt hai năm trời bỗng tan như bọt bong bóng. Điều Hắc Tang thấm thía nhất khi ở những giây phút cuối cùng của cuộc đời mình không phải là nỗi đau bởi dòng huyết trong cơ thể đang dần khô cạn, cũng không phải là tiếng thở dài tiếc nuối bởi sắp lìa xa thế giới mà chắc chắn là niềm ân hận lớn lao bởi chưa hoàn thành được giấc mộng Sói Vương mà nó vẫn đem ngày mộng tưởng. Nỗi di hận đó mãi đọng lại trong mắt Hắc Tang dù thi thể của nó dần trở nên lạnh ngắt.

Tử Lam đứng lặng trước thi thể Hắc Tang hồi lâu. Rồi nó đột ngột cảm thấy một mối giao cảm thần bí với con sói đã khuất, dường như có một bàn tay vô hình nào đó đang dang tay vớt lấy những gì tinh túy nhất trên cơ thể Hắc Tang và cấy vào trong tâm tư của Tử Lam, giống như gieo một hạt mầm vào đầu Tử Lam vậy. Trong bóng đêm mịt mù, Hắc Tang đã khấn cầu Tử Lam, dặn dò Tử Lam phải ươm tưới hạt giống này để nó nảy mầm và đơm hoa kết trái.

Đúng thế, Hắc Tang vĩnh viễn không còn trên thế giới này nữa, nhưng trước khi ra đi nó đã để lại những mầm sói mới trong người Tử Lam. Huyết mạch của Hắc Tang sẽ được tái sinh và tiếp tục chảy dưới sự che chở của người mẹ Tử Lam. Giấc mộng và lý tưởng của Hắc Tang sẽ được kế thừa như một lẽ tự nhiên.

Tử Lam hiểu rõ, trong thế giới loài sói không có quy luật cha truyền con nối hay nhường ngôi mà chỉ có thể dựa vào những trận quyết đấu đẫm máu để tranh giành ngôi vị Sói Vương. Một con sói muốn ngồi lên bảo tọa vinh quang đó phải có một thể phách tráng kiện và bản lĩnh hơn những con sói khác. Để có được việc đó, ngoài sự bồi dưỡng khắt khe thì dinh dưỡng khi thơ bé là vô cùng quan trọng. Những con sói thuở nhỏ thường xuyên phải nhịn đói chắc chắn không thể sở hữu một thể phách tráng kiện.

Dựa vào bản năng động vật của mình, Tử Lam cảm nhận nó đang ở rất gần thời khắc sinh nở. Có thể là chiều ngày mai hoặc muộn nhất là sang ngày kia, các con thân yêu của nó sẽ chào đời. Nó không thể chào đón các con bằng bầu sữa khô cạn. Muốn có bầu sữa luôn căng tràn và tuôn chảy những giọt sữa ngọt ngào, nó phải được ăn uống đầy đủ, nhất là trong tuần ở cữ đầu tiên, nếu vẫn cứ phải ăn thịt chuột để chống chọi cái đói thì rất có thể lũ sói con sẽ trở nên yếu ớt và cấu nệ tiểu tiết giống như loài chuột. Trong bầy sói ở núi tuyết Streca đã từng xảy ra tình cảnh thê thảm như thế, sói mẹ vì không đủ sữa nên ngậm ngùi nhìn sói con chết đói.

Chưa bao giờ Tử Lam lại thêm một con hươu sống như lúc này. Nó thêm uống những giọt máu nóng hổi, tanh nồng của loài hươu, như thế nướm vú của nó sẽ căng mọng; nó thêm được cắn những miếng thịt hươu thơm ngon non mềm, như thế nó sẽ có đủ thể lực để sinh con một cách bình an. Nhưng, biết tìm đâu ra một con hươu bây giờ.

Một ý nghĩ kỳ diệu chợt lóe lên trong đầu Tử Lam. Phía trước trại Lang Bạc cách hang của nó không xa có một chuồng nuôi hươu. Ở đó, cả một đàn hươu lớn đang tung tăng nhảy nhót. Bị kích động bởi ý nghĩ táo bạo của mình, Tử Lam bật dậy, nhảy ra khỏi hang, trèo lên mỏm núi sau hang. Đứng từ trên cao, bóng đêm đen đặc đang trùm phủ khắp mặt đất, chỉ có một vài đốm lửa le lói sáng ở phía thảo nguyên xa xa. Đó chính là nơi con người nuôi hươu. Một đợt sóng cồn lên trong lòng Tử Lam, nó muốn phi tới chuồng hươu ngay lập tức để chứng tỏ thân thủ của mình. Một làn gió đêm mát rượi thổi tới trước mặt Tử Lam. Tử Lam không chịu nổi cái lạnh thấm trong gió, nó làm dịu bớt nhiệt huyết muốn liều mình một phen vừa mới sôi sục của Tử Lam. Tình hình rất khả quan bên trong chuồng hươu là những con hươu mỡ màng, bên ngoài chỉ có một hàng rào bao quanh trong một không gian vô cùng nhỏ hẹp, ngặt một nỗi chuồng hươu được canh gác bởi một gã thợ săn lúc nào cũng lăm lăm cây súng bên mình và một con chó trắng to đáng ghét. Khứu giác và thính giác của con chó đó không thua kém gì loài sói, Tử Lam còn chưa bén mảng tới gần hàng rào thì nó đã sủa lên ăng ẳng, cảnh báo gã thợ săn phải chú ý. Tử Lam nhớ tới hai người bạn Kiệt Kiệt và Châu Châu, chỉ vì ham nổi sướng miệng, muốn ăn trộm một con hươu trong chuồng mà dẫn đến kết cục rất thê thảm, Kiệt Kiệt bị gã thợ săn bắn trúng sọ, còn Châu Châu bị một viên đạn xuyên thủng bụng, não sói trắng đục và máu sói hồng tươi chảy dài trên mặt đất. Chuồng nuôi hươu giống như một nơi tử địa nên bầy sói dù có thèm rõ dãi những con hươu béo mẫm trong chuồng cũng hiếm có con nào can đảm tới gần. Ài, thôi, cô chịu đựng cái đói một chút vậy, ăn tạm thịt chuột qua cơn đói lòng, Tử Lam cúi đầu buồn bã.

2. Chương 01 - P2

Nhưng, khối tâm tình của một người mẹ muốn nuôi con mình khỏe mạnh hơn, cường tráng hơn; nỗi khao khát muốn vun bồi lý tưởng tâm Sói Vương và cơn đói không sao kìm nén nổi cùng ứa lên một lúc như một thứ ma lực có sức hấp dẫn mãnh liệt với Tử Lam. Gã thợ săn đó không phải là không có cách đối phó, con chó trắng đó cũng không phải vạn năng; gã thợ săn và con chó ở chỗ sáng, còn Tử Lam ở chỗ tối, như thế rất dễ đánh úp. Đêm nay trời không trăng sao, gió lại thổi ngược, bóng đêm sẽ che chắn cho nó và gió sẽ giúp nó nấu thân, thời tiết thật vô cùng thuận lợi; bản thân nó vốn tính cẩn thận, không hành động lỗ mãng như Kiệt Kiệt và Châu Châu, khả năng thành công sẽ rất cao.

Nghĩ tới những điều kiện có lợi, Tử Lam thấy mình tự tin trở lại, trong lòng nó háo hức thực hiện mưu đồ. Đúng thế, bây giờ đi trộm hươu còn hơn là sau khi sinh, bị cái đói thúc bách mà bắt buộc phải lao mình vào chốn nguy hiểm. Lúc đó cơ thể nó còn yếu hơn bây giờ, chắc chắn hành động sẽ khó khăn vất vả hơn, phần trăm thành công cũng thấp hơn.

Cuối cùng, Tử Lam cũng thuyết phục được bản thân.

Tử Lam nhảy xuống mồm núi, uống một ngụm nước suối mát lành và co bụng lại. Các con trong bụng vẫn rất ngoan, chưa hề có biểu hiện đòi ra ngoài. Tử Lam quay người, vẫy đuôi, cảm thấy mình còn đủ sức lực tới chuồng hươu.

Tử Lam rời khỏi hang, băng mình vào thảo nguyên Ga Marr đen thẫm.

II

Loài người quả tình khôn, cái chòi canh ở góc phía Đông của chuồng nuôi hươu được dựng hai tầng, tiện cho việc quan sát và nhìn ra xa. Gã thợ săn đang nhòm một đồng lửa trên chòi canh, tay ôm một khẩu súng săn mà tất cả các loài thú trên thảo nguyên hay nơi rừng thẳm đều kinh hoàng sợ hãi. Vừa đốt lửa hẩn vừa ngậm tẩu thuốc, con chó trắng to đi tuần liên hồi bên ngoài hàng rào.

Bây giờ mà xuất kích thì chẳng khác nào tự mình tìm cái chết, Tử Lam nép mình phía sau bụi cỏ cao cách chuồng hươu khá xa, kiên nhẫn chờ đợi. Toàn thân ướt đầm sương đêm, thể cũng tốt, Tử Lam nghĩ, những giọt sương ẩm sì sì đó sẽ át đi mùi sói nồng nặc nhức mũi của nó.

Sao Khôi Minh từ từ nhô lên giữa bầu trời đen kịt như một viên bảo thạch điểm tuyết trên tấm lụa đen. Đồng lửa trên chòi canh lụi dần, chỉ còn lại một vài tàn lửa hơi hồng hồng, cạnh đó gã thợ săn đang gà gắt ngủ. Con chó trắng to cuộn tròn đuôi lại, nằm trên chiếc thang tre của chòi canh, vùi đầu vào hai chân trước. Con chó và chủ nhân của nó vất vả suốt đêm, giờ đã mệt rũ. Trời sắp sáng, cả một đêm bình yên vô sự khiến con chó và chủ nhân của nó mất cảnh giác. Tử Lam như mở cờ trong bụng, một đêm rông rãi nó dầm mình trong màn sương lạnh lẽo chỉ để chờ đợi thời cơ ăn trộm tốt nhất này.

Tử Lam bắt đầu hành động. Gió đông đang thổi nên Tử Lam đi vòng theo phía Tây của chuồng nuôi hươu. Mé đó u tịch và kín gió nên dù mũi của con chó trắng có thính nhạy đi nữa cũng không thể đánh hơi được mùi sói.

Hàng rào được dựng từ những khúc cây dễ sùi như miệng bát, cao hơn một người trưởng thành và khá vững chãi. Hàng rào đó chẳng nhằm nhò gì với Tử Lam bởi khả năng nhảy cao của loài sói vượt qua tầm suy nghĩ của con người. Không phải mất nhiều sức lực, Tử Lam chỉ cần bám chặt vuốt trước lên vỏ cây dễ rồi tung một cú nhảy dọc là sẽ vượt qua chướng ngại này. Điều nó lo lắng nhất là khả năng đánh động bầy hươu, làm kinh động tới con chó và chủ nhân của nó. Mũi và tai của loài hươu tương đối thính nhạy, cộng thêm bản tính đa nghi và hay sợ hãi vốn có nên chỉ cần một động tĩnh nhỏ cũng khiến cả bầy rống lên kinh hoàng. Tử Lam còn do dự vì tuy cả bầy đang nằm trong chuồng vô cùng an toàn, có thợ săn và chó canh gác nghiêm cẩn nhưng bầy hươu vẫn giữ tập tính hoang dã, luôn cử một con đực đóng vai đồng mắt canh gác khi cả bầy đang say sưa trong giấc ngủ.

Đối với Tử Lam mà nói, đây quả không phải là một hành vi hữu hảo.

Xem ra, Tử Lam chỉ có thể dùng trí khôn của loài sói để hành động. Tử Lam quan sát kỹ địa hình rồi nhảy tới một vũng bùn hình tam giác, lặn hai vòng để lớp bùn loãng phủ quang thân mình, ngụy trang triệt để tránh mùi máu sói tanh sặc mũi. Tử Lam vẫn chưa yên tâm. Nó chạy tới một đám hoa móng dê, cắn một khóm hoa thật to ngoạm trong miệng, sau đó lẹ làng bò tới bên ngoài hàng rào. Tử Lam quan sát lần nữa cho tới khi đã chắc chắn, gãi thợ săn và con chó trắng trên chòi canh vẫn còn say trong mộng mị nó mới tung mình phi qua hàng rào gỗ nhanh như một tia chớp.

Tư thế nhảy của Tử Lam tuyệt đẹp, cả thân mình nó tạo thành một vòng cung xinh xắn giữa tầng không, cú nhảy của nó chẳng khác nào một màn biểu diễn thể dục nghệ thuật. Tấm lưng vươn dài, bụng co lại, hai chân chụm nhau, trông Tử Lam hệt như một chiếc lá từ từ rơi xuống. Chỉ có một tiếng động rất khẽ khi Tử Lam tiếp đất. Trước khi nhảy, Tử Lam đã tính toán góc độ rất kỹ, bởi thế chỉ có đầu của Tử Lam là hướng về phía con hươu đực đang đứng gác, còn cả thân mình thì cuộn tròn trong bó hoa móng dê. Sau đó, nó tập trung tinh thần và điều hòa hơi thở rồi nằm yên không động đậy.

Đúng như Tử Lam dự đoán, khi Tử Lam vừa tiếp đất, con hươu làm nhiệm vụ cảnh giới dựng đứng đôi sừng hươu hổ phách, vươn dài cổ chừng như muốn kêu lên báo động. Nhưng vào khoảnh khắc ngặt nghèo của sinh mệnh ấy, con hươu bỗng khựng lại, cái miệng đã ngoác ra muốn kêu nhưng lại thôi.

Trong bóng đêm mịt mùng, con hươu trông thấy một bó hoa móng dê trắng muốt đang từ từ rơi xuống, khi tỏ khi mờ. Nó ngửi thấy hương hoa thơm nồng phảng phất trong đó. Bản tính nhu nhược tác động đến khả năng phán đoán của nó, nó không biết có nên cảnh báo hay không. Nó sợ mình nhận lầm bó hoa rơi xuống kia là kẻ thù mà làm kinh động tới giấc mộng an lành của đồng loại. Nó sẽ bị các bạn chế giễu. Nhưng bản tính đa nghi lại khiến nó không yên tâm trước một động tĩnh đột nhiên xuất hiện như thế. Ngập ngừng trong suy nghĩ và hành động, nó muốn kêu mà không hề cất tiếng.

Mưu này của Tử Lam thật khôn ngoan.

Tử Lam nín thở, nằm bất động hệt như một tảng đá cứng trơ. Sự kiên nhẫn của nó cuối cùng cũng phát huy hiệu quả. Vài phút sau, con hươu đực ngu ngốc đó tin rằng, thứ mà nó nhìn thấy bay vào trong hàng rào chỉ là một bó hoa móng dê vô hại. Nó từ từ thu đôi sừng và rụt cổ lại, hoàn toàn mất tinh thần cảnh giác.

Chỉ chờ có thế, Tử Lam phi tới trước con hươu cái mà nó đã nhắm kỹ từ trước. Con hươu cái đang ngủ rất say sưa, dưới bụng nó là một cái đầu bé xinh với lớp lông tơ mịn màng của một chú hươu non. Tử Lam đã tính toán khá cẩn thận, nó không thể đủ sức để quắp một con hươu trưởng thành, bởi cơ thể nặng nề của con hươu khiến Tử Lam không thể tung mình qua hàng rào gỗ cao hơn một thân người vụng chai ấy được. Tử Lam lao nhanh như một cơn gió tới trước con hươu bạc mệnh, giờ bó hoa đang ngậm trong miệng tới trước mặt nó. Mùi máu tanh nồng phả ra từ miệng sói bất chợt xộc tới làm con hươu giật mình tỉnh giấc. Nó bừng tỉnh, mở mắt. Nhưng trước mặt nó chỉ là một bó hoa trắng muốt. Bản năng mách bảo nó ngả người ra sau để trốn. Tử Lam nhân cơ hội đó cắn một miếng thật mạnh vào cổ con hươu non tội nghiệp vẫn đang ngoan ngoãn nép dưới bụng mẹ và tha đi. Hươu mẹ chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì đã mất đứa con yêu.

Khi thấy bó hoa móng dê kia bỗng lao vào bầy hươu một cách hết sức kì lạ, con hươu đực làm nhiệm vụ cảnh giới mới biết mình bị lừa. Nó lại một lần nữa đồng cao đôi sừng và vươn cái cổ dài, muốn kêu lên cảnh báo. Nhưng đó là chuyện của vài phút sau đó. Lợi dụng khoảng thời gian vô cùng quý báu đó, Tử Lam quắp con hươu nhảy vọt qua hàng rào.

Cuối cùng, con hươu đực cũng rống lên cảnh báo. Trong nháy mắt, cả bầy hươu giật mình tỉnh giấc, hoảng loạn và nhốn nháo trong chuồng. Ngay sau đó là tiếng sủa ăng ăng của con chó trắng, tiếng sủa đồng thanh của bầy chó trong trại, tiếng súng đèn đuề đuề xé tan không gian yên ắng trước buổi bình minh của thảo nguyên Ga Marr.

III

Nếu như hôm đó ông trời rủ lòng thương, dội xuống một trận mưa lớn để gột sạch vết chân và mùi sói vương lại trên thảo nguyên thì xúc giác của con chó trắng to đó và khứu giác có thính nhạy đến đâu cũng khó mà đuổi sát Tử Lam; nếu như Tử Lam quắp con hươu và chạy một mạch về hang không dừng nghỉ thì con chó trắng đó có chạy nhanh hơn nữa cũng chẳng thể nào đuổi kịp Tử Lam.

Tử Lam vốn không có ý định dừng chân trên đường, nhưng sức sống của con hươu nằm trên miệng nó yếu ớt quá đỗi. Con hươu non ban đầu còn giãy giụa rồi dần dần chẳng động cựa. Thực ra, Tử Lam không cần vào chỗ chí mạng của nó, có lẽ nó sợ quá nên ngạt thở. Lúc đó, Tử Lam đã bỏ rất xa chuồng nuôi hươu với ánh lửa sáng rực; tiếng súng, tiếng chó sủa và tiếng náo loạn của bầy hươu dường như không còn vang bên tai nữa. Tử Lam nghĩ mình đã thoát cơn hiểm nghèo, bước chân loạng choạng trở nên thông thả hơn. Tử Lam vừa ung dung bước những bước nhỏ trở về hang động vừa lắc lư con hươu ngoạm trong miệng. Con hươu non thoi thóp thở những hơi thở cuối cùng. Tử Lam hiểu rằng, con mồi khi đã ngưng thở thì cơ thể sẽ dần dần cứng lạnh, máu huyết trong người sẽ đông đặc. Tử Lam thật sự thèm khát những giọt máu hươu nóng hổi. Nó muốn dùng máu hươu để bồi bổ cơ thể trước khi sinh nở, để bầu sữa của nó trở nên căng mọng. Nó nghĩ dừng lại một chút chắc không đến nỗi quá nguy hiểm.

Nghĩ sao làm vậy, Tử Lam dừng lại phía sau một tổ kiến và cắn mạnh vào cổ con hươu non. Lập tức, một dòng máu nóng hổi, đặc sánh, thơm nồng và tanh ngọt chảy vào trong cái miệng đang đói khát của Tử Lam. Tử Lam thấy toàn thân mình thỏa thuê và sung sướng, bầu sữa căng đầy ngay tức khắc. Tử Lam hút lấy hút để những giọt quỳnh tương của cuộc đời tới khi cổ họng con hươu non cạn sạch, không mút ra một giọt máu nào nữa. Tử Lam thấy mình hơi mệt, bèn duỗi thẳng lưng rồi dụi mặt vào lá cỏ đọng đầy những hạt ngọc của buổi đêm. Tử Lam xóc lại tinh thần rồi thông dong quắp lại con hươu mang về hang từ từ thụ hưởng.

Nếu như Tử Lam có khả năng đoán vận mệnh, biết trước phút dừng chân sau tổ kiến sẽ tạo thành tai họa; biết trước dòng máu hươu thơm ngọt thực chất là bát rượu đắng của vận mệnh thì nó cam lòng để dòng máu đó từ từ đông đặc lại trong cơ thể con hươu non và quyết tâm chạy một mạch về hang động.

Nhưng đã là số mệnh thì không thể chống lại.

Tử Lam vừa quắp con hươu lên chuẩn bị rời khỏi tổ kiến thì bất chợt trông thấy một vệt trắng mờ mờ xỏ ra từ bụi cỏ đen nhánh phía trước mặt và sau đó là hai tiếng sủa gâu gâu the thé đầy tức giận của con chó trắng. Tử Lam giật mình kinh hãi, không ngờ con chó trắng đáng ghét đó có thể đánh hơi được mùi sói mà truy sát nó tới tận đây. Tử Lam dựng tai lên nghe ngóng, xa xa phía sau con chó trắng vang lên tiếng hò hét của gã thợ săn. Tử Lam không dám sơ suất, lập tức quay đầu bỏ chạy theo hướng đồng hoang. Con chó trắng theo sát đuôi nó.

Bình thường thì loài sói chạy nhanh hơn loài chó. Có điều, ở vào thời điểm này, con hươu non ngoạm trong miệng tuy không quá nặng nhưng cũng tạo thành gánh nặng với Tử Lam, làm ảnh hưởng tới tốc độ chạy của nó. Con chó trắng bám đuổi ngay đằng sau, Tử Lam không có cách nào thoát khỏi sự truy kích của nó. Nếu vứt bỏ con hươu non, Tử Lam sẽ mau chóng thoát cảnh hiểm nguy, nhưng nó không nỡ. Nó đã phải liều mình qua cơn thập tử nhất sinh để cướp con hươu này, sao có thể vứt bỏ dễ dàng thế được!

Cứ thế, Tử Lam và con chó trắng, một trước một sau, cách nhau vài bước chân cùng nhau bước vào cuộc đua marathon đường dài trên thảo nguyên Ga Marr.

Tử Lam xoạc rộng bốn cẳng cuống cuống chạy băng qua những dòng suối, những thảm cỏ, những vùng nước thấp. Chẳng mấy chốc, Tử Lam đã chạy tới chỗ tận cùng của thảo nguyên Ga Marr. Trước mặt Tử Lam giờ chỉ có hai lựa chọn, một là chạy về hang động của nó dưới chân núi tuyết Streca, hai là nhảy xuống con mương cạn khô trước mặt. Sau một hồi do dự, Tử Lam nhảy xuống con mương cạn bởi nó vốn xuất thân từ một loài vật có bản năng bảo vệ nơi ở, nó không muốn mang nguy hiểm về hang động của nó. Nó sắp sinh rồi và các con của nó chắc chắn sẽ phải sống trong hang động một thời gian khá dài, lỡ như con chó trắng và chủ nhân của nó phát hiện nơi Tử Lam nấu thân thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Tử Lam chạy một lúc lâu giữa con mương rải đầy đá cuội. Vòm trời đen sẫm màu dần le lói sáng. Vầng dương màu hồng nhung của buổi sớm tinh sương đang nhô lên phía chân trời. Tử Lam đã sức cùng lực kiệt. Tử Lam lắng nghe động tĩnh của con chó trắng đang bám sát theo sau, thấy nó cũng thở hổn hển, chỉ sủa ư ử trong cổ họng. Theo kinh nghiệm của Tử Lam thì chủ nhân của con chó đã bị bỏ lại rất xa, nhưng không hiểu sao con chó trắng vẫn không ngớt đuổi theo Tử Lam. Tử Lam vừa tức giận vừa buồn rầu trong lòng. Theo lẽ thường, một con chó không đủ sức đối phó với một con sói. Sở dĩ nó hung hãn và trở nên kiêu dũng thiện chiến trước mặt một con sói hoang là nhờ vào thể lực của chủ nhân nó. Tục ngữ có câu “chó cậy thể người”. Nhưng khi chủ nhân không ở bên cạnh thì uy phong của một con chó giảm thê thảm, từ một đầu sị dũng cảm bỗng chốc biến thành một kẻ thất phu cúp đuôi bỏ chạy. Lúc ấy, chủ nhân của con chó trắng đã

không biết đi theo hướng nào từ lâu, con chó cũng không phải quá ngốc nghếch, nó nên biết điểm yếu này của mình chứ nhỉ! Thế tại sao nó vẫn đuổi sát Tử Lam, kiên quyết không buông tha đến vậy? Không lẽ con chó đã ăn nhầm gan báo? Hoặc con chó này bị điên vì các dây thần kinh bị chèn ép hoặc đảo lộn lung tung? Tử Lam nghĩ thầm, con chó này có lẽ là loại chó nghiệp vụ giống thuần và xuất sắc. Chó nghiệp vụ là loài tinh anh và hào kiệt trong số các loài chó, nó ngang tài ngang sức với loài sói cả về sức lực và sự dũng cảm. Nếu thế thật thì phen này Tử Lam gặp xui xẻo rồi!

Thực ra Tử Lam lo lắng hơi thừa. Con chó trắng này không phải là chó nghiệp vụ, nó xuất thân từ một giống chó bình thường và chỉ là một con chó cái mà dân cư trên thảo nguyên Điem Bắc hay nuôi. Nó là con chó nhà của gia đình Ankedu phụ trách việc nuôi hươu của trại Lang Bạc. Con chó đó cũng chưa hề ăn gan báo và các dây thần kinh của nó cũng không hề bị đảo lộn. Sở dĩ nó liều mình truy sát Tử Lam khi ở cách xa chủ nhân như vậy là vì nó muốn giành lại niềm thương mến của chủ nhân.

Không hiểu sao do thời vận không tốt hay do đồng hồ sinh học trong người nó trục trặc mà mấy hôm nay nó gặp đủ chuyện đen đủi, sơ suất liên tiếp. Buổi trưa hôm đó, tại bãi chăn thả, một con rắn to nhân lúc nó gà gât ngủ đã nuốt chửng một con hươu con; tối nửa đêm, khi chủ nhân đang say giấc nồng, còn con chó đực và một con chó cái khác trong trại tên bí mật hẹn hò nhau, tạo cơ hội ột con báo đáng chết gặm đứt hàng rào và khóa sắt xông vào trong chuồng hươu ngoạm đi một con hươu đực chừng ba tuổi... Bị tổn thất nặng nề như thế, chủ nhân của nó vô cùng tức tối, dùng đòn nổi giận với nó, coi nó như tên tội phạm. Trước đây, chủ nhân rất yêu quý nó, thường kéo nó vào lòng, vuốt ve sống lưng nó, thơm vào má nó. Từ khi chuyện mất mát trong trại liên tiếp xảy ra, chủ nhân không còn sủng ái nó nữa, không còn những cử chỉ thân thiết yêu thương với nó nữa, nhất là sau khi con hươu đực ba tuổi mới nhú bốn cái nhưng bằng nhau bị cắn mất thì chủ nhân của nó càng căm ghét nó tới mức đá liên tiếp hai cái vào bụng nó. Nó không phải bị chủ nhân đá vào bụng mà bị chủ nhân đá vào tim. Nỗi đau trong tim nó lớn hơn nỗi đau ở bụng rất nhiều. Nó hiểu rõ, từ xưa đến nay, loài chó luôn phải sống dựa vào con người, một con chó mất đi tình yêu mến của chủ nhân có khác nào mất đi giá trị sống. Nó đã từng tận mắt chứng kiến kết cục bi thảm của đồng loại khi bị chủ nhân ghét bỏ. Trước kia, chủ nhân nó có nuôi một con chó cái già tên La La. La La càng già yếu càng trở nên lười nhác, chân không đứng vững, không chạy nổi với bầy hươu nên cuối cùng bị chủ nhân bán ột tay đồ tế chuyên giết thịt chó với giá 10 tệ. Thứ đang chờ đợi La La chắc chắn sẽ là một nồi nước sôi. Nghe nói, khi còn trẻ, La La và chủ nhân từng là đôi bạn thân như hình với bóng, chẳng khi nào rời nhau. Con chó trắng sợ rằng rồi đây chủ nhân của nó cũng sẽ vứt bỏ nó bởi nó không hoàn thành nhiệm vụ, không có năng lực. Loài chó không có quyền làm chủ vận mệnh của mình, hạnh phúc của nó hoàn toàn phụ thuộc vào ân điển của chủ nhân. Bởi thế, chỉ còn cách lấy lại tình yêu mến từ chủ nhân thì sự sinh tồn và hạnh phúc của nó mới được đảm bảo. Chủ nhân nó sẽ không đếm xỉa đến những lời tha thiết van nài của nó, nó chỉ còn cách lập công chuộc tội, phải bắt cho được kẻ liều lĩnh mạo phạm chủ nhân, cả gan làm tổn thất tài sản của chủ nhân. Niềm mong mỏi ấy chính là động lực và chỗ dựa tinh thần khiến con chó trắng trở nên dũng cảm khác thường, liều mình bám đuôi Tử Lam dù biết chủ nhân đang còn ở rất xa.

Con chó trắng chẳng phải kẻ ngốc, nó biết rất rõ, mất đi sự hỗ trợ là cây súng sẵn trong tay chủ nhân, chỉ một mình chiến đấu với con sói hung tàn, nó rất khó chiếm thế thượng phong, sợ ý một chút sẽ mất toi sinh mạng. Bản năng không ngừng nhắc nhở nó, phải nhanh chóng kết thúc trò chơi rượt đuổi đầy nguy hiểm này, nhân khi con sói ở phía trước mệt mỏi vì những bước chạy thực mạng vẫn còn chưa tỉnh ngộ và khi ánh mắt nó dừng lại ở cái bụng tròn tròn không thể phình to hơn được nữa của Tử Lam, nó không nỡ từ bỏ cuộc rượt đuổi. Cảm giác vui mừng bỗng ào đến trong lòng nó, nó nghĩ, sở dĩ con sói đang cắn đầu mải miết chạy kia không quay ngược trở lại tấn công nó chắc chắn là do nó đang mang thai nên cơ thể suy nhược, chưa biết chừng đã mất đi khả năng vồ và cắn mồi, đây đúng là cơ hội vàng mà ông trời ban cho nó để lập công chuộc tội. Cắn chết con sói này, nó không những giành lại được tình yêu mến của chủ nhân mà còn có thể nâng cao địa vị và uy tín với bầy sói trong trại Lang Bạc. Ha ha, một mình nó đơn thương độc mã giết chết một con sói, tiếng tăm anh hùng của nó ắt sẽ vang khắp thảo nguyên Ga Marr rộng lớn.

Bị lòng ham hư vinh và cảm giác lâng lâng vui mừng thúc giục, con chó trắng quên cả hiểm nguy của mình, tiếp tục truy đuổi vô cùng dũng mãnh.

IV

Tử Lam thật sự không thể chạy nổi nữa, nước bọt đã sùi ra hai bên mép và bụng co giật từng cơn. Con hươu non ngoạm trong miệng càng làm tăng thêm gánh nặng và nỗi mỏi mệt của nó. Tử Lam ý thức rõ, nếu

cứ tiếp tục chạy như thế thì chẳng bao lâu nữa nó sẽ mệt đến nỗi miệng nôn ra nước bọt và ngã vật xuống mương. Nó nghĩ, nếu chết trên đường chạy thoát thân thì bằng dừng bước, quay người lại, nhảy xổ vào con chó trắng, biết đâu lại tìm thấy hy vọng sống sót. Nghĩ thế, Tử Lam bất ngờ nhảy xuống một nhánh nhỏ của con sông. Nhánh sông này có lòng sông hẹp và cạn khô, không gian bốn bề càng hoang vắng và hẻo lánh hơn. Xung quanh là núi cao dựng đứng cắt ngang ánh mặt trời ban mai và trên mặt đất là những mỏm đá phủ đầy rêu xanh. Giữa lòng sông rải rác từng mỏm cơ thạch[1] và những vách núi cheo leo. Địa hình ở đây quả không tồi, Tử Lam nghĩ, vừa dễ xoay người lại tiện ẩn nấp, quan trọng hơn là hẻm núi hình phễu có thể cản những thanh âm của con chó nên dù chủ nhân của con chó có đuổi tới gần đây đi nữa cũng không thể nghe được tiếng gầm gào và tiếng đánh nhau dữ dội của Tử Lam và con chó, hẳn ta không có cách nào chạy tới ứng cứu.

[1] Tầng đá nhô lên dưới nước.

Tử Lam vừa tiếp tục chạy men theo con sông u ám vừa ghé mắt nhìn lại. Nó thấy những móng vuốt trước của con chó trắng chỉ còn cách móng mình vài centimet. Tử Lam bất ngờ nhả con hươu non đang ngoạm trong miệng, tung mình sang phía bên cạnh và nhảy lên một tảng đá cao chừng nửa mét. Con chó do không phòng bị, lại thêm lòng sông phủ đầy rêu xanh trơn như bôi mỡ nên nó dù muốn thu bước chân cũng không kịp nữa, dưới tác dụng của lực quán tính, cả thân mình nó lao qua người Tử Lam, trượt về phía trước.

Tử Lam đứng ở vị trí đắc địa từ trên cao trông xuống, thấy tình thế có lợi cho mình, con chó trắng vẫn lưỡng lự muốn xoay người nhưng không xoay được, nhân lúc ấy, Tử Lam từ đằng sau nhảy xổ vào con chó trắng với một lực rất mạnh. Công bằng mà nói, trước khi giao đấu, trong lòng Tử Lam cảm thấy vô cùng bi tráng, bởi theo suy đoán của nó từ cuộc truy đuổi gắt gao quyết không rời bỏ vừa rồi của con chó thì đối phương là một con chó nghiệp vụ hung mãnh. Tử Lam đã chuẩn bị tinh thần để cùng sống mái với kẻ địch. Nhưng khi nhảy xổ vào cắn con chó lần thứ nhất, nó nhanh chóng nhận ra con chó này thực chất chỉ là một con chó cái tầm thường. Móng vuốt của con chó do vậy không thể chộp đứt một cọng lông sói; răng nanh của nó cũng không lấy gì làm sắc nhọn, chỉ có thể cắn rách da thịt mà thôi, không thể cắn đứt đầu hay cổ được. Tử Lam vứt bỏ nỗi sợ sệt và bi thương, lấy lại sự tự tin vốn có của một con sói, quyết tâm cắn chết con chó đã hại mình phải chạy thực mạng thoát thân. Cắn chết nó rồi tha về hang làm bữa điểm tâm, thịt chó tuy không thơm ngon như thịt hươu nhưng ăn cũng tạm được, Tử Lam nghĩ.

Con chó trắng không thể ngờ con sói đang chạy bán sống bán chết bỗng nhiên quay lại tấn công mình. Nó trốn không kịp, bả vai bị móng vuốt sắc nhọn của con sói cào xước mấy vết, sống lưng bị răng sói cắn một miếng đau, rách một mảng và lông, xót như bị lửa thiêu đốt. Cũng may mà nó phản ứng nhanh, phải lăn tròn dưới đất hai vòng mới hất được con sói hung tàn xuống dưới.

Con chó giật mình nhận ra bản thân đang rơi vào tình cảnh vô cùng nguy ngập. Sói vẫn cứ là sói, ngay cả khi mang thai sắp đến kì sinh nở nó vẫn mạnh hơn loài chó đến mấy lần. Giờ đây nó có giác ngộ thì cũng đã muộn rồi. Phải mau quay người chạy trốn thôi, con chó nghĩ thế. Nhưng đường rút lui của nó đã bị con sói chặn đứng rồi, thêm nữa, suốt quãng đường dài chạy hùng hục như thế nó đã kiệt cùng sức lực, e rằng khó lòng thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của con sói. Nó chỉ còn cách sửa lên thật to để hù dọa thanh thế, mong rằng chủ nhân của nó sẽ nghe thấy mà chạy đến, hỗ trợ nó đối phó với con sói hung hãn này. Buồn thay, lúc này, chủ nhân của nó đang ở quá xa, thính giác và khứu giác của con người chậm chạp và trì độn, không nhạy như của loài chó mà có thể theo nó đến tận đây. Bởi thế, chỉ có tiếng vang vọng truyền đi giữa bốn bề không gian của hẻm núi đáp lại tiếng sửa inh ỏi của nó. Nó còn một tuyệt chiêu nữa, ấy là vẫy đuôi xin hàng, song tuyệt chiêu này chỉ phát huy tác dụng với bạn bè của nó và con người, còn với loài sói hung tàn khát máu thì chỉ như nước đổ lá khoai. Con chó trắng muốn trốn không được, muốn hàng không xong, đành phải liều mình lao vào cuộc chiến một mất một còn.

3. Chương 01 - P3

Trận đầu tiên chiếm thế thượng phong, Tử Lam càng trở nên hung mãnh hơn. Nó muốn kết thúc cuộc tàn sát này nhanh nhất có thể, nó bắt chấp tất cả nhảy xổ lên mình con chó trắng. Nó muốn dằn ngựa con chó

dưới đất rồi thò cái miệng nhọn hoắt của nó vào hõm cổ mềm mại của con chó, chỉ một miếng cắn đứt cổ họng con chó. Đây là tuyệt chiêu mà loài sói sử dụng thành thạo nhất, cũng là bản lĩnh giữ nhà của loài sói. Con chó hiểu rất rõ, một khi cổ họng nó bị cắn đứt, máu trong cơ thể nó sẽ phun thành dòng và sinh mạng nó sẽ chấm dứt kể từ giây phút ấy. Do đó, nó giơ thẳng hai chân trước, cố hết sức ghì chặt chiếc cằm của con sói. Nhưng sức lực của một con sói mạnh hơn nó nghĩ rất nhiều, miệng của Tử Lam từ từ ghé sát vào cổ họng nó từng chút, từng chút một, cái lưỡi đỏ lôm và thô ráp của Tử Lam đã liếm tới hõm cổ nó, mùi hôi tanh nồng nặc toát ra từ miệng sói làm nó hoa mắt chóng mặt, chỉ muốn nôn ọe ngay tức khắc. Sức của nó đã tận rồi. Nó hiểu rằng mình không còn chống cự nổi nữa. Vầng mặt trời màu hồng cam từ từ nhô lên sau dãy núi phía đằng đông rải những tia nắng chan hòa và ấm áp xuống lòng sông u ám, hắt những ánh huy hoàng lên màu xanh của cây lá, lên màu đỏ của mặt đất và lên màu xám trắng của dòng sông. Thế giới tắm trong ánh bình minh thật tươi đẹp và diệu kỳ biết bao! Nó không muốn chết một cách thê thảm trong khung cảnh tráng lệ như thế. Con chó trắng thấy luyện tiếu sinh mệnh của mình hơn bao giờ hết. Nó ân hận, trách móc mình không nên hiếu thắng mà một mình đuổi theo con sói tới tận đây. Giờ có ăn năn thì cũng đã muộn rồi. Chỉ vài tích tắc nữa thôi, những chiếc răng nanh sắc nhọn của con sói sẽ cắn phập vào cổ họng non mềm của nó và thế giới diễm lệ này sẽ nói lời tạm biệt với nó.

Hoàn toàn xuất phát từ bản năng tham sống sợ chết của một con vật, hoàn toàn nhờ một động tác phản kháng vô thức mà vào khoảnh khắc những chiếc răng nanh sắc nhọn của Tử Lam đang cận kề cổ họng của nó, con chó trắng bất ngờ giơ hai chân sau đập mạnh vào bụng Tử Lam một cái.

Nếu như Tử Lam không mang thai và không cận kề thời khắc khai hoa nở nhụy thì đừng nói là hai cái đập, mà đến hai mươi cái đập đi nữa thì nó cũng chẳng hề hấn gì. Bởi với Tử Lam mà nói, những cú đập như thế thường xuyên như cơm bữa trong những lần giao đấu. Nhưng giờ đây, Tử Lam sắp tới lúc lâm bồn lại bất ngờ bị đập hai cái vào chỗ bụng dưới đang nhô cao. Tử Lam đau đớn quằn quại giống như bị điện giật, toàn thân co rút, rú lên một tiếng thảm thiết, từ trên mình con chó trắng lộn nhào xuống đất. Các con trong bụng có lẽ cũng bị đá nhau nên khuỵu tay đập chân loạn xạ trong tử cung, chùng như muốn phản kháng. Tử Lam đau quá, lặn lội trên những viên đá cuội dưới lòng sông.

Con chó trắng mơ hồ không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra trước mắt. Nó đứng từ xa nhìn Tử Lam lặn lội dưới đất, nghĩ rằng đây lại là một mưu ma chước quỷ lừa gạt của loài sói vốn nổi tiếng là quỷ kế đa đoan. Con sói làm thế là để dụ nó cắn câu. Cứ thế, con chó trắng quan sát Tử Lam với nỗi nghi hoặc trong lòng. Hình như con sói không phải đau do bị đá, cứ nhìn khuôn mặt nó thì thấy, mũi và cằm méo xệch, rõ ràng là nó đang bị dày vò bởi sự đau đớn không sao chịu nổi nên mặt mày mới biến dạng như thế; đôi mắt nó đã mất đi vẻ sáng rực ngang tàng, thay vào đó là sự thất thần tăm tối; trông thế đủ biết sinh mệnh nó đã suy kiệt. Con chó khấp khởi mừng thầm và đắc ý vì thấy nó đã chuyển bại thành thắng, nhanh lên, nhân lúc con sói ác độc này đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, tạm thời không còn khả năng phản kháng, mình hãy nhảy xổ tới và học chút bản lĩnh giữ nhà tàn nhẫn của nó, cắn đứt cổ họng nó. Chủ nhân nhất định sẽ trọng thưởng cho sự dũng mạnh của nó và sẽ lại sủng ái nó như xưa. Nghĩ đến đây, con chó phấn khích đến nỗi muốn lao tới chỗ Tử Lam thử sức một phen.

Nhưng rồi đầu óc thông minh quá đời của nó lại nảy ra một suy nghĩ khác, sự xảo quyệt của loài sói vốn nổi tiếng từ xưa đến giờ. Việc giả vờ đau đớn như thế này đâu phải là ví dụ đầu tiên mà mèo giả chết để thoát cơn hiểm nghèo hoặc áp chế chiến thắng kẻ địch của loài sói đang oằn mình đau đớn kia không phải là đang giả vờ chết? Bản tính đa nghi của một con chó khiến nó do dự. Thật thế, trong cuộc đấu khi này, nó rõ ràng ở vào thế bất lợi và bản thân nó cũng không đá vào chỗ chí mạng của con sói, làm sao con sói đó có thể đau đớn nhường ấy? Hiện tượng bất thường này rất có thể là âm mưu quỷ quyệt của con sói. Con chó trắng phân tích như thế nên nó không dám đường đột xông vào cắn Tử Lam, chỉ đứng ở một khoảng cách không gần cũng chẳng xa nhìn Tử Lam quằn quại lăn mình trong cơn đau.

Tử Lam lặn lội mấy vòng dưới đất, cơn đau dữ dội tuy đã dịu bớt nhưng toàn bộ xương cốt trong cơ thể tự nhiên trở nên mềm oặt như cành liễu rũ, tiếp đó vùng bụng có cảm giác như có vật gì đang dồn đẩy xuống dưới. Tử Lam biết mình sắp sinh con. Tử Lam liêu lĩnh ngang tàng có tiếng, vậy mà vào lúc này, nó cảm thấy sợ hãi cực độ. Sinh con ngay dưới ánh mắt soi mói của kẻ thù đang đằng đằng sát khí có khác nào bước đi trên mũi dao; chỉ cần nó hé ra một chút sơ hở, chỉ cần con chó trắng kia nhìn thấy một chút biểu hiện lạ thì nó và con của nó khó lòng thoát khỏi thảm cảnh bị con chó đó xé vụn thành từng mảnh. Ở giây phút các con đang khát khao chào đời, bản thân nó vừa hôn mê vừa phải chịu đựng từng cơn đau đẻ, đừng

nói một con chó to dữ tợn mà ngay cả một con mèo nhỏ nhoi tới cắn nó, nó cũng không thể trụ nổi. Ài, các con yêu của mẹ, các con chui ra thật không đúng lúc rồi! Tử Lam rất muốn tới một nơi nấu thân an toàn để sinh nở, nhưng không thể, bởi vào lúc này, nó không còn đủ sức để bước thêm một bước nào nữa; Tử Lam rất muốn các con trong bụng cố gắng chờ đợi thêm chút nữa để nó nghĩ cách thanh toán xong con chó trắng gớm ghiếc này, loại trừ nguy cơ của mấy mẹ con rồi sau đó nó sẽ vui mừng chào đón các con đến với thế giới này nhưng không thể, các con trong bụng nó không muốn chờ đợi thêm một giây phút nào nữa, chúng muốn thoát khỏi cơ thể mẹ càng nhanh càng tốt. Tử Lam cảm thấy khó chịu giống như lúc muốn đi tiểu mà không đi được. Bây giờ, chỉ còn cách duy nhất là dùng hiện tượng giả để mê hoặc con chó trắng, tranh thủ thời gian thôi. Nghĩ tới đây, Tử Lam cố nén cơn đau quặn bụng, thôi không lăn lộn nữa, ngồi xồm trên hòn đá, gắng hết sức thu chân trước, uốn ngực làm ra vẻ tiếc nuối bởi con chó trắng không mắc mưu giả chết của mình ban nãy.

Con chó trắng quả nhiên mắc lừa, nó mỉm cười đắc ý và càng quan sát Tử Lam cẩn thận hơn.

Tử Lam khẽ nhồm mông cao hơn chút nữa, hơi híp mắt lại, giả đồ như đang cố tập trung sức lực trong bóng tối, chỉ chờ đợi thời cơ để có thể lao tới tấn công một đòn chí mạng.

Chiều này của Tử Lam quả là linh nghiệm. Con chó trắng sợ hãi không đảo quanh nữa mà dừng lại, đứng yên trước mặt Tử Lam, toàn thân nó co hẹp lại, đuôi dựng lên như chiếc gậy, căng thẳng tới mức con người trong mắt dường như sắp nhảy ra ngoài.

“Ngào” - Tử Lam dồn hết sức lực tru lên một tiếng đầy oai phong lẫm liệt.

Con chó sợ đến nỗi cúp đuôi vào hang, sủa một tiếng thảm thiết rồi quay đầu bỏ chạy. Được một quãng khá xa, thấy không có động tĩnh gì nó mới nhảy lên một tảng đá. Nó đứng từ xa quan sát Tử Lam, lòng đầy kinh hãi.

Mong sao con chó cứ mãi mông lung mơ hồ như thế.

Vàng dương màu hồng cam dần chuyển sang màu trắng sáng, từ phía rừng cây hai bên bờ sông vắng vắng tiếng khỉ hú gọi bầy và tiếng chim kêu ríu rít. Cuối cùng, Tử Lam cũng cảm thấy cơ thể mình như nứt đôi, cùng với đó là cơn đau dồn dập. Chú sói con đầu tiên rồi chú sói con thứ hai chui ra khỏi cơ thể nó. Cơn đau oằn oại tưởng chừng như không sao chịu đựng nổi khi này tạm dịu đi một nửa. Tử Lam cảm nhận tất cả những điều đó bằng xúc giác của mình. Tử Lam không dám quay đầu lại ngắm nhìn bảo bối vừa chào đời có màu lông gì hay hình dáng ra sao. Nó sợ một cử động nhỏ sẽ làm bản thân mất tập trung và con chó trắng đang ngồi lù lù trên tảng đá phía xa kia thấy rõ nội tình sẽ lao đến tấn công mẹ con nó.

Ồ, đứa con thứ ba của Tử Lam đã đến với thế giới rồi. Lần này, Tử Lam sinh khá thuận lợi. Ba chú sói con cử động trong không gian chật hẹp giữa nền đất lạnh và cơ thể ấm áp của mẹ. Chúng đang vùi vãi tìm bầu vú của mẹ - suối nguồn sinh mệnh của chúng. Tử Lam mong sao có thể dùng những động tác thật nhẹ, thật êm tha các con tới dưới ánh mặt trời để chúng thỏa thuê tận hưởng tia nắng vàng óng ả và bầu không khí ấm ụt; Tử Lam không thể kìm nén nổi nỗi xúc động của một người mẹ, nó muốn bế các con lên trước mặt mình để ngắm kỹ dung mạo của chúng biết bao nhiêu! Chắc hẳn chúng vô cùng xinh đẹp và đáng yêu, tha thướt yêu kiều như vàng mặt trời long lanh dưới nước, càng nhìn càng yêu, ngắm mãi không chán mắt. Tử Lam khát khao dùng đầu lưỡi ướt mềm của mình liếm hết màng thai và những vệt máu còn sót lại trên cơ thể sói con, để bộ lông của chúng trở nên sáng mượt, khiến chúng giống như những thiên thần bé nhỏ. Phải, Tử Lam sẽ làm thế bằng tất cả mối ân tình sâu sắc của một người mẹ. Rồi sau đó nó lại nhẹ nhàng liếm lên đôi mắt còn đang khép chặt của các con để các con mở to đôi mắt đen lay láy ngắm nhìn bầu trời rực hồng và tầng không xanh biếc giữa bốn bề rừng núi, ngắm kỹ người mẹ mà suốt đời chúng không thể nào quên. Tử Lam cảm thấy bầu sữa của mình căng lên một cách kỳ lạ, nó giống như một hồ chứa nước đang lúc đầy ắp với những đợt triều xuân dạt dào; Tử Lam tha thiết mong được kề núm vú căng mọng vào cái miệng bé xíu của các con, để các con được mút những giọt sữa thơm lành.

Tử Lam khát khao được thực hiện tất cả bản năng của một sói mẹ, nhưng không dám. Con chó trắng đang ở gần thế kia, nó chỉ có thể cố gắng giấu chắt các con ở dưới bụng mẹ. Mấy chú sói con vừa chào đời đã thể hiện ngay bản tính nghịch ngợm, không chịu ngoan ngoãn ngủ yên dưới bụng mẹ, cứ bò qua bò lại suốt. Khoảng không gian quanh vùng bụng của Tử Lam quá chật chội. Chiếc đầu nhỏ với lớp lông tơ mịn màng của một chú sói con nào đó đang cố lách ra khỏi khe hở tí hon phía sườn phải của bụng mẹ. Tử Lam vội

vàng dịch hông để chiếc đầu bé xinh của sói con ẩn lại trong bụng mẹ nhưng ngay lúc đó chiếc mông tròn tròn của một chú sói con khác lại thò ra dưới ánh mặt trời từ phía sườn bên trái của bụng mẹ.

Con chó trắng đứng yên trên tảng đá quan sát. Được một lúc nó nhảy xuống. Một màn sương nghi hoặc phủ kín khuôn mặt nó. Nó lưỡng lự tiến lại gần chỗ Tử Lam đang nằm. Nguy rồi, ánh mắt do thám của con chó đó chắc chắn đã thấu tỏ nguyên do. Tử Lam cố rướn thẳng bụng. Vẫn còn hai chú sói con nữa chưa chào đời. Con yêu của mẹ, mau lên nào, đừng làm mất thời gian nữa, các con phải tranh thủ lúc con chó đó chưa hoàn toàn tỉnh ngộ, chui ra khỏi bụng mẹ thật nhanh, như thế mẹ mới có thể trút bỏ gánh nặng về cơ thể và áp lực về tinh thần để đối phó với con chó đáng chết ấy. Không biết hai chú sói con cuối cùng do bản tính lười biếng hay do lưu luyến tử cung ấm áp của mẹ mà vẫn dửng dưng ở mãi trong cơ thể mẹ không chui ra ngoài. Tử Lam cố gắng dồn sức xuống bụng, muốn thúc hai con chui ra thật mau nhưng vô hiệu.

Con chó trắng chỉ cách Tử Lam hai, ba bước nữa. Tử Lam đành diễn lại vở kịch cũ, vờ làm ra các tư thế uy hiếp con chó, có điều chiêu này của nó đã mất linh nghiệm, con chó trắng không hề đếm xỉa tới.

Ban nãy con chó trắng ngồi trên tảng đá, do khoảng cách khá xa nên nó chỉ mơ hồ trông thấy vật gì đó động đậy quanh hông của Tử Lam; vẻ mặt sợ sệt và vội vã cất giấu của Tử Lam khiến nó nghi ngờ. Lẽ nào... nó thấy cần phải kiểm chứng mối nghi ngờ của bản thân. Và khi chỉ còn cách Tử Lam vài ba bước chân, nó nhìn rất rõ có một chiếc đầu bé xinh thập thò giữa hai chân trước của Tử Lam. Tử Lam đẩy chiếc đầu đó vào dưới bụng với một tốc độ khá mau lẹ nhưng do cự li quá gần nên con chó trắng đã trông rõ mồn một. Ô, thảo nào con sói ác độc này có thể kiên nhẫn nằm yên một chỗ lâu như vậy, thì ra là nó đang sinh con! Bỗng chốc, lửa giận bốc lên ngùn ngụt trong lòng con chó trắng. Nó tức tối nghĩ, nếu như ban nãy mình có thể thấy rõ ngọn ngành thì sớm đã thanh toán gọn ghẽ mấy mẹ con chúng dễ như trở bàn tay rồi. Nó oán trách con sói quá giảo hoạt, còn bản thân quá ngờ nghệch. Nó thấy ăn năn, hối hận vô cùng! Nhưng khi ánh mắt của nó lướt qua người Tử Lam suốt một lượt, nó lại chuyển từ buồn sang vui, ha ha, bụng con sói vẫn còn lùm lùm thế kia chứng tỏ lần sinh nở chật vật này của nó vẫn chưa kết thúc. Con chó hớn hờ vì nó tỉnh ngộ lúc chưa quá muộn. Con sói đáng chết kia, hãy xem đây, mày sẽ phải trả giá cho sự xảo quyệt của mày!

Con chó nhảy xổ tới Tử Lam, nhanh như một cơn gió xoáy.

Tử Lam đang lúc sinh nở, không thể ăn miếng trả miếng; hơn nữa phía dưới bụng nó còn có ba chú sói con chưa có khả năng tự vệ và bản thân nó cũng không thể trốn chạy được. Tử Lam đành ngồi xồm tại chỗ, nghe ngóng động tĩnh của những lần tấn công liên tiếp của con chó. Con chó không ngừng xổ tới. Điều duy nhất Tử Lam có thể làm là đứng nguyên tại chỗ cố gắng điều chỉnh tư thế của mình, dùng cái đầu cứng như sắt của một con sói trưởng thành để đỡ hàm răng và móng vuốt của con chó một cách chính diện, không để con chó có cơ hội tấn công từ hai bên sườn hoặc từ sau lưng. Như thế, dù móng vuốt của con chó có cào rách từng vệt từng vệt trên trán và trên tai, dù hàm răng của con chó có rút đứt mấy mảng lông trên bả vai đi nữa cũng không đến nỗi phải đòn chí mạng. Có đôi lần, tốc độ tấn công của con chó hơi chậm lại một chút, Tử Lam nhân cơ hội đó ngoác rộng miệng phản kích, tuy không cắn nó bị thương nhưng cũng buộc nó phải hãm bớt tần suất tấn công.

Con chó chùng như cũng đã nhận ra nếu cứ tấn công trực diện thế này sẽ rất khó dồn đối phương vào chỗ chết, nó bèn thay đổi chiến thuật, khẽ khàng đi vòng quanh Tử Lam hòng tìm cơ hội nhảy lên lưng Tử Lam cắn xé.

Đoán biết được ý đồ của con chó, Tử Lam quyết chống chọi đến cùng với nó, quyết tâm giữ tư thế giao đấu mặt đối mặt với nó.

Nếu không có một biến cố bất ngờ xảy ra và Tử Lam cứ giữ mãi tư thế phòng thủ ấy thì con chó rất khó chiếm thế thượng phong.

Ài, hai chú sói con ban nãy còn lưu luyến tử cung của mẹ không chui ra ngoài, giờ lại muốn thoát khỏi cơ thể mẹ vào đúng phút sinh tử đầy nguy hiểm này. Thôi đi nào các con, đừng làm âm ỉ như thế chứ! Tử Lam vừa nghĩ đến đó đã cảm nhận một cơn co tử cung dữ dội, lại một chú sói con nữa tới với thế giới này. Vào khoảnh khắc con yêu chào đời, Tử Lam thấy mình mê man, mọi khung cảnh trước mắt chùng như bị che phủ bởi một tấm màn trắng xóa, trở nên hư ảo. Khả năng tập trung của Tử Lam bị phân tán cao độ, thậm chí nó quên mất cả sự tồn tại của con chó trắng ngay trước mắt. Mãi tới khi cảm nhận có một vật

thể nặng nề nào đó rơi phịch trên lưng, ý thức của Tử Lam mới sực tỉnh. Bình thường, Tử Lam chỉ cần lặn dưới đất hai vòng là có thể hất con chó xuống nhưng bây giờ thì không được, nó sợ đối tử thể sẽ làm sói con chết ngạt trong bụng. Nó chỉ có thể đứng nguyên ở chỗ cũ, chịu đựng những miếng cắn của con chó. Nó dồn hết sức mở rộng bốn chân, cố gắng bảo vệ ba chú sói con dưới bụng không bị tổn thương, thu hẹp cảm và rụt cổ không để con chó cắn vào cổ họng là chỗ chí mạng.

Con chó trắng cắn mạnh một miếng trên gáy Tử Lam, lôi lên cả thịt và da.

Tử Lam đau quá, rú lên một tiếng thảm thiết, từng giọt máu nóng hổ chảy qua tai rỏ xuống những viên đá dăm trắng dưới lòng sông. Bị kích thích bởi cơn đau và nỗi căng thẳng của mẹ, chú sói con thứ tư rơi xuống đất.

Trong bụng Tử Lam vẫn còn một chú sói con cuối cùng chưa chào đời.

Con chó ngoạm được một miếng thịt sói, bèn nhảy từ trên lưng Tử Lam xuống. Có lẽ do cái đói thôi thúc, hoặc do muốn thể hiện bản tính hoang dã của mình, cũng có thể do muốn sỉ nhục Tử Lam, làm Tử Lam run sợ, con chó quyết định ngồi xổm trước mặt Tử Lam đánh chén miếng thịt sói còn đầm máu tươi.

Con chó đã để lỡ thời cơ giành chiến thắng vô cùng quý báu.

Chú sói con cuối cùng của Tử Lam chào đời khi con chó chưa nuốt trôi miếng thịt sói vào bụng. Những cơn đau dữ dội dồn xuống vùng bụng Tử Lam tan biến cùng với thể giới, cơ thể Tử Lam bỗng nhiên nhẹ bẫng. Tuy vết thương sau gáy đang rỉ máu, song Tử Lam vẫn cảm thấy một cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng lan khắp cơ thể. Một niềm tự hào và hạnh phúc vô bờ dâng trong lòng Tử Lam bởi nó đã hoàn thành quá trình sinh nở đầy gian nan. Niềm vui giúp thể lực của Tử Lam phục hồi trở lại, cuối cùng Tử Lam ưỡn mình đứng dậy trên bãi đá dăm vấy máu.

Đúng lúc ấy, trên tầng không một đám mây đen kịt che kín mặt trời, trong rừng, lũ chim bay đảo đảo, muông thú chạy tán loạn, báo hiệu một cơn mưa rừng sắp ập xuống. Một bầu không khí ẩm mùi chết chóc bao phủ khắp dòng sông hoang lạnh. Tử Lam tròn đôi mắt, nhìn chòng chọc vào con chó trắng, ánh mắt hoang dại dữ dằn của nó đang cảnh cáo đối phương, hãy nhìn xem, tao đã sinh xong rồi, tao đã đứng lên đây rồi, tao sẽ quyết sống mái đến cùng với mày để bảo vệ con yêu của tao!

Con chó trắng hiểu rõ, tình thế đã xoay chuyển theo hướng bất lợi cho nó. Ban nãy, lúc con sói đang sinh nở, cơ thể yếu ớt, không sức phản kháng mà nó không có cách nào dồn đối phương vào chỗ chết thì lúc này e rằng nó càng khó giành thắng lợi. Một con sói mẹ bảo vệ con còn hung dữ hơn cả hổ báo. Ài, chỉ có thể trách bản thân tính ngộ quá muộn, ra tay quá chậm mà thôi, giờ hối hận cũng muộn rồi. Mưa sắp ào ào đổ, chi bằng hãy quay về ẩn thân an lành trong cái chuồng chó của trại nuôi hươu vậy. Nghĩ thế, con chó trắng quay mình bỏ chạy, lù lù rời khỏi dòng sông. Nó mất dạng rất nhanh trong đám cỏ vằn xanh sẫm.

V

Gió bắt đầu thổi mạnh. Trên sông cát lẩn đá bay mù mịt. Một vòng tia điện tròn như quả bóng rơi trên đỉnh núi phía xa xa, kèm theo đó là tiếng sấm long trời lở đất. Vòng sét nuốt chửng một cái cây to. Sinh mệnh của mấy chú sói con vừa ra khỏi bụng mẹ vẫn còn mong manh lắm, chúng run rẩy trước tiếng vút của cơn cuồng phong và những vệt sáng rạch toang bầu trời. Tử Lam thu gọn các con vào dưới bụng mình để che chở cho chúng, lòng đầy lo âu ngẩng nhìn sắc trời. Mây đen càng lúc càng dày thêm, bầu trời mỗi lúc một đen kịt, một cơn mưa to gió lớn kinh hoàng đáng sợ hơn cả ma quỷ sắp ập xuống. Ở lại dưới lòng sông sẽ vô cùng nguy hiểm bởi lẽ nơi này địa thế thấp, nếu lũ núi tràn xuống thì hậu quả thật khôn lường. Phải mau chóng di chuyển đến nơi khác, lý tưởng nhất là quay trở về hang động nơi Tử Lam nấu thân. Trong động kín đáo và an toàn, mưa to gió lớn không thể làm mẹ con Tử Lam hoảng sợ nữa. Nghĩ tới đây, Tử Lam bật dậy không chút do dự, vừa dùng miệng vừa dùng móng quặp nhanh nhẹn đưa các con tới dưới một phiến đá kín gió. Sau đó, nó nhẹ nhàng ngoạm vào sau gáy một chú sói con. Không còn sự che chở của mẹ, bốn chú sói con sợ hãi tụm lại một chỗ, kêu lên những tiếng tuyệt vọng. Tử Lam tưởng như trái tim mình vụn vỡ khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của các con. Nhưng sói là loài động vật có lý trí, nó hiểu rằng lòng nhân từ và sự xót thương sáo rỗng sẽ chẳng ích gì, chỉ có hành động mới có thể cứu sống bản thân và các con. Tử Lam cố ghìm lòng, đội cơn cuồng phong lao về phía hang động như mũi tên.

4. Chương 01 - P4

Mỗi lần Tử Lam chỉ ngoạm được một chú sói con.

Dòng sông cách hang động của Tử Lam chừng hai dặm. Tử Lam gần như chạy một mạch tới nơi. Vừa đặt chú sói con đầu tiên vào hang, Tử Lam không kịp thở đã vội vã quay trở lại phía dòng sông để ngoạm chú sói con thứ hai, nhanh như một vận động viên tham gia chạy tiếp sức.

Khi Tử Lam lần thứ ba lao mình ra khỏi hang động thì cơn mưa rừng ập xuống. Đây là cơn mưa rừng đầu tiên trong năm của vùng núi Streca. Mưa ào ào như trút. Những hạt mưa to như hạt đậu trong cơn cuồng phong sầm sập rơi xuống làm thành những chiếc roi quật vun vút xuống mặt đất. Cành cây cong gập và đám cỏ tranh gãy lìa trong gió. Vết thương sau gáy của Tử Lam không biết đã đóng vảy từ lúc nào, giờ lại bị nước mưa thấm ướt làm chảy máu khiến Tử Lam có cảm giác đau rát như bị lửa đốt. Bằng mình trong màn mưa mịt mù, phải khó khăn lắm Tử Lam mới tới được dòng sông. Dòng sông khô cạn giờ đây đã mênh mông nước. Nước ngập nửa mình hai chú sói con còn lại, toàn thân chúng phủ một lớp bùn nhão đỏ quạch. Tử Lam vội vàng lao xuống nước, ngoạm một chú sói con đưa tới dưới gốc cây bu lô trên bờ. Nơi này địa thế tương đối cao nên dòng nước hung hãn không thể nhấn chìm sói con được. Rồi Tử Lam tha chú sói con thứ tư về hang.

Trên sông chỉ còn lại một chú sói con cuối cùng.

Tử Lam tuy là một nàng sói sức khỏe vô biên nhưng sau khi sinh song cơ thể yếu đi nhiều, lại thêm gần trọn một đêm dốc sức tháo chạy và tranh đấu nên nó sắp không trụ nổi nữa, bốn chân mềm như bún, bước đi xiêu vẹo như người say rượu. Khi ấy, nước ầm ầm chảy trong các khe rãnh gần hai bên bờ sông. Chẳng mấy chốc, dưới lòng sông khô cạn đã cuộn cuộn dòng nước đục ngầu phù sa. Những con sóng dâng lên rồi hạ xuống, xoay tròn tạo thành xoáy nước. Lũ từ trên núi đang ào ào như thác đổ, Tử Lam đứng nhìn cảnh tượng kinh hoàng đó, thậm chí vui mừng trong bụng vì đã kịp thời đưa chú sói con cuối cùng tới nơi cao ráo, nếu không thì... Mãi suy nghĩ nên Tử Lam bất ngờ dẫm phải một hòn đá cuội, thế là cả người mất thăng bằng ngã lộn nhào xuống đất, lặn tuồn tuột từ trên dốc dựng đứng xuống lòng sông cuộn sóng. Tử Lam bị uống hai ngụm nước bùn. Sói là loài động vật trên cạn nên không thạo nước, Tử Lam gắng hết sức vùng vẫy bốn chân, những mong có thể bò vào bờ sông chỉ cách đó hai thước. Cơn lũ núi mang theo nhiều bùn cát khiến lực nổi của nước giảm đi rất nhiều, phút chốc cả người Tử Lam bị nhấn chìm dưới nước, cổ mấy cũng không thể bò vào bờ. Một con sóng ào tới đẩy Tử Lam vào gần bờ đá, rồi như có lực đàn hồi nó lại lôi Tử Lam ra giữa lòng sông. Tử Lam chưa kịp phản ứng đã thấy người mình quay cuồng, cả những dãy núi rồi hai bên bờ sông cũng quay cuồng theo. Thế giới quanh Tử Lam đều đang xoay tròn. Thôi chết, mình đã bị rơi vào xoáy nước! Tử Lam thấy người mình nặng như chì, và dưới đáy nước chừng như đang có một bàn tay vô hình nào đó kéo nó xuống địa ngục. Tử Lam không còn sức tranh đấu nữa, từng ngụm, từng ngụm lớn nước bùn tấp vào miệng rồi trôi tuột xuống bụng. Nước đã nhấn chìm đầu của Tử Lam, chỉ còn hai cái tai nhọn nhô lên khỏi mặt nước. Thế là hết, chẳng những ngày tận số của mình đã tới mà năm đứa con mới sinh rồi cũng thành hồn ma đói mất thôi! Tử Lam chưa xót nghĩ. Vào giây phút Tử Lam tuyệt vọng đến cùng cực thì bỗng hai chân trước của nó quơ phải một cành cây. Bản năng ham sống trỗi dậy, Tử Lam nắm chặt nó. Đó là một cành cây long huyết bị lũ núi cuốn trôi, nhưng do xù xì nên không bị xoáy nước nhấn chìm. Tử Lam lần theo cành cây rồi trèo lên khúc cây, cuối cùng cũng nổi lên khỏi mặt nước. Một con sóng xô tới đẩy khúc cây long huyết vào gần bờ.

Cuối cùng Tử Lam cũng được cứu. Khi Tử Lam bò lên tới tảng đá cứng chắc trên bờ, nó không còn đủ sức để vui mừng vì mình vừa thoát chết trở về từ nơi tử địa nữa. Toàn thân nó mệt rũ, nó chỉ muốn ngủ thôi. Tiếng gió ràn rạt, tiếng mưa ào ạt, tiếng lũ đổ ầm ầm, tất cả những thanh âm ấy dường như đang biến thành khúc hát ru tuyệt diệu. Tử Lam mệt mỏi nằm ngửa trên tảng đá lạnh lẽo ướt nhẹp nước và lập tức khép đôi mi nặng trĩu. Thế giới này không còn những cơn mưa gió hải hùng, không còn dòng sông nơi rừng sâu núi thẳm, cũng không còn con chó trắng đáng ghét cứ bám riết lấy Tử Lam nữa, Tử Lam thấy lòng mình khoan khoái như khi đang nằm dưới ánh mặt trời dịu dàng, trên nệm cỏ êm mượt như tơ. Bốn chú sói con tung tăng nhảy nhót quanh mẹ và say sưa ngậm chặt bầu vú căng đầy của mẹ. Không, không phải là bốn sói con, Tử Lam sinh tất cả năm sói con cơ mà, sao lại thiếu một đứa nhỉ? Mộng tưởng đã làm

xao xuyên sợi dây thần kinh mẫn cảm nhất của người mẹ, Tử Lam chợt bừng tỉnh. Đúng thế, vẫn còn một chú sói con cuối cùng đang lẻ loi một mình nơi đồng hoang, không được chở che. Nó dầm mình trong mưa gió náo nức, mòn mỏi mong mẹ tới. Nghĩ tới đây, nỗi thèm ngủ của Tử Lam bỗng tiêu tan, Tử Lam bật dậy và tiếp tục lên đường.

Màn mưa trắng xóa làm mọi thứ nhạt nhòa trước mắt Tử Lam, nhưng nhờ thị giác đặc biệt tinh nhạy vốn có của loài sói, Tử Lam từ rất xa vẫn nhìn thấy đứa con yêu dấu của mình đang ở dưới gốc cây bu lô nên yên tâm trở lại. Khi tới trước mặt con, Tử Lam nhận thấy dáng nằm của con rất lạ; nước mưa đã rửa sạch màu lông nâu vàng của con, con mở rộng bốn chân ôm chặt khúc cây, cái miệng bé xinh bụm vào một vấu cây như thể đang ngậm núm vú mẹ. Tử Lam quặn thắt tim gan, thì ra khi không còn sự chở che của mẹ, con đã lấy khúc cây làm lòng mẹ và vấu cây làm vú mẹ. Con yêu à, thật tội nghiệp cho con quá, mẹ tới rồi đây. Tử Lam thè lưỡi âu yếm liếm lên con mình. Khi đầu lưỡi Tử Lam chạm vào trán con, nó giật mình thẳng thốt, trời ơi, sao trán con lại nóng như hòn than thế này? Hai mắt con nhắm chặt, hơi thở thoi thóp, con đã hôn mê rồi. Tử Lam vội vàng ngoạm con chạy như bay về hang.

Mưa càng lúc càng xối xả, gió núi vun vút như những lưỡi dao nhọn lạnh lùng cửa đứt sinh mệnh non nớt của sói con, hạt mưa nặng nề như những chiếc búa vô tình gõ xuống thân thể yếu ớt của sói con. Khó khăn lắm Tử Lam mới chạy về tới hang. Tử Lam nhả con xuống, tung tung, sói con rơi xuống nền hang như một khúc gỗ, bốn chân ngửa lên trời. Trái tim Tử Lam như nghẹt lại. Nó run run dùng chân trước sờ lên mình con, toàn thân con lạnh ngắt, cứng trơ như một hòn đá, hoàn toàn mất đi độ dẻo dai của một cơ thể sống.

Không, con của mẹ chưa chết mà, con chỉ bị lạnh cóng thôi. Tử Lam không thể tin nổi từ thần có thể tước đoạt sinh mệnh đứa con yêu của nó dễ dàng đến thế. Tử Lam ôm chặt con vào lòng, không ngớt dùng lưỡi liếm lên mắt, mũi và làn môi của con. Con yêu à, tỉnh lại đi con, con hãy mở to đôi mắt sáng trong và tỉnh ngịch nhìn này, mẹ đang ở bên con đây, chúng ta đã về tới nhà rồi, ở đây không còn mưa gió sấm chớp nữa đâu con, con hãy mau tỉnh lại đi nào!

Tử Lam lay gọi con như thế tới tận nửa đêm nhưng mọi cố gắng của Tử Lam chỉ là công dã tràng. Chú sói con thứ năm vẫn không mở mắt tỉnh dậy. Nó là một con sói đực.

Nếu không có những tiếng kêu thê lương ai oán cất lên từ một góc hang thì có lẽ Tử Lam cứ thần thờ bên xác con hết cả đêm trường. Tiếng kêu của bốn chú sói con còn sống gọi Tử Lam từ cõi bi thương trở về. Tử Lam mở to đôi mắt biếc xanh, dõi ánh nhìn xuyên qua bóng tối. Bốn chú sói con tụm lại với nhau trên một phiến đá. Chúng đang tựa vào nhau để lấy hơi ấm, miệng đứa này cắn vào đứa kia. Có con bị cắn đau quá, kêu lên những tiếng chi chi tuyệt vọng; có con nằm co quắp, chỉ còn lại chút sức lực mong manh.

Phải, các con đã đói mềm người ra rồi, từ lúc chào đời đến giờ vẫn chưa được hưởng một giọt sữa mẹ. Mình thật ngu dại quá, cứ mãi chìm đắm trong đau thương không thoát ra được. Đứa chết rồi không thể cứu được nữa, quan trọng là những đứa sống phải tiếp tục sống. Cuối cùng, lý trí của Tử Lam cũng tỉnh táo trở lại, nó bỏ lại đứa con thứ năm và bước tới góc hang. Bốn chú sói nhỏ ngửi thấy hơi mẹ, kêu lên những tiếng vui mừng. Tử Lam sờ vào bầu vú của mình, chỉ rỉ ra một vài giọt sữa. Nó đã chống chọi với cái đói suốt cả một đêm mà không có gì cho vào bụng thì sao có thể tiết ra những giọt sữa ngọt lành? Biết đi đâu tìm cái ăn bây giờ? Con hươu non mà nó phải bắt chấp hiểm nguy để trộm về không biết đã đánh rơi ở hẻm núi heo hút nào trong lúc giành giật sự sống với con chó. Mà có lẽ miếng thịt thơm ngon ấy cũng bị nước lũ cuốn đi rồi. Ngoài trời, mưa vẫn ào ào đổ, gặp lúc đêm hôm mưa gió bão bùng thế này, mọi loài vật đều ẩn mình trong hang nên dù nó có đội mưa đập gió vào rừng săn mồi đi nữa ắt sẽ tốn công vô ích thôi. À, nếu có đôi ba con chuột ăn cho đỡ đói lòng cũng được đây, tuy rằng nó chẳng ham mùi vị thịt chuột nhưng khi đói không kén ăn, chỉ ít thì mấy miếng thịt chuột đó đủ để nó tiết ra chút sữa cho các con, giúp nó thoát khỏi con nguy khó này. Tiếc là, ngay cả mấy con chuột bé xíu ấy cũng rúc trong hang bởi hãi hùng trước gió mưa. Thôi, đợi tới khi trời sáng hãy tính tiếp vậy, Tử Lam nghĩ. Mong rằng lúc đó trời sẽ hửng nắng, như thế nó có thể tới thảo nguyên Ga Marr đuổi bắt dê rừng. Tử Lam nhìn lại bốn chú sói con, chúng gần như đã đói lả. Sinh mệnh chúng còn yếu ớt thế, e rằng tới khi trời sáng, chúng sẽ chết vì đói và lạnh giống như chú sói con thứ năm thôi.

Làm thế nào bây giờ? Ruột gan Tử Lam như nằm trên chảo lửa, nó nóng lòng đi đi lại lại trong hang. Đột nhiên, ánh mắt nó dừng lại nơi thi thể cứng lạnh của chú sói con thứ năm. Đó là thứ duy nhất trong hang có thể ăn được vào lúc này. Tử Lam nuốt nước bọt đánh ực. Việc ăn thịt đồng loại không phải là tiền lệ

hiếm thấy trong bầy sói. Vào mùa đông gió lạnh, những khi thời vận không tốt, suốt mấy ngày trời chẳng săn được con mồi nào, lũ sói con nào con nấy bụng dạ lép kẹp tới mức chỉ còn da dính vào xương, nếu có một con sói già nào đó ốm chết, lập tức cả bầy sói sẽ lao tới xâu xé con sói đã chết, biến nó thành từng miếng thịt vụn mà nuốt trôi vào bụng. Giữa sống và chết, bầy sói luôn quan niệm, sống là một con sói, chết rồi chỉ là một đồng thịt. Nếu có thể dùng đồng thịt của kẻ đã chết để đổi lấy sinh mạng của cả bầy sói có lẽ cũng là hợp đạo lý.

Nghĩ rồi Tử Lam bước tới trước mặt chú sói con không còn sự sống. Khi chiếc răng của nó chạm đến đám thịt cứng lạnh đã mất đi sự sống của con, một nỗi hoảng sợ bỗng ập đến trong tim nó. Tử Lam không còn dũng khí để cắn xé. Sói con tuy đã chết rồi nhưng dù thế nào đi nữa, nó vẫn là đứa con Tử Lam dứt ruột đẻ ra. Người ta nói con là máu huyết gan ruột của mẹ, với loài người hay loài sói đều thế cả. Nó sao có thể nhẫn tâm ăn thịt con mình? Nhưng ngoài cách đó ra, nó làm gì còn cách nào khác cứu sống bốn đứa con còn lại bây giờ? Tình cảm cố nhiên là quan trọng, nhưng sự sinh tồn còn quan trọng hơn nhiều.

Tử Lam do dự hồi lâu trước thi thể của con. Cuối cùng nó đành nén nỗi lòng đau đớn, nhắm mắt bắt đầu ăn thịt con mình. Mỗi lần cắn là mỗi lần giằng xé tâm can. Nó nuốt chửng từng miếng thịt với một tốc độ rất mau. Nó không muốn kéo dài bữa ăn đầy chua xót này. Cơ quan vị giác của nó đã tê liệt, nó cũng chẳng hề cảm thấy chút dư vị nào ngay cả khi ăn tới miếng cuối cùng. Nó chỉ cảm thấy một cảm giác đắng chát suốt từ miệng tới tim.

Chỉ một thoáng sau khi ăn, bầu vú của Tử Lam bắt đầu căng lên và tiết ra dòng sữa thơm lành. Tuy mỗi chú sói con chỉ được vài giọt sữa mẹ nhưng nó cũng là phương thuốc thần diệu cứu sống sói con.

Bình minh đang lên. Gió núi mưa ngàn đã tạnh. Vầng mây màu đỏ thẫm từ từ xuyên qua lớp dây cuốn rậm rạp trước cửa hang, rọi những tia nắng sớm mai vào trong hang. Cuối cùng, Tử Lam cũng thấy lòng khoan khoái, nó chìm sâu vào giấc ngủ.

Luật rừng vô cùng tàn khốc nên sinh tồn đâu phải việc dễ dàng. Để giành giật sự sống, mẹ con Tử Lam đã phải trả giá quá đắt, giờ coi như đã qua cơn hiểm nghèo.

5. Chương 02 - P1

Một tháng nay, Tử Lam khá may mắn, liên tục bắt được hai chú dê rừng béo mập, khỏe mạnh, lại còn nhặt được một chú lợn hoang đầu tròn tai rộng ở trong chuồng lợn hoang. Ông trời dường như cũng trở nên kỳ lạ hơn, cả ngày rớt những tia mặt vàng óng ả xuống nhân gian. Vết thương ở phía sau cổ của Tử Lam đang từ từ khép miệng, nỗi đau xót bởi mất đứa con yêu cũng nguôi ngoai dần. Cơ thể yếu ớt sau kỳ sinh nở đã hoàn toàn bình phục, thậm chí còn béo hơn lúc trước. Sáu núm vú căng đầy, sữa tiết ra sánh và đặc hơn, tuy không thể nói là dồi dào nhưng cũng đủ cho bốn chú sói con bú hàng ngày. Cuộc sống của năm mẹ con trôi qua trong tĩnh lặng và yên bình. Mỗi khi lúc sói con háo hức rúc vào lòng mẹ, tham lam mút những giọt sữa thơm lành của mẹ, Tử Lam cảm nhận được niềm tự hào và hạnh phúc vô bờ mà chỉ người làm mẹ mới có được.

Bốn chú sói con, ba đực một cái. Chú sói lớn nhất khoác trên mình một bộ lông đen mượt nên được đặt tên là Hắc Tử; chú sói thứ hai chòm lông trắng trên sống lưng có màu xanh lam nên được đặt tên là Lam Hồn Nhi; chú sói đực nhỏ nhất chỉ nửa bộ lông là màu đen, phần bụng và bốn chân có màu vàng đậm nên Tử Lam gọi chú là Song Mao. Nàng sói cái duy nhất sở hữu bộ lông màu tía giống hệt mẹ nên Tử Lam gọi nàng là Mi Mi.

Trong số mấy đứa con, Tử Lam yêu nhất là Hắc Tử. Không phải vì Hắc Tử là con cả. Chỉ có loài người mới coi trọng điều đó, còn loài sói thì chẳng hề bận tâm. Tại sao Tử Lam lại yêu Hắc Tử đến thế, bản thân Tử Lam cũng không thể diễn tả cảm xúc của mình. Hắc Tử thật giống Hắc Tang đã quá cố, giống từ màu lông đến tướng mạo hình dáng, hai cha con cứ như cùng đúc từ một khuôn ra vậy. Ngắm làn môi của Hắc Tử, Tử Lam thấy nó cũng có hình dáng chữ S và vẻ cương nghị đầy sức lôi cuốn hết như của Hắc Tang. Vào khoảnh khắc của một ngày xa xôi năm xưa, chính làn môi khác với người thường của Hắc Tang ấy đã làm

Tử Lam hồn xiêu phách lạc để rồi dệt nên câu chuyện tình yêu giữa hai người. Hắc Tang đã chuyển thể và tái tạo trong hình hài của Hắc Tử. Giữa Hắc Tử và Hắc Tang chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, ấy là Hắc Tử chỉ là một chú sói non còn đang bú mẹ. Nhưng theo thời gian, sự khác biệt ấy sẽ biến mất. Hắc Tử đã được thừa hưởng toàn bộ gien di truyền của Hắc Tang là điều không thể chối cãi. Chắc chắn sau này, Hắc Tử sẽ trở thành một chàng sói cường tráng khỏe mạnh, thông minh và can đảm hơn người.

Tử Lam dồn toàn bộ tình yêu thương của mình cho Hắc Tử. Ngay cả trước mặt các sói con khác, nó cũng không hề giấu diếm sự thiên vị đó. Mỗi lần cho các con bú, Tử Lam luôn để Hắc Tử bú thật thỏa thuê, sau đó mới đến lượt Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi. Sức ăn của Hắc Tử ngày một khỏe, gần như phải mút sạch ba bầu sữa mới chịu thôi. Một mình Hắc Tử bú hết nửa lượng sữa của mẹ. Nửa còn lại khó có thể đủ cho Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi bú.

Điều đó tất nhiên chẳng công bằng chút nào. Nhiều lúc, nhìn vẻ thèm thuồng do ăn nửa no nửa đói cùng thái độ bất mãn vì mẹ thiên vị quá mức của Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi, Tử Lam không khỏi đau xót. Đều là máu thịt do mình đứt ruột đẻ ra, đều là những bảo bối mà mình thương quý rất mực, tại sao lại phải đũa yêu nhiều đũa yêu ít như thế? Nhưng lượng sữa thì có hạn, Tử Lam chẳng thể nào tìm ra cách để thỏa mãn nhu cầu của cả bốn sói con. Nó cũng không thể phân chia một cách công bằng, bởi phân chia công bằng chỉ có thể mang lại cho những đứa con tầm thường như nhiều con sói khác. Nó bắt buộc phải thỏa mãn Hắc Tử, bởi Hắc Tử là nơi nó gửi gắm lý tưởng và hy vọng. Trong lòng Tử Lam đã sớm coi Hắc Tử là ứng cử viên và là người thừa kế ngôi vị Sói Vương. Không, nói như thế là không khoa học, bởi lẽ trong thế giới sói đâu tồn tại bốn chữ “kế thừa vương vị”, cũng đâu có chế độ ứng cử. Bởi vậy, nói đúng hơn thì Tử Lam đã coi Hắc Tử là người đi tranh đoạt và giành giật ngôi vị Sói Vương đời tiếp theo. Nếu thế, nó cần phải tập trung bồi dưỡng Hắc Tử về mọi mặt, từ thể chất đến tâm hồn, phải tạo một cơ sở vững chắc cho Hắc Tử ngay từ nhỏ, để đảm bảo rằng, khi lớn lên, Hắc Tử trở thành một “siêu sói”. Nói cách khác, nó đành phải hi sinh ba đứa con lại, bởi lẽ, không có mất làm sao có được? Một chút nhẫn tâm như thế là cần thiết. Nói cho cùng thì trên ngọn núi tuyết Streca này chỉ có một Sói Vương mà thôi.

Một thời gian sau, Song Mao và Mi Mi dường như đã quen với sự thiên vị của mẹ và ngầm hiểu được vị trí của mình. Mỗi lần mẹ cho bú, chúng ngoan ngoãn ngồi xổm một bên, quan sát đáng vẻ ăn như hùm đom của Hắc Tử, rồi nhìn xoáy vào từng giọt sữa nhỏ xuống từ trên bụng mẹ. Dường như chúng rất biết thứ tự và ý thức được hoàn cảnh của mình. Chỉ có một mình Lam Hồn Nhi là vẫn tỏ ra bướng bỉnh. Mỗi khi nhìn thấy Hắc Tử được ưu tiên một mình độc chiếm ba bầu sữa, nét mặt nó lại hằn lên vẻ đố kỵ và ganh ghét, chẳng chịu yên lặng, cứ đứng lên ngồi xuống, lẩn đi lẩn lại ở bên cạnh. Chừng như nó muốn đánh hay muốn cắn một thứ gì đó để hất cẳng Hắc Tử và đòi hai chữ bình đẳng.

Nếu Tử Lam không áp ủ hy vọng bồi dưỡng Hắc Tử thành một “siêu sói” thì nó có thể hả hê sung sướng trước cá tính phản kháng mạng mẽ của Lam Hồn Nhi. Bởi lẽ, dã tâm sói sục là bản sắc của loài sói. Chỉ có loài chó mới thuận theo nghịch cảnh, chấp nhận an phận thủ thường. Có lẽ, nó sẽ cổ vũ và khuyến khích Lam Hồn Nhi thể hiện lòng đố kỵ và ganh ghét ở hàm răng và nanh vuốt của mình. Nhưng vì niềm khao khát mong Hắc Tử trở thành Sói Vương đời tiếp theo quá mạnh mẽ, nó đành phải dùng ánh mắt nghiêm nghị để áp chế ý nghĩ muốn hoán vị của Lam Hồn Nhi. Như thế cũng có nghĩa, nó đã trói buộc và giết chết tính cách thiên bẩm của Lam Hồn Nhi, trong lòng nó không khỏi buồn rầu.

Hôm đó, Tử Lam đuổi bắt một con thỏ trên thảo nguyên Ga Marr rồi kéo nó vào một bụi cây rậm rạp mọc chi chít gai độc. Phải vất vả mất một buổi chiều, nó mới chén hết con thỏ. Về tới hang, trời đã nhá nhem tối, bốn con sói con phần vì nóng lòng đợi mẹ, phần vì đói lả nên khi vừa nhìn thấy mẹ ngoài cửa hang chúng reo hò rồi rít ròi tíu tít nhào đến mẹ. Như mọi lần, Tử Lam nằm nghiêng ở giữa hang, ngửa những bầu vú căng đầy cho Hắc Tử bú trước. Chính vào lúc đó, điều mà Tử Lam luôn lo sợ trong lòng đã xảy ra. Có lẽ vì quá đói và cũng có lẽ vì nổi căm ghét tích tụ lâu ngày nay đã đến cực điểm nên khi Hắc Tử vừa cất bước chân hướng về phía mẹ với vẻ thản nhiên như thường thì bất ngờ Lam Hồn Nhi rống lên một tiếng đầy tức giận rồi lao tới, húc đầu vào bụng Hắc Tử, làm Hắc Tử ngã ngửa trên mặt đất. Sau đó, Lam Hồn Nhi nhào vào lòng mẹ, ngậm chặt lấy bầu vú đang tràn trề sữa thơm mà hàng ngày Hắc Tử vẫn độc hưởng một mình.

Giữa lúc Tử Lam do dự không biết nên dùng móng vuốt đẩy Lam Hồn Nhi ra hay mặc nhiên chấp nhận hành động phản kháng này thì Hắc Tử trườn dậy, ánh mắt chứa đầy vẻ nghi hoặc rồi nó nhìn trừng trừng vào Lam Hồn Nhi đang thể chân mình tận hưởng dòng sữa ngọt ngào của mẹ. Nó vừa trải qua một cú sốc

quá bất ngờ. Vài giây sau, Hắc Tử chợt rùng mình như thể vừa bị một chậu nước bắn hắt lên cả thân mình. Theo cùng với cái rùng mình là sự thay đổi trong ánh mắt của Hắc Tử, nó dần chuyển từ nghi hoặc sang thù hận. Về ngay thơ trên gương mặt của chú sói con bỗng nhưng biến mất, thay vào đó là nét đau khổ của một chú sói trưởng thành. Đuôi mắt hơi xếch, làn môi nhếch ngược, những chiếc răng nhọn còn chưa đủ độ vững chắc nhe ra, Hắc Tử ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng. Tiếng rống ấy là thanh âm ngang tàng của sự đau khổ và phẫn nộ, của kích động và khát máu. Tiếng rống ấy làm cho Tử Lam mừng vui trong dạ. Thật không ngờ, Hắc Tử lại có thể biểu hiện một cách thuần thục đến thế! Đó là biểu hiện mà trước đây Tử Lam đã thấy không ít lần ở Hắc Tang.

Mỗi khi Sói Vương Lạc Giáp ra hiệu thi hành mệnh lệnh hoặc dùng địa vị số một của mình để tranh giành ăn nội tạng của con vật săn được thì những biểu hiện ấy lại rõ mồn một trên gương mặt Hắc Tang. Nó tuyệt đối không phải là sự giận dữ bất bình thông thường do cãi vã hay xích mích gây ra. Ngay cả một con sói bình thường nhất cũng biết giận dữ bất bình. Chỉ con sói có cốt cách cao quý mới có được biểu hiện hiếm thấy trong đám quần lang ấy. Nó là một thứ giận dữ bất bình quyền quý. Giận dữ bất bình bởi lòng tự tôn bị khiêu khích, giận dữ bất bình bởi lợi ích bị chà đạp, giận dữ bất bình bởi bị xâm phạm. Nếu trong lòng không dạt dào cảm nghĩ bản thân ưu việt hơn người thì chẳng thể nào có được biểu hiện ấy. Hắc Tang sở dĩ biểu hiện như thế khi đối mặt với Sói Vương Lạc Giáp vì Hắc Tang thấy, bản thân mình vốn sẵn tư chất của một Sói Vương, vốn dĩ ông trời sinh ra Hắc Tang là để Hắc Tang làm Sói Vương. Ấy vậy mà Lạc Giáp lại chiếm địa vị đế vương đó, thật là một sai lầm của lịch sử và cũng là một nụ cười mỉa mai đối với tài năng xuất chúng của Hắc Tang. Đó là một động lực tâm lý hiếm có và đáng quý. Hổ phụ sinh hổ tử, không ngờ Hắc Tử tuổi còn nhỏ mà đã có được khí chất như vậy. Tuyệt lắm, Hắc Tử à, những dòng sữa ngọt thơm này là của con, thảo nguyên Ga Marr phì nhiêu màu mỡ này là của con, ngọn núi tuyết Streca hùng vĩ hiểm trở này là của con! Cả thế giới này thuộc về con, con sẽ không cho phép bất kỳ con sói nào xâm phạm đến. Phải, biểu hiện của con chính là cốt cách và tâm thái của một Sói Vương trong tương lai!

II

Chắc chắn là tình yêu thương quá mức của mình đã ảnh hưởng không nhỏ tới sự phát triển bình thường của Hắc Tử nên nó mới có tác phong bú sữa ôn hòa như thế. Tử Lam nghĩ. Mỗi khi Hắc Tử dùng cái miệng bé xíu của mình ngậm chặt đầu vú mẹ, tham lam mút những giọt sữa ngọt ngào, trong lòng Tử Lam lại trào dâng một thứ tình cảm dịu dàng và ân cần chăm chút chỉ có ở những người mẹ. Tử Lam vừa để dòng sữa thơm lành chảy vào miệng con, để con thỏa thuê bú vừa thè lưỡi liếm khắp lượt bộ lông đen như màu mực của con cho tới khi cả thân hình con trở nên sáng bóng. Khỏi tình cảm ấy thật thấm thiết! Chỉ có điều, thứ tình yêu nuông chiều đó sẽ làm hư con.

Thử quan sát dáng vẻ bú sữa của Hắc Tử mà xem. Hắc Tử nằm ngửa dưới bụng mẹ trong một tư thế thật đẹp, ngậm đầu vú mẹ thật nhẹ nhàng và mút sữa mẹ một cách nhịp nhàng, hai mẹ con thật hòa hợp.

Phong cách bú sữa này rất hiếm thấy ở loài sói. Thực ra, đó là phong cách bú sữa của loài chó.

Trong những lần đi rình mồi ở trại Lang Bạc, Tử Lam đã từng tận mắt thấy cảnh chó mẹ cho chó con bú sữa. Biểu hiện của chó con vô cùng giống biểu hiện của Hắc Tử bây giờ. Chó mẹ và chó con rất hòa hợp ăn ý với nhau, mối ân tình lưu luyến bịn rịn giữa hai mẫu tử cũng tự nhiên sinh ra từ đó.

Tình cảm quyến luyến được hình thành từ nuôi dưỡng trong thời kỳ bú sữa rất quan trọng với sự sinh tồn của loài chó. Phong cách bú sữa nhẹ nhàng và điềm đạm sẽ khơi dậy tình yêu thương thiên bẩm của chó con, triệt tiêu bản tính hoang dã của loài động vật ăn thịt vẫn còn lưu dấu trong bản năng để hun đúc nên tính cách hiền lành, đôn hậu của chó con. Điều quan trọng hơn cả là khi chó con ngày một trưởng thành thì tình cảm quyến luyến bịn rịn với mẹ sẽ dần chuyển sang tình cảm quyến luyến bịn rịn với chủ nhân của nó, và cuối cùng là với cả loài người. Giả như loài chó không có được trái tim yêu thương và thứ tình lưu luyến đó thì nó sẽ không thể sống dựa vào loài người được.

Trái tim yêu thương và tình cảm quyến luyến bịn rịn là bảo bối để an thân lập nghiệp với loài chó nhưng lại là thứ thuốc độc với loài sói.

Thường thì trong những ngày đầu tiên chào đời, sói con cũng có những biểu hiện dựa dẫm vào mẹ. Tuy nhiên, vào giai đoạn sau của thời kỳ bú sữa, đặc biệt là lúc sắp cai sữa, sự dựa dẫm đó tự nhiên sẽ phai nhạt dần và mất hẳn. Điều này thể hiện ở phong cách bú sữa của sói con. Tuy mới sinh con lần đầu, nhưng Tử

Lam đã sớm được quan sát cảnh tượng những con sói mẹ khác cho con bú vào lúc sắp cai sữa: Sói con giống như một tiểu cường đạo mắc chứng đói khát, tru lên mấy tiếng và rúc vào bụng mẹ. Chúng cứ thế vồ lấy vú mẹ mà nắm, mà cắn, mà mút điên cuồng, bộc lộ hết bản tính tham lam và dã man của loài sói. Móng vuốt sói con cào xước từng vết từng vết trên bầu vú mẹ, răng sói con cắn vú mẹ mạnh tới mức máu chảy đầm đìa, sói mẹ đau quá kêu lên những tiếng thảm thiết rồi hung hãn giơ vuốt bạt mạnh vào đầu sói con tới mức sói con phải lăn lộn vài vòng dưới đất, hoặc cũng có thể ăn miếng trả miếng, sói mẹ sẽ ngoạm đứt mấy mảng lông trên lưng sói con. Với loài người, cảnh tượng này thật sự tàn nhẫn vô tình, nhưng với loài sói, đó là điều cần thiết.

Hành động này của sói con có vẻ rất tàn nhẫn, song nó lại phù hợp với nguyên tắc sinh tồn cao nhất. Sói con sau khi trưởng thành tất phải rời xa sự bao bọc của mẹ, một thân một mình tới thảo nguyên rộng lớn và rừng sâu mênh mông mưu sinh, không thể nương nhờ bất cứ ai. Bởi thế, nếu ngay từ nhỏ sói con không học cách cắt đứt mối ân tình lưu luyến với mẹ thì tinh thần tự lập và bản tính ngang tàng vốn có sẽ bị bào mòn. Loài sói có thể sinh tồn trong cuộc cạnh tranh khốc liệt của thế giới hoang dã là nhờ tinh thần tự lập quật cường và bản tính khát máu. Đó cũng là kết quả của quá trình chọn lọc tự nhiên.

Vì vậy, trên thực tế, bú mẹ là một quá trình luyện tập với sói con. Về mặt khách quan, cách bú mẹ xuất phát từ bản năng trời sinh có lợi cho việc triệt tiêu sự ỷ lại vào sói mẹ của sói con, xóa nhòa tình yêu thương của sói con với sói mẹ để hình thành một lực li tâm giúp sói con bồi dưỡng tính cách độc lập. Trong tiềm thức của sói con, bầu vú mẹ chỉ là con mồi đầu tiên. Chúng ta phải bồi dưỡng thói quen săn mồi thắm đầy máu tanh cần thiết cho những ngày tự lập mưu sinh khi trưởng thành từ cách bú mẹ dã man như thế.

Trong trí nhớ của Tử Lam thì hình như không một con sói mẹ từng nuôi con nào có bầu vú không chẳng chịt vết sẹo. Chỉ riêng mình nó là ngoại lệ, đã sắp tới thời kỳ cai sữa cho con rồi mà bầu vú vẫn còn nguyên vẹn, không có chút thương tích nào. Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi cũng học theo cách bú sữa ngoan ngoãn và hiền lành, đầy yêu thương của Hắc Tử. Các con bú mẹ một cách nhẹ nhàng và điềm đạm tuy khiến Tử Lam tránh được nỗi đau da thịt nhưng lại khiến nó vô cùng lo lắng. Nó sợ nếu cứ như thế này sẽ giết chết bản tính kiên cường dũng mãnh tranh đoạt quý báu của loài sói vốn có sẵn trong huyết quản của các con. Mà như thế, ngay cả việc sinh tồn trên thảo nguyên cũng không phải chuyện dễ, nói chi tới chuyện bồi dưỡng Hắc Tử thành Sói Vương tương lai?

Hắc Tử cứ bú no xong là lại dụi dụi cái đầu bé xíu vào cổ mẹ hoặc lúc thì đứng thẳng trên hai chân sau, lúc thì lăn tròn dưới đất, biểu diễn nhiều tư thế khiến người ta không thể không yêu mến. Trong lòng Tử Lam hiểu rất rõ, Hắc Tử đang muốn thể hiện sự thỏa mãn và đắc ý của mình, thể hiện lòng cảm kích của mình trước ân điển và lòng khoan dung của mẹ.

Biểu hiện đó của Hắc Tử không phù hợp với quy phạm của loài sói. Sói vốn là loài động vật tham lam vô tận, không biết thỏa mãn bao giờ. Trong mắt loài sói, thế giới chỉ có một cách mưu sinh duy nhất, là giành giật và tranh đoạt. Và trên thực tế, không ai có thể mang lại ân điển và lòng khoan dung với loài sói, đó là thứ vô cùng xa lạ với chúng. Loài sói có thể bộc lộ nhiều tâm trạng bi thương, hưng phấn, thù hận, lo lắng, đau đớn, mừng vui, buồn bã, phần nộ... nhưng không thể có những biểu hiện mong cầu sự yêu mến của kẻ khác.

Tình yêu thương quá mức của mình đã làm hại Hắc Tử. Mình phải kìm nén thứ tình mẹ dạt dào ấy ngay tức khắc để uốn nắn lại tính cách khác lạ ấy của Hắc Tử, để suy nghĩ của con trở về đúng quỹ đạo của nó.

Lại đến giờ cho con bú. Khi Hắc Tử nhẹ nhàng nâng bầu vú mẹ lên để bú, Tử Lam bắt ngờ rống lên một tiếng đầy đau đớn chừng như vú mình bị cắn đứt. Nó giơ chân tát Hắc Tử một cái thật mạnh, móng vuốt của nó cào vào khoảng giữa phần sau gáy và gốc tai của Hắc Tử. Một dùm lông sói bay lả tả trên không trung và những giọt máu đỏ thẫm từ trên mình Hắc Tử nhỏ xuống nền đất. Hắc Tử gào lên thảm thiết, lăn lộn từ cuối hang tới cửa hang.

Mình ra tay quá nặng mất rồi, Tử Lam nghĩ. Thấy con mình nhỏ máu, có người mẹ nào mà không đau lòng, nhưng Tử Lam không hề hối hận. Nó là một con sói, nó không thể động lòng trắc ẩn, nó phải dẹp bỏ mọi ân tình quyến luyến của Hắc Tử với mẹ.

Hắc Tử vừa khóc thút thít vừa lật đật bò dậy, dáng đi xiêu vẹo. Về mặt tâm thức, nó nhìn mẹ với ánh mắt van lơn khẩn cầu tình thương của mẹ. Trong lòng Tử Lam dội vang tiếng nói, Hắc Tử à, con đừng nhìn mẹ

như thế, con phải biểu hiện giống như một con sói thực thụ, hãy nhìn mẹ với ánh mắt lạnh lùng và đầy nghi hoặc, hãy nhìn mẹ như một kẻ xa lạ. Trong đôi mắt con phải bùng lên ánh lửa tàn nhẫn. Tàn nhẫn là bản chất của loài sói. Tàn nhẫn tới mức không nhận họ hàng người thân, tàn nhẫn tới mức để bản tính hoang dã của mình bộc lộ tới cực điểm, tàn nhẫn với ngay cả mẹ đẻ ra mình.

Hắc Tử thốn thức một hồi rồi ngáp ngừng bước tới bên mẹ. Tử Lam giống như một cục nam châm có sức hút vô cùng mạnh mẽ với Hắc Tử thì phải. Hắc Tử, con không thể bước tới bên mẹ được, con phải ghi nhớ sự hung hãn của mẹ với con hôm nay, trong lòng con phải nảy sinh một thứ tình cảm khác với mẹ. Chỉ khi con học được ánh nhìn thù hận với mẹ, con mới có thể cầm giặc mọi đối thủ của con trên thế giới này, mới có thể rèn luyện inh bản lĩnh khiến mọi con sói trên núi tuyết Streca và thảo nguyên Ga Marr này khiếp sợ.

Niềm hy vọng của Tử Lam sụp đổ khi Hắc Tử nhẹ nhàng tới bên mẹ, dùng chiếc lưỡi mềm mại liếm móng vuốt của mẹ thật cẩn thận, chăm chú và âu yếm. Nó lấy móng vuốt khê khàng đuối một con nhặng đầu xanh đậu trên cổ mẹ. Nó cầu xin mẹ hãy bao dung và rộng lòng với nó.

“Hắc Tử à, con không làm sai điều gì nên chẳng cần phải cầu xin mẹ tha thứ đâu con”, Tử Lam nghĩ. Cho dù con có làm sai đi nữa cũng không cần phải cầu xin tấm lòng độ lượng của mẹ. Bản tính của loài sói là việc mình mình làm, không cần để ý đến việc khác.

Hắc Tử không hiểu nỗi lòng của mẹ, nó vẫn tiếp tục đứng đó, áp khuôn mặt non tơ vào chân mẹ, hệt như một chú chim nhỏ đáng yêu dụi má vào tay người. Tình cảm ấy lay động trái tim sắt đá của Tử Lam. Phải rồi, Hắc Tử đâu có làm sai điều gì, tại sao phải đối xử với nó hung bạo như thế? Sự rung động chỉ lướt qua trái tim Tử Lam như một cơn gió thoảng. Trong lòng nó cuộn lên một thứ khát vọng khác nhấn chìm thứ tình cảm yếu mềm của một người mẹ. Lẽ nào nó lại giương mắt đứng nhìn đứa con yêu dấu thoái hóa thành một con chó chỉ biết trung thành làm nô lệ phục vụ kẻ khác hay sao? Nó có thể để thứ tình cảm chẳng chút giá trị này chôn vùi tương lai tươi sáng của con yêu hay sao?

Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi ngồi xổm ở một góc hang, lặng lẽ quan sát mẹ và anh. Sói con đang ở vào giai đoạn rèn luyện tính cách quan trọng nhất, nếu lần này thất bại ắt sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển tính cách của tất cả các con.

Nghĩ thế, Tử Lam thu vuốt thêm lần nữa, thẳng tay bạt mạnh vào đầu Hắc Tử. Lần này, nó đánh con hung bạo hơn, những móng vuốt sắc nhọn của nó cào một vết rất sâu trên lông mày con. Hắc Tử bị đánh mạnh tới mức bật vào tường, bốn vó chống lên trời. Hắc Tử rên ư ử trong cổ họng, tiếng rên khàn khàn. Dường như nó đang cắn thù nguyên rửa. Nó trợn trừng đôi mắt chứa đầy uất hận nhìn vào mẹ rất lâu. Đôi mắt nó giống như một hòn đá bị ngâm trong băng tuyết lâu ngày, vừa sắc lạnh vừa trơ cứng. Ánh mắt ấy dường như biết nói, nó nói rằng Hắc Tử sẽ phản bội mẹ.

6. Chương 02 - P2

Hắc Tử là một con sói không pha tạp, dòng máu chảy trong huyết quản của nó là dòng máu lạnh lùng của loài sói, trái tim đang đập trong lồng ngực của nó là trái tim băng giá của loài sói, thế nên sự tàn nhẫn và dã man ủ sẵn trong nó từ lâu. Chỉ có điều, bản tính ấy đã bị tình yêu thương dạt dào quá mức của Tử Lam tạm thời vùi lấp. Giờ đây, bức màn che của ân tình đã bị xé rách, bản tính vốn có của nó lại trở dậy mạnh mẽ.

Nhìn vẻ mặt dữ dằn của con, Tử Lam phải vui mới đúng. Nó đã tổn biết bao công sức để làm ra như thế, chẳng phải là để khơi dậy bản tính hung tàn của con hay sao? Vậy mà, lạ thay, tại sao nó không thể nào vui lên được? Nó cảm giác như có một tấm bông len chặt trái tim nó, có một nỗi buồn thương vô hạn không đẩy đi được và một cảm giác thất bại nặng nề. Đứa con tình nghịch, đáng yêu luôn khiến trái tim nó rộn ràng nay không còn nữa, tình cảm tương thân tương ái giữa mẹ và con không còn nữa, những giây phút mẹ con quấn quýt bên nhau cũng không còn nữa. Tất cả, tất cả chỉ còn lại trong ký ức và hiện về trong giấc mộng xa xôi. Tình cảm yêu thương nồng nàn có một ma lực rất lớn, nó chẳng những làm mê đắm loài người

mà làm mê đắm cả loài sói. Tử Lam biết rõ đó là liều thuốc độc với con, nhưng nó vẫn khó lòng dứt bỏ. Tiếc thay, nó không thể thay đổi phương thức sinh tồn của loài sói.

Lại đây con yêu, hãy giơ nanh vuốt của con ra, hãy mở rộng miệng để đoạt lấy những giọt sữa thơm lành của mẹ. Thực ra, chẳng cần Tử Lam phải gọi hay dạy bảo, Hắc Tử cũng tự biết nó phải làm gì. Hắc Tử nhe nanh giơ vuốt bổ nhào vào lòng mẹ, vừa bầu vừa cắn vú mẹ, nuốt ừng ực những giọt sữa trắng trong lẫn trong những giọt máu đỏ thẫm. Tử Lam đau tới mức chỉ muốn cắn một cái thật mạnh vào tai Hắc Tử.

Lúc này, Tử Lam mới hướng ánh nhìn về phía Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi đang ngồi thu lu ở một góc hang. Ánh mắt của chúng trở nên xa lạ và đáng sợ, sắc lạnh như những chiếc gai nhọn đâm thẳng vào trái tim Tử Lam. Tử Lam đau thấu tâm can. Không, mình nên vui mới phải, Tử Lam nghĩ.

III

Sói con đã cai sữa. Do được mẹ yêu thương và ăn uống đầy đủ nên nom Hắc Tử vô cùng trắng kiết: cái cổ cứng chắc, đôi vai tròn lẳn, bốn chân thon dài, cao hơn Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi hẳn nửa vai. Bộ lông đen ngày càng óng mượt. Ngoài sáu tháng tuổi một chút nhưng Hắc Tử đã lớn bằng nửa con sói đực trưởng thành. Điều khiến Tử Lam vui mừng hơn nữa là sự trưởng thành sớm về mặt tinh thần của Hắc Tử. Hắc Tử ít khi lẫn lộn chơi đùa cùng các em, nét tinh nghịch của sói con dường như không còn nữa. Mỗi khi Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi hào hứng chơi trò đuổi bắt trong hang thì Hắc Tử lại đứng dè dặt sang một bên, tỏ vẻ thờ ơ lãnh đạm. Biểu hiện ấy tuy có chút cô độc nhưng Tử Lam cho rằng, cô độc trên thực tế là biểu hiện của sự xuất chúng. Nó là một phẩm chất cao quý. Còn nhớ năm xưa, trong bầy sói của thảo nguyên Ga Marr, Hắc Tang cũng không hề có lấy một người bạn nào gần bó như hình với bóng để cùng nhau vui đùa thỏa thích. Lũ sói không muốn kéo gần khoảng cách, thậm chí tránh xa Hắc Tang là vì lòng đố kỵ, nỗi sợ hãi hay sự khiếp nhục. Hắc Tang không thể hòa hợp với bầy đàn là vì nó quá xuất sắc. Ông trời sinh ra nó là để nó giành được ngôi vị Sói Vương cao quý. Tử Lam không hề lo lắng về tính cách cô độc của Hắc Tử.

Cai sữa xong, sói con rất phàm ăn. Bốn chú sói con mỗi bữa có thể chén sạch một con dê rừng. Tử Lam giờ tuy không phải chịu nỗi đau đớn do bầu vú bị day cấn nữa nhưng lại vất vả hơn lúc trước rất nhiều. Mới sớm tinh sương, nó đã phải vào rừng săn mồi, không những phải làm mình no bụng mà còn phải tha miếng mồi tươi ngon về hang cho các con.

Hôm đó, Tử Lam đang tha một con gà lôi về hang, vừa vòng qua sườn núi, từ xa nhìn lại, Tử Lam thấy Hắc Tử đang đứng ngoài cửa hang. Hình dáng của Hắc Tử trở nên nổi bật nhờ được những bông hoa li ti nở trên đám dây leo chằng chịt tô điểm. Trông thấy con, Tử Lam vừa mừng vừa sợ. Sợ là vì Hắc Tử không nghe lời dặn dò ân cần của mẹ, chẳng chịu kiên nhẫn ở trong hang đợi mẹ tha mồi về mà lại chạy ra cửa hang. Bên ngoài hang là nơi lạnh ít dữ nhiều, những kẻ săn mồi luôn rình rập, sói con có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Mừng là vì Hắc Tử quả nhiên có khí chất phi phàm bởi những sói con mới nửa tuổi, móng vuốt và răng còn non và mềm yếu nên không dám ra khỏi hang nếu không có sự bảo vệ sát sao của mẹ. Chúng phải rất dè dặt và cẩn thận, chỉ khi nghe thấy tiếng gọi thân thương của mẹ, ngửi thấy mùi hơi quen thuộc của mẹ mới dám chạy ra khỏi hang để háo hức tranh giành con mồi mẹ tha về. Sói con phải hết sức cẩn thận như thế tới khi được hơn một tuổi, đợi móng vuốt và răng dần trở nên sắc nhọn, kĩ năng cắn mồi dần trở nên hoàn thiện mới dám ra khỏi hang một mình.

Hắc Tử quả là can đảm hơn đám sói cùng trang lứa nhiều lắm!

Hắc Tử nhìn thấy bóng mẹ ở đằng xa bèn tru lên một tiếng vui mừng, chạy vụt ra khỏi hang, vội vàng giành lấy con gà lôi mẹ đang ngặm trong miệng.

Tử Lam chần chừ không biết xử trí ra sao với hành động mạo hiểm vừa rồi của con. Nó nên trách cứ hay là cổ vũ con? Xuất phát từ trái tim của một người mẹ, chắc chắn nó phải nghiêm khắc dạy bảo con, cấm con từ này không được mạo hiểm ra khỏi hang như thế nữa, nó phải bảo con biết rằng, đứng ở ngoài cửa hang như thế tức là đem sinh mạng chưa đủ khả năng phòng vệ của mình tặng cho loài mãnh thú đói mồi. Nhưng nếu muốn đào luyện Sói Vương tương lai thì nó chẳng những không nên trách cứ hành động can đảm khác thường ấy của con mà phải cổ vũ con để có thể bồi dưỡng nên một Sói Vương kiệt xuất trong tương lai. Tử Lam chợt nhớ tới Hắc Tang. Từ nhỏ, Hắc Tang cũng đã dùng cảm hơn người như thế. Mới một tuổi, Hắc Tang đã một mình xông xáo đuổi bắt bầy linh dương, lần theo dấu chân để lại trên đồng phân của bầy linh

dương để đuổi bắt và cắn chết một con linh dương. Như thế có nghĩa là sự can đảm trước tuổi là một tố chất không thể thiếu nếu muốn đăng quang ngôi vị Sói Vương tương lai.

Nghĩ đến đây, Tử Lam nhả con gà lôi đang ngoạm trong miệng, để một mình Hắc Tử độc chiếm. Tử Lam muốn nói với con rằng, Hắc Tử à, mẹ khuyến khích hành động dũng cảm đứng trước cửa hang đợi mẹ của con, con gà lôi này là phần thưởng dành riêng cho con, sau này nếu con biết tiếp tục phát huy con sẽ được hưởng nhiều niềm ngon hơn các em.

Hắc Tử quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của Tử Lam, ngày càng trở nên can đảm. Mỗi lúc mẹ ra ngoài săn mồi, Hắc Tử không những chạy ra ngoài cửa hang chơi đùa mà có lúc còn tìm bắt chuột trong đám cỏ bên ngoài hang. Một lần, bất chợt trông thấy một con thỏ xám lướt qua hang, Hắc Tử một mình rượt theo nó tới hơn một dặm. Hắc Tử phải vất vả đuổi theo tới tận bên dòng suối gần khe núi mới bắt được con mồi. Khi thấy Hắc Tử tha con thỏ về hang với dáng vẻ xiêu vẹo, Tử Lam mừng vui hơn cả khi cắn vào tĩnh mạch con hươu đực và tận hưởng dòng máu nóng hổi trong ngày đông giá lạnh bội phần. Phải rồi, khi những con sói non khác đang còn ru rú trong hang không dám ra ngoài thì Hắc Tử đã có thể một mình vào rừng săn thỏ, vậy thì tới khi những con sói non có thể vào rừng săn mồi thì con của nó có thể trở thành một con sói đực trưởng thành đầy đủ về cả thể chất lẫn tinh thần.

Vui mừng là thế nhưng Tử Lam vẫn lo sợ cho sự an toàn của con đến toát mồ hôi hột. Dù sao đi nữa, nó vẫn là một người mẹ, vẫn mang trong mình nỗi lo của người mẹ. Tử Lam lấy hang động làm trục, khảo sát kỹ càng vùng rừng quanh đó vài dặm, thăm dò cẩn thận tới mức không bỏ sót một hòn đá nào trong các hang động. Khắp nơi, không có một bãi phân hay một dấu vết nào của những loài mãnh thú có thể uy hiếp tới tính mạng của con nó như hổ, báo, lợn lòi, rắn độc... Hang động của nó đúng là một nơi kín đáo và an toàn. Tử Lam thấy yên tâm trở lại.

Nhưng nó hoàn toàn quên mất nguy cơ từ trên trời cao.

IV

Tại hạ quả nhiên từ trên trời ập xuống. Trên đỉnh núi cao vút tận mây mờ của ngọn núi Streca cheo leo có một con kim điêu sinh sống. Kim điêu là loài mãnh thú ăn thịt, là đấng kiệt xuất của loài đại bàng. Nó sở hữu những chiếc vuốt sắt và một cái mỏ quặp cứng nhọn như móc sắt, có thể quắp những con vật nặng hơn chúng tới bốn, năm lần. Buổi sáng hôm ấy, con kim điêu trên đỉnh Streca rời tổ bay vào rừng tìm thức ăn. Nó thèm khát một con dê rừng non mềm hoặc một con bồ câu núi ngon ngọt, nhưng hôm nay nó thật xui xẻo quá. Mặt trời đã lên cao rất à nó vẫn chưa săn được con mồi nào. Đúng vào lúc sắp lả đi vì đói, nó chợt đổi mắt xuống phía hang động của Tử Lam. Bộ lông màu vàng đẹp đẽ của nó lấp lánh dưới ánh mặt trời, đôi cánh rộng lớn của nó lúc thì dang rộng quạt theo từng luồng gió mạnh lúc xò mở không vỗ để nó yên lặng lắng nghe âm thanh trong gió. Cứ thế, nó tự do chao liệng trên bầu trời cao rộng.

Đột nhiên, ánh mắt sắc sảo của nó thấy bụi cây dây leo phía gần cửa hang xào xạc dù không có gió. Có một bóng đen lơ lửng di chuyển trong bụi cây. À, thì ra chốn này giấu một hang động cho loài thú đi bộ ẩn thân. Con kim điêu nhìn nghiêng xuống mặt đất, phóng rộng tầm mắt quan sát bốn xung quanh, hai hạt châu màu vàng nhạt của nó rất tinh nhạy. Nó chớp mắt một cái, thấy rõ ràng bóng đen lơ lửng trong bụi cây chính là một con sói non. Nổi vui mừng khắp khởi của nó vơi đi một nửa. Nó có thể săn thỏ, săn dê hay săn hươu, thậm chí có thể sẵn sàng dùng chiếc mỏ cứng nhọn như sắt của mình để mổ cả rắn chuông – loài rắn kịch độc, nhưng với loài sói thì nó quả thực phải dè chừng. Bởi lẽ, sự tinh nhanh giảo hoạt của loài sói nổi tiếng khắp thảo nguyên Ga Marr này, việc đánh lén từ trên cao xuống như nó vẫn làm thật khó thành công. Hàm răng sắc nhọn của sói có thể cắn đứt chiếc vuốt sắt của nó, cắn đứt đôi cánh rộng của nó, biết đâu nó lại trở thành thứ lót dạ của con sói đói thì sao! Nếu không vì vạn bất đắc dĩ thì kim điêu không bao giờ mạo hiểm tấn công loài sói. Đương nhiên, hiện ra trước mắt nó lúc này chỉ là một con sói non chưa đủ khả năng phòng vệ, nhưng chắc chắn nó phải có mẹ bảo vệ mới dám ra khỏi hang chơi đùa như vậy chứ! Loài sói vốn đã hung tàn, nhưng sói mẹ bảo vệ con càng đáng sợ hơn thế. Có lẽ, nó chẳng nên động vào thì hơn.

Con kim điêu nuốt nước bọt đánh ực một tiếng. Nó đã muốn bay đi chỗ khác tìm mồi. Rồi nó chợt nghĩ và cảm thấy rất lạ. Tại sao bóng dáng của sói mẹ không lọt vào tầm nhìn của nó nhỉ? Khắp bốn bề xung quanh, bên ngoài cửa hang hay trong đám hoa muôn hồng nghìn tía chỉ có mỗi một con sói non đang vô tư đuổi bắt một con sóc. Có khi nào con sói mẹ giảo hoạt đang rình rập đâu đó và sẵn sàng xò tới cắn đứt móng vuốt của nó khi nó mạo hiểm lao xuống không? Cảnh tượng này thật không giống thế chút nào. Sói

mẹ sẽ không dám mạo hiểm lấy con mình ra làm mồi nhử. Thêm nữa, trước cửa hang chỉ có một đám cỏ bằng phẳng và cánh rừng thưa thớt hai bên dòng suối trong thấu đáy, không tìm đâu ra một nơi nào có thể rình mồi. Nó có thể thấy rõ cả một con bọ rùa trên lá cỏ, sói mẹ dù có muốn ẩn nấp đi nữa cũng khó thoát khỏi ánh mắt của nó. Con kim điều rất tự tin về điều đó. Giờ chỉ còn một khả năng duy nhất thôi, ấy là sói mẹ đang ẩn mình trong cái hang dưới lớp cây dây leo kia. Con kim điều nghiêng đôi cánh, mượn ánh mặt trời chênh chếch, lao mình xuống đám dây leo bên ngoài cửa hang. Thân mình nó lắc lư trước cửa hang. Nếu sói mẹ trốn trong hang nhất định sẽ hốt hoảng bởi cái bóng của nó, sẽ vội vàng lao ra bên ngoài cứu sói con.

Nhưng cả trong hang và ngoài hang đều yên ắng, không chút động tĩnh. Con kim điều mừng lắm, xem ra vận của nó không đến nỗi nào. Sói mẹ không ở gần đây, chắc chắn nó đang mài miết săn mồi ở thảo nguyên Ga Marr. Từ trước tới nay, nó chưa từng bắt sói, hôm nay nó rất muốn thưởng thức thịt sói, xem mùi vị của nó ra sao. Từ trên trời cao, nó thu đôi cánh lại và lao thẳng xuống mặt đất, nhanh như cắt. Đôi cánh của nó ma sát với không khí, cửa đứt những âm thanh êm nhẹ trong gió. Giữa bầu trời xanh ngắt vụt lóe sáng một nét nghiêng thật đẹp và trên mặt đất rợp một bóng hình đáng sợ, chiếc vuốt sắt của con kim điều bổ thẳng xuống đầu Hắc Tử.

Khi ấy, Hắc Tử đang say sưa đuổi bắt một con sóc tinh nghịch. Con sóc nhảy tung tăng từ cành cây này sang cành cây khác, lúc lại vụt qua bãi cỏ, làm Hắc Tử tức tối trong lòng. Con sóc ngồi trên một chạc cây cao chừng một mét, buông thõng chiếc đuôi và nhón nhơ hái quả ăn, như muốn trêu tức Hắc Tử. Hắc Tử cũng thêm ăn lắm, nó muốn thu hết sức mình nhảy xổ lên trên. Đúng lúc ấy, một cái bóng đen lạ lùng chột hiện ra trên bãi cỏ xanh biêng biếc. Cái bóng hơi động đậy. Khoảnh khắc đó, nếu Hắc Tử mau mắn xoay rộng bốn cẳng lao vào giữa bụi gai đầy gai nhọn cách chỗ đứng không xa thì có lẽ nó đã thoát kiếp nạn này. Nhưng nó chỉ là một con sói non thiếu kinh nghiệm sống nên chẳng thể ý thức được rằng cái bóng đen lay động đó chính là cái bóng của con kim điều đáng sợ đang lao thẳng vào nó. Là trẻ con, nó cảm thấy cái bóng này hay hay. Cái bóng tiến lại gần nó, mỗi lúc một gần, rồi cuối cùng hoàn toàn che phủ thân hình nó. Lúc đó, Hắc Tử mới giật mình thấy tình cảnh nguy hiểm, nó bèn vội vàng quay người chạy về hang.

Thương thay, con sói non làm sao thoát khỏi đôi cánh đang chao liệng của con kim điều được! Hắc Tử vừa chạy được vài bước đã cảm thấy cổ và sống lưng của nó như có những nhát dao chém lên mình. Nó chưa kịp kêu một tiếng đã thấy bốn chân rời khỏi mặt đất và cả thân mình bay bổng lên không trung. Máu của nó hòa tan trong gió. Hắc Tử là một chú sói con rất can đảm. Dù đang trong tuyệt cảnh như thế, nó vẫn không hề sợ hãi. Nó giãy dụa, xoay người và cắn vào bụng con kim điều một cái thật dũng mãnh. Tiếc là hàm răng của nó chưa đủ dài và cứng nên đòn tấn công của nó chỉ làm rụng mấy chiếc lông vàng óng. Lông chim cùng máu sói theo gió rơi xuống thảm cỏ.

Con kim điều kêu lên một tiếng giận dữ. Nó cúi đầu xuống và dùng chiếc mỏ cứng như sắt mổ vào mắt Hắc Tử. Đột nhiên, mắt Hắc Tử tối om.

Lúc con gặp nạn, Tử Lam đang đuổi bắt một con cây hương trên thảo nguyên Ga Marr.

Chiều tà, Tử Lam tha con cây hương về động dưới ánh hoàng hôn. Mọi thứ đã kết thúc từ lâu. Nhìn những chiếc lông chim và những vệt máu khô vương trên bãi cỏ, Tử Lam hãi hùng biết chuyện gì đã xảy ra. Trái tim người mẹ của nó vụn vỡ. Trên đỉnh cao tít tắp của ngọn núi Streca vút tận mây mờ có một chấm đen đang chuyển động. Chấm đen ấy chính là con kim điều đã tàn hại “siêu sói” mà nó khổ công bồi dưỡng. Tử Lam chỉ có thể ngửa mặt lên trời à tru lên một tiếng thảm thiết để bật ra nỗi đau tột cùng trong lòng nó. Tại sao ông trời luôn không công bằng với nó như thế, tại sao số mệnh lại phủ phàng với nó như thế, tại sao luôn mang tai họa đến cho nó?

Tử Lam dần vật đã quá sơ suất, đã quá vội vàng muốn bồi dưỡng Sói Vương tương lai. Chỉ vì như thế mà nó đã để Hắc Tử ra khỏi hang, vào trong rừng vui chơi. Đó là nơi tàn khốc và đầy ẩn họa. Có lẽ, đây là sự trừng phạt của số mệnh đối với dã tâm của nó. Một lần nữa, nó lại thua trong cuộc tranh đấu với số mệnh. Thua thê thảm là đằng khác. Không, nó nhất quyết không chịu khuất phục, một con sói ưu tú sẽ không bao giờ bị gục ngã trước tai họa.

Tiếng tru thảm thiết của mẹ khiến Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi trong hang giật mình kinh hãi. Chúng xếp thành một hàng rất nghiêm chỉnh trước mặt mẹ. Con cây hương bị cắn đứt cổ họng chắn giữa Tử Lam và các con.

Khuôn mặt của con cầy hương co quắp lại, không còn chút sinh khí nào nữa. Ánh tà dương đỏ ối nhuộm màu lên lớp lông vàng đồng của nó. Đột nhiên, Tử Lam nhảy xô lên mình con cầy hương đã chết, điên cuồng cắn xé da bụng nó, lôi ra đám nội tạng be bét máu. Sau đó, nó lạnh lùng nhìn thẳng Lam Hồn Nhi.

Lam Hồn Nhi, con hãy nhìn những thứ mỹ vị mà trước đây chỉ một mình Hắc Tử được hưởng này. Tim gan cầy hương đây. Hắc Tử chết rồi, giờ mẹ giành phần đó cho con, lại đây, hãy lại đây, hãy ăn hết đám tim gan này của nó đi con! Từ giờ phút này trở đi, con sẽ là người thay thế Hắc Tử.

7. Chương 03 - P1

Mùa thu như một chàng lãng tử du dương lướt qua núi tuyết Streca, tới dạo chơi trên thảo nguyên Ga Marr. Cỏ đã bắt đầu úa vàng. Đám lá khô bay xao xác giữa trời thu. Vào một đêm nọ, trời bỗng đổ sương. Lớp sương gột sạch những chấm xanh cuối cùng còn sót lại trên thảo nguyên. Các loài động vật ngủ đông như rắn hay gấu vộ và tìm chốn ngủ đông. Bầy hươu, dê cũng cẩn thận hơn. Chúng trốn sâu trong thảo nguyên hoặc ẩn mình ở một hẻm núi kín đáo nào đó, rất ít ra ngoài. Việc săn mồi của loài sói mỗi ngày một khó. Để có thể sinh tồn, hàng năm cứ vào thời điểm này, những con sói sinh sống tản mạn khắp nơi trên thảo nguyên Ga Marr tạm gác cuộc sống độc lập của mình để tụ hợp lại với nhau tạo nên một bầy sói hùng mạnh. Chúng phải dựa vào trí tuệ và sức mạnh của tập thể để sống sót qua mùa đông khắc nghiệt. Đối với các loài động vật hoang dã mà nói, tiết trời giá lạnh và mồi săn ít ỏi là một kiếp nạn. Và loài sói cũng không phải là ngoại lệ.

Khi Tử Lam dẫn Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi tới ao nước thối là nơi tụ tập của loài sói, đã có chừng hai, ba mươi con sói tới trước rồi. Hơn nửa năm không gặp, bầy sói có quá nhiều thay đổi. Hai con sói già Giáp Giáp và Ni Ni đã chết trên thảo nguyên, sói đực Khả Tổ trong lúc đuổi bắt một con trâu vì không cẩn thận bị nó đá gãy một chân sau, giờ phải đi khập khiễng... Nhưng thay đổi lớn nhất phải kể đến những con sói cái tuổi đang còn trẻ, dường như con nào con nấy đều dẫn theo sói con cả. Có con dẫn theo ba, bốn sói con; có con một, hai sói con. Sói con xấp xỉ tuổi với Lam Hồn Nhi.

Sói Vương Lạc Giáp cũng tới, đang chuẩn bị tinh thần để chủ trì buổi lễ nhận thân. Đây là một nghi thức đặc biệt trong xã hội loài sói. Hàng năm, cứ vào cuối thu, bầy sói từ phân tán đến tụ hội, sói mẹ phải đưa sói con tới trước mặt Sói Vương và từng con sói trưởng thành để ngửi mùi nhận thân. Nhận thân là nghi thức để sói con làm quen với đại gia đình và Sói Vương cùng các sói trưởng thành thừa nhận thành viên mới trong bầy đàn. Về sau, nếu có tình cờ gặp nhau khi chúng tách ra săn mồi riêng cũng không đến nỗi huynh đệ tương tàn.

Sói Vương Lạc Giáp và kẻ bầu bạn thân cận nhất của hắn, Cổ Cổ cùng ngồi xổm bên cạnh ao nước thối, ưỡn ngực để mười mấy chú sói con lần lượt tới ngửi mùi. Đám sói con trông thật hiên hách và vinh dự, còn Sói Vương Lạc Giáp tự đắc với phong thái của một kẻ ở ngôi cao, thè lưỡi liếm một vệt tượng trưng ở trên trán của sói con. Lễ nhận thân thực ra là buổi để Sói Vương tiếp nhận các thần dân mới của mình tới bái yết. Loài sói cũng phân cao thấp sang hèn.

Đến lượt Tử Lam. Trên khuôn mặt của Lạc Giáp hé ra một nụ cười khinh bỉ không dễ gì nhận biết. Nó ưỡn thẳng thân mình để hai chi trước và cổ chạm nhau, khoe cơ bắp cuộn cuộn, cái lưng ong và đôi vai tròn lẳn. Cơ thể của nó rắn chắc và trắng kiện. Hàm răng của nó sắc nhọn và trắng nhẵn, nhìn qua cũng đủ biết hàm răng ấy cũng có thể cắn vỡ cả một khối đá hoa cương rắn chắc nhất. Đôi mắt nó phóng ra một ánh nhìn lạnh lùng đầy ngạo mạn. Tử Lam hiểu rất rõ, Hắc Tang sinh thời là sự uy hiếp lớn đối với ngai vị của Lạc Giáp. Lạc Giáp căm hận Hắc Tang, nó luôn muốn làm hại Tử Lam. Hắc Tang chết rồi không có nghĩa là lòng thù hận trong nó đã hết.

Ài, nếu như Hắc Tang không bỏ mạng ở Quỷ Cốc đó, Lạc Giáp sao có thể vênh vang tự đắc chủ trì buổi lễ nhận thân kia? Nếu Hắc Tang không chết, có lẽ Tử Lam không phải là một con sói cái bình thường phải phủ phục trước mặt Sói Vương như bây giờ mà chắc chắn nó đã trở thành Sói Hậu sánh bước bên Hắc Tang khiến người người ngưỡng mộ. Tử Lam thấy buồn thương trong lòng.

Tử Lam đưa Lam Hồn Nhi tới trước mặt Lạc Giáp. Khi chiếc môi bé xinh của Lam Hồn Nhi chạm vào khuôn ngực của Lạc Giáp, Tử Lam quan sát thấy ánh mắt của Lạc Giáp bỗng trở nên hoang mang và cái miệng của nó đột nhiên co giật. Chắc chắn Lạc Giáp đã thấy được hình bóng của Hắc Tang trên mình của Lam Hồn Nhi nên mới thảng thốt thế, Tử Lam nghĩ. Lạc Giáp à Lạc Giáp, suy nghĩ của người còn nông cạn lắm, Lam Hồn Nhi không những giống Hắc Tang, giống ta ở vẻ bề ngoài mà nó còn mang trong mình cả linh hồn của Hắc Tang nữa. Tử Lam rất đặc ý.

Lạc Giáp không liếm lên trán của Lam Hồn Nhi như với những sói con khác mà nó giờ vượt trước hất mạnh Lam Hồn Nhi ra ngoài. Lạc Giáp, người hành động bất thường như thế đủ thấy trong lòng người đang trống rỗng và căng thẳng, người muốn thấy sức mạnh tiềm ẩn của Lam Hồn Nhi. Lạc Giáp, người cứ đợi tới cuối thu sang năm, khi những lá cỏ xanh non trở nên úa vàng, người sẽ phải trả giá đắt cho hành động thô bạo và vô lễ của người hôm nay. Tử Lam tự dằn lòng như thế.

Lũ sói con là những cá thể vui vẻ và hoạt bát nhất trong bầy sói. Khi các sói trưởng thành vây lại để săn mồi, chúng phấn khích đứng một bên reo hò cổ vũ để tăng thêm thanh thế; khi bầy sói quây lại để cùng hưởng con mồi, chúng chen nhau giành thức ăn dù đang mải nện cạnh bố hay mẹ. Kể từ lúc chào đời tới giờ, đây là lần đầu tiên lũ sói con được sống trong một đại gia đình, sự tò mò và hiếu kỳ lẫn át cảm giác lạ lẫm của chúng. Chúng phải làm quen với phương thức sống quần thể của loài sói, phải làm quen với những phép tắc vô hình lẫn hữu hình, phải làm quen với tiêu chuẩn giá trị của loài sói. Chúng phải quan sát, học hỏi những kĩ xảo săn mồi thành thực của các bậc cha chú, phải chuẩn bị nền tảng thật tốt cho cuộc sống xa rời bố mẹ sau hai năm nữa.

Lũ sói con tinh nghịch và hiếu động, khó tránh khỏi xô xát, cãi vã khi chơi đùa hay tranh giành thức ăn. Hôm đó, bầy sói săn được một con bò lạc đàn của đám dân du mục trong trại Lang Bạc. Con bò gây trớ xươg, chỉ một dím thịt ấy mà phải phân chia cho hơn năm mươi con sói lớn nhỏ đang lúc đói lòng thật chỉ như chút cháo loãng lớt dạ. Vì thế, bầy sói tranh giành vô cùng kịch liệt.

Tử Lam tranh được một miếng sườn. Song Mao và Mi Mi đang chơi với một vài sói con khác, thấy thế bèn chui từ mõng con sói trưởng thành ra ngoài nhặt ăn những miếng thịt và xương vụn.

Lam Hồn Nhi khá thông minh, nó ranh mãnh lên vào cạnh Lạc Giáp đang say sưa độc hưởng tim gan bò và cướp được một miếng lưng còn đậm máu. Lạc Giáp thấy mình bị mạo phạm, tức quá, cắn cho Lam Hồn Nhi một cái vào mõng.

Ai dà, bị cắn một miếng mà đổi được một miếng thịt lưng ngon lành, vụ đổi chác này không đến nỗi bị lỗ, Tử Lam nghĩ như thế và phóng ánh mắt cổ vũ về phía con.

Lam Hồn Nhi cắn răng chịu đau, ngoạm miếng thịt lưng gặng hết sức tìm cách len ra bên ngoài. Bỗng một con sói con lông nâu vàng đang nhặt những miếng thịt và xương vụn bên ngoài xô tới Lam Hồn Nhi, dùng hai vuốt bóp vào cổ họng Lam Hồn Nhi, cướp miếng thịt đang ngoạm trong miệng của Lam Hồn Nhi.

Tử Lam biết con sói con đó tên Hoàng Độc, mẹ nó tên Hoàng Ni. Hoàng Độc lớn hơn Lam Hồn Nhi ba tháng tuổi, thân mình cao hơn hẳn Lam Hồn Nhi. Tử Lam cắn miếng thịt sườn, lặng lẽ quan sát diễn biến của sự việc.

Lam Hồn Nhi khó khăn lắm mới cướp được một miếng lưng mà lại bị Hoàng Độc chặn đường cướp mất, nó tức quá tru lên một tiếng giận dữ rồi chạy đuổi theo Hoàng Độc. Hoàng Độc không trốn chạy, nó nghênh ngang há miệng, nhe hàm răng trắng không còn chút màu vàng hơi sữa của những chiếc răng mới mọc. Hàm răng của nó đã là hàm răng sắc lạnh của một con sói trưởng thành. Vẻ mặt nó thể hiện rõ sự hung hãn sẵn sàng cắn chết đối phương.

Lam Hồn Nhi đứng khựng lại, nhìn trân trân vào đối thủ có thân hình cao lớn và hàm răng, móng vuốt sắc nhọn hơn mình là Hoàng Độc. Nó đứng một lúc rồi đột nhiên quay người chạy về phía Tử Lam.

“U...u...u”, Lam Hồn Nhi âm ức tru lên.

“U...u...u”, Lam Hồn Nhi tru lên lần nữa, nhìn mẹ cầu cứu.

Tử Lam hiểu rõ, Lam Hồn Nhi muốn mẹ cướp lại miếng thịt giúp mình. Việc này đối với Tử Lam thật quá dễ dàng, chẳng những Hoàng Độc không phải đối thủ của nó, mà dù ngay cả Hoàng Ni tới trợ chiến đi nữa,

nó cũng chẳng hề hấn gì. Thấy con bị bắt nạt, có người mẹ nào mà không đau lòng. Song, lý trí minh mẫn mách bảo nó kìm nén ý muốn thay con đòi lại công bằng. Nó không thể làm thế, bởi như thế là làm hại Lam Hồn Nhi.

Hoàng Độc ngồi xồm trên đám cỏ cách chỗ Tử Lam không xa và ăn miếng thịt một cách ngon lành.

“U u...”, Lam Hồn Nhi sốt sắng giục mẹ.

Tử Lam ngồi yên không nhúc nhích, giả như không nghe thấy tiếng con. Con à, con bị người ta đối xử thô bạo, bị bắt nạt, mẹ rất hiểu nỗi tủi thân của con, nhưng mẹ không tán đồng cách con tới bên mẹ tố cáo và cầu cứu như thế. Sống giữa bầy sói, con đừng bao giờ mơ tưởng đến hai chữ công bằng theo lẽ luân thường, cũng đừng bao giờ hi vọng ai đó có thể giúp con chủ trì công đạo hoặc phân biệt phải trái trắng đen sau mỗi lần xô xát hay ẩu đả. Với loài sói, không có thượng đế, cũng không có cả những luật lệ như loài người. Loài sói chỉ biết tuân thủ luật rừng, cá lớn nuốt cá bé mà thôi. Sức mạnh là chân lý, kẻ nào mạnh là kẻ nắm luật lệ trong tay. Con phải học nguyên tắc sinh tồn ấy mới có thể sống giữa bầy sói.

Lam Hồn Nhi không hiểu nỗi khổ tâm của mẹ. Nó nhìn mẹ giận hờn, trách móc. Thậm chí, nó cắn vào ngực mẹ, để mẹ nhìn về phía Hoàng Độc. Cổ họng Tử Lam bật lên tiếng rên ư ử trầm đục. Nó cắn mạnh vào lưng của Lam Hồn Nhi. Lam Hồn Nhi rống lên đau đớn, lùi xa khỏi mẹ.

Con hãy nhớ lấy, đây là kết quả của việc con muốn đòi công bằng và chính nghĩa một cách ngu ngốc. Con muốn được hưởng miếng thịt ngon lành đó chứ gì? Vậy thì, con phải nhe nanh giờ vuốt, phải dùng càm xông lên để cướp đoạt, để giành giật, để giết chết kẻ thù của con!

Lúc này, Hoàng Độc đã nuốt gọn miếng thịt vào bụng.

Lam Hồn Nhi đói và thèm ăn quá, nó nhìn miếng sườn dưới chân mẹ, bước xiêu vẹo về phía trước, ý chừng muốn ăn cùng mẹ. Tử Lam giơ chân tát con một cái thật mạnh làm Lam Hồn Nhi bay xa một đoạn. Đồ bỏ đi, lẽ nào con muốn vĩnh viễn sống trong vòng tay của mẹ hay sao?

Lam Hồn Nhi bị thêm một gáo nước lạnh nữa, mắt nó trào lên giọt lệ long lanh.

Hừ, khóc là biểu hiện của một kẻ vô dụng, Tử Lam tức tối nghĩ. Loài sói không dễ dàng rơi lệ, chỉ có loài người và mấy con chó an phận được loài người nuôi dưỡng mới hay khóc lóc và dùng nước mắt để làm vơi nỗi đau như thế.

Tử Lam nuốt nhanh miếng thịt sườn. Ăn xong, nó nhìn trân trối vào Lam Hồn Nhi, ánh mắt âm u đáng sợ. Nó không đến bên an ủi con, cũng không thỏa hiệp hay nhượng bộ với con. Nếu nó đã vô dụng như thế thì cố mà chịu đói. Tử Lam muốn Lam Hồn Nhi ngay từ nhỏ phải nhớ rằng, với loài sói, nước mắt là vô ích, nước mắt không thể làm vơi đi nỗi đau và càng không thể thay đổi tình cảnh bi thảm của mình. Dựa vào nanh vuốt và răng còn không giành giật được miếng ăn, huống chi là nước mắt. Với loài sói, nỗi đau không thể thể hiện bằng nước mắt, mà phải kìm nén và áp ủ nó trong lòng để biến thành sức mạnh của răng và nanh vuốt.

Một lúc sau, những giọt lệ của Lam Hồn Nhi bị lửa giận thiêu cháy. Đêm hôm đó, Lam Hồn Nhi vừa đói vừa tức.

Chiều hôm sau, bầy sói nhặt được một con dê mẹ chết dưới chân núi Streca do sinh khó. Lam Hồn Nhi nhanh chân chạy trước, cướp được một nửa bào thai dê, vừa hay bị Hoàng Độc trông thấy. Hoàng Độc hôm qua được nếm mỹ vị, ngựa quen đường cũ, nó nhào tới Lam Hồn Nhi cướp mất miếng ngon tới miệng.

Lam Hồn Nhi lần này đã có phòng bị, nó quay người lại, dùng chân sau đạp một cái thật mạnh vào sườn bên phải của Hoàng Độc. Hoàng Độc bị đòn đau, tru lên một tiếng đầy hung hãn, nhảy xổ tới Lam Hồn Nhi mà cắn mà xé. Lam Hồn Nhi dù gì vẫn nhỏ hơn Hoàng Độc ba tháng tuổi, sức khỏe còn yếu nên mới đánh được hai hiệp nó đã bị Hoàng Độc cướp mất nửa bào thai dê.

Hoàng Độc dương dương tự đắc ngọam miếng mồi, những muốn chạy tới một chỗ yên tĩnh nào đó phía sau tảng đá độc hướng một mình. Lúc này, Lam Hồn Nhi từ dưới đất lồm cồm bò dậy, khắp người lấm lem đất cát, âm trầm nhìn mẹ đứng yên một góc bằng quan nhìn cuộc chiến. Mắt Lam Hồn Nhi rục lên bản tính khát máu của loài sói. Cái đói réo gào, nổi uất ức vì bị sỉ nhục cộng với sự dạy dỗ nghiêm khắc của mẹ khiến nó sớm trưởng thành, khiến tất cả sự hung dữ vốn có của loài sói đang tiềm ẩn trong con người nó

bùng ra mạnh mẽ hơn tất thấy những con sói cùng lứa tuổi khác. Lam Hồn Nhi dần lòng không nói, bước theo đuôi Hoàng Độc rồi bất ngờ nhảy vọt lên người Hoàng Độc mà cắn như điên như cuồng vào gáy, vào tai, vào đuôi mắt Hoàng Độc. Cuộc chiến này vượt xa so với những cuộc đấu theo kiểu trò chơi của lũ sói con nghịch ngợm.

Hoàng Độc cũng chẳng phải tay vừa, nó biết mình cao lớn hơn hẳn Lam Hồn Nhi bèn nhả con mồi và xông về phía Lam Hồn Nhi ăn miếng trả miếng. Loáng một cái, Hoàng Độc đã đè Lam Hồn Nhi xuống đất, nó cắn liên tiếp ba miếng lên lưng Lam Hồn Nhi, mạnh tới mức khiến những chiếc lông sói xoay tròn trong gió. Máu trên người Lam Hồn Nhi từ từ chảy.

Thằng khốn này, còn không mau chịu thua, không mau khuất phục đi! Hoàng Độc nhảy khỏi mình Lam Hồn Nhi. Nó nghĩ rằng, phen này chắc chắn Lam Hồn Nhi sẽ cúp đuôi chạy mất. Nhưng nó đã lầm. Ngay khi nó vừa nhảy xuống khỏi lưng Lam Hồn Nhi, Lam Hồn Nhi lao phắt lên phía trước ngoạm lấy cái đuôi màu vàng nâu như đuôi sóc của nó. Hoàng Độc quay người lại cắn vào tai phải của Lam Hồn Nhi.

U u, Hoàng Độc muốn cảnh báo Lam Hồn Nhi rằng, mày mau thả cái đuôi của tao ra, nếu không tao sẽ cắn đứt tai mày. U u, Hoàng Độc vẫn muốn giảng hòa, vẫn muốn nói với Lam Hồn Nhi rằng, mày nhả đuôi tao ra, tao sẽ nhả tai mày ra. Mọi cố gắng giảng hòa của Hoàng Độc đều vô ích. Phập một cái, đuôi của Hoàng Độc bị Lam Hồn Nhi cắn đứt, phập cái nữa, tai phải của Lam Hồn Nhi bị Hoàng Độc cắn đứt. Thế là, hai con sói non, một con biến thành sói cụt đuôi, một con biến thành sói độc nhĩ.

Hoàng Độc thấy Lam Hồn Nhi đang hăng máu, chẳng có chút ý niệm nào muốn dừng cuộc chiến, hung hãn đáng sợ, nó đang gầm gừ tiếp tục nhe nanh giơ vuốt xông thẳng vào Hoàng Độc. Hoàng Độc tuy lớn hơn Lam Hồn Nhi mấy tháng tuổi, nhưng dù thế nào thì nó vẫn chỉ là một con sói non, chưa trải qua thế trận này bao giờ nên không chuẩn bị tâm lý quyết sống mái. Hôm nay, dẫu có cắn chết Lam Hồn Nhi đi nữa, nó vẫn chỉ giành giật được nửa bào thai dê, liệu như thế có đáng để nó phí sức cắn chết Lam Hồn Nhi hay không? Hai con sói cứ cắn xé nhau thế này, chẳng phải cùng bị thương và cùng nhau tận số sao? Hoàng Độc bề ngoài tuy chiếm thế thượng phong nhưng thật ra tinh thần nó đã chùn rồi. Thực thế, chỉ vì tranh một nửa bào thai dê mà phải đấu đến một mất một còn ư? Tinh thần nó dao động và ngay trước khi móng vuốt của Lam Hồn Nhi cắm phập lên người nó, nó quay người bỏ chạy.

Lam Hồn Nhi đắc ý ngoạm nửa bào thai dê dưới đất lên, ngoạm từng miếng rõ to. Ai, thịt xương thai dê non mềm khoái khẩu, đúng là mỹ vị. Từ Lam tha nửa cái đùi dê còn lại tới chỗ Lam Hồn Nhi. Nó muốn bảo với con rằng, đây là phần thưởng dành cho kẻ dũng cảm. Lam Hồn Nhi không e dè chén sạch cả nửa bào thai dê lẫn nửa cái đùi. Nó đã hiểu ra chân lý của cuộc sống.

III

Con trâu rừng vênh mũi, gập đầu, rướn đôi sừng màu phân voi nhấm thẳng ngực Ca Lỗ Lỗ mà húc. Theo lẽ thường, ở vào giờ phút nguy hiểm này, Ca Lỗ Lỗ phải biết quay người nhanh như một tia chớp để tránh cái húc mạnh vô song của con trâu rừng ngu ngốc rồi tấn công vào bên mạn sườn là điểm yếu của nó. Đó là cách vô mỗi thường thấy của loài sói. Nhưng Ca Lỗ Lỗ vẫn đứng trơ như đá trước mặt con trâu, tình thế thật vô cùng nguy hiểm! Mũi sừng của con trâu cứ từ từ nhích lại gần làn da trên khuôn ngực của Ca Lỗ Lỗ từng chút một. Vào thời khắc ngặt nghèo ấy, Ca Lỗ Lỗ không chậm trễ một phút, bật nhảy nhanh như một tia chớp, vút qua khoảng không hẹp giữa đôi sừng của con trâu, nhảy xổ lên trên cổ nó. Từ Lam nghĩ, Ca Lỗ Lỗ đúng là đang đùa giỡn với mạng sống của mình. Khoảng không hẹp giữa hai cái sừng trâu vừa đủ để một con sói lọt qua, chỉ sơ sẩy nhảy lệch một chút là sẽ bị cái sừng trâu húc cho lòi ruột, tiêu đời như chơi. Từ Lam vừa trách móc vừa thâm cảm phục sự can đảm hơn người và tài nghệ siêu quần của Ca Lỗ Lỗ. Ca Lỗ Lỗ không những nắm chắc thời cơ mà còn chọn điểm rơi chuẩn xác vô cùng. Cú nhảy không khác nào một màn biểu diễn nghệ thuật.

Con trâu húc sừng vào khoảng không, tức tối rống lên một tiếng, xoạc rộng bốn vó chạy thục mạng vào sâu trong thảo nguyên. Nó muốn thoát khỏi sự uy hiếp của bầy sói. Nhưng đã quá muộn. Ca Lỗ Lỗ bám trên cổ nó, bắt đầu dùng hàm răng sắc nhọn của mình cắn vào tĩnh mạch bên cổ nó. Con trâu rừng hẳn ý thức được tình cảnh ngặt nghèo của mình, hẳn biết rằng con ác lang đang bám trên cổ nó kia là sự uy hiếp vô cùng lớn đối với sinh mạng của nó. Nó vừa chạy vừa nhảy, cố gắng vung vẩy cái cổ rồi lao thẳng vào một cái cây lớn hồng hắt con ác lang trên cổ xuống. Tội nghiệp con trâu rừng, mọi nỗ lực cứu vớt sinh mạng của nó đều vô ích vì Ca Lỗ Lỗ như một con đĩa bám lấy nó.

Phụt một tiếng, huyết quản của con trâu rừng đứt lìa, một dòng máu đỏ tuôn trào. Ca Lỗ Lỗ hướng khuôn mặt dính đầy máu tanh về phía Tử Lam, liếc nhìn Tử Lam đầy tình ý trong tiếng reo vui của bầy sói và tiếng rên bi thương của con trâu rừng.

Mùa thu là mùa phát dục của loài sói. Đám sói đực bứt rứt trong người. Chúng tìm tình yêu bằng nhiều cách rất kỳ lạ. Chúng thường lựa chọn cách săn mồi nguy hiểm và những thủ đoạn giết chóc dã man để thể hiện bản lĩnh và sự kiêu dũng của mình, hòng làm vui lòng và chinh phục đám sói cái trở thành ý trung nhân của mình, hoàn thành bản năng sinh con đẻ cái của chúng.

Thực ra, dựa vào sự mẫn cảm vốn có của một con sói cái, Tử Lam đã thấu tỏ tâm ý của Ca Lỗ Lỗ từ lâu. Mắt là cửa sổ tâm hồn, câu nói chí tình chí lý này không những hợp với loài người mà đúng cả với loài sói. Ngay từ ngày đầu tiên khi bầy sói tụ họp, Tử Lam đã nhận thấy ánh mắt của Ca Lỗ Lỗ nhìn mình rất khác lạ. Ánh nhìn của Ca Lỗ Lỗ thật nóng bỏng, nó như thiêu như đốt, nồng nàn yêu thương. Tử Lam giả như không hiểu. Giả ngây giả ngô là cách tốt nhất để thoát khỏi sự mê hoặc. Tử Lam giờ đâu còn tâm tư để nói chuyện yêu đương. Lam Hồn Nhi, Song Mao và Ni Ni vẫn còn nhỏ, nó phải dốc toàn bộ tâm sức để nuôi dạy các con.

Tung tung, con trâu rừng cuối cùng cũng đổ sập xuống đất do mất quá nhiều máu. Miệng nó phun từng búng huyết, bốn chân co rút. Bầy sói ào tới, tranh nhau xâu xé thi thể con mồi. Tử Lam mãi nghĩ tâm sự trong lòng nên hành động chậm trễ, nó không len được vào bên trong vòng vây sói để tranh ăn. Đang lúc buồn nản, đột nhiên nó trông thấy Ca Lỗ Lỗ tha bộ lông trâu len ra khỏi bầy sói, hồ hởi chạy tới một cái hố nhỏ tạo thành do nước mưa xối lâu ngày. Cái hố cách chỗ Tử Lam đứng không xa. Ca Lỗ Lỗ khẽ tru lên gọi Tử Lam, tiếng gọi ấm áp và đong đầy niềm nhiệt thành yêu thương. Tử Lam hiểu rằng, Ca Lỗ Lỗ muốn mời nó cùng hưởng miếng ngon.

Tử Lam do dự không biết có nên tới hay không. Đối với một con sói đực và một con sói cái mà nói, cùng ăn có nghĩa là nói lời yêu thương. Tử Lam đã có kinh nghiệm rồi. Năm đó, khi Tử Lam còn là một con sói cái mới dậy thì, nó đã cùng Hắc Tang đuổi bắt một con lợn lòi bên vũng nước thối. Khi đó, không có sự tranh giành của bầy sói, chỉ có nó và Hắc Tang gắn bó bên nhau cùng chia sẻ ngọt bùi. Sau lần đó, nó và Hắc Tang gắn bó với nhau như hình với bóng.

Tử Lam hiện thời vẫn chưa muốn tìm bạn đời, nhưng nhìn thấy bộ lông trâu béo ngậy, nó lại thêm rỏ dãi. Cách tốt nhất là nên tìm kẻ nào vẹn cả đôi đường.

Tử Lam chau mày suy nghĩ. À, tại sao mình không dùng cách đối phó với con sói một mắt Điều Điều ngày trước để đối phó với Ca Lỗ Lỗ bây giờ nhỉ? Điều Điều là một con sói đực trưởng thành. Ngày Hắc Tang mới mất, nó đã từng dùng một con chồn chó làm mồi câu tình yêu với Tử Lam, kết quả nó mất trắng con chồn chó với Tử Lam.

Trong lòng đã có tính toán, Tử Lam ra vẻ thẹn thùng nhích lại gần Ca Lỗ Lỗ. Ca Lỗ Lỗ thân thiện dành một chỗ trống trong hố cho Tử Lam rồi đẩy bộ lông tới trước mặt Tử Lam. Tử Lam nũng nịu quay người và bắt đầu thưởng thức miếng ngon. Chỉ chút công phu cón con đã khiến Tử Lam chiếm trọn hai phần ba bộ lông. Nổi khát thêm trong ánh mắt của Ca Lỗ Lỗ mỗi lúc một mãnh liệt, nó bắt đầu dùng chiếc lưỡi thô ráp của mình liếm khắp bốn chân rồi lên dọc sống lưng của Tử Lam. Nó tham lam ngửi khắp cơ thể Tử Lam. Nó chẳng hề che giấu mục đích cuối cùng của mình. Tử Lam cố gắng chịu đựng và nuốt nhanh từng miếng mồi. Chỉ một loáng, Tử Lam đã chén sạch bộ lông, không để sót ngay cả một giọt máu rơi trên đất. Ca Lỗ Lỗ vẫn si mê bên cạnh nó.

8. Chương 03 - P2

Tốt rồi, no bụng rồi, thứ muốn lấy đã lấy được rồi, giờ thì trở mặt thôi. Về khoản trở mặt ở vào giờ phút quan trọng, Tử Lam đã có kinh nghiệm. Lần đó, khi Điều Điều mời Tử Lam ăn con chồn chó, ăn xong, Tử Lam dùng chân vuốt mặt, vẻ e lệ như trong mộng không còn nữa, thay vào đó là cái nhìn băng giá như thể muốn đuổi đối phương ra xa ngàn dặm. Khi Điều Điều còn đang mê mải đắm chìm trong dục vọng, chưa

kip tỉnh ngộ, Tử Lam lạnh lùng cắn vào dưới tai nó một cái. Điều Điều bị đòn bất ngờ, xém chút nữa thì ngất. Lúc sau, Điều Điều dùng hành động thô bạo muốn cưỡng đoạt Tử Lam, ép Tử Lam phải thuận theo. Hành vi vẫn thường thấy ở loài sói. Nhưng Tử Lam chống trả quyết liệt khiến Điều Điều phải từ bỏ ý muốn cưỡng đoạt. Màn kịch có lẽ nó phải diễn lại lần nữa rồi.

Chiếc lưỡi ẩm ướt của Ca Lỗ Lỗ đã liếm tới mặt Tử Lam. Tử Lam chỉ cần hé miệng là có thể cắn trúng vào cổ đối phương, góc độ và thời cơ tấn công đều rất tốt, không thể nào chệch mục tiêu được. Tử Lam mở miệng, nhe những chiếc răng sắc nhọn đang định cắn Ca Lỗ Lỗ. Đột nhiên, nó thấy mình mất khả năng cắn. Nó không nỡ cắn. Nó bất chợt thấy mình không nên đối xử với Ca Lỗ Lỗ như đối xử với Điều Điều.

Điều Điều là một con sói đực thuộc cấp thấp nhất trong bầy sói. Thân hình nó gầy guộc đã đành, mà phản ứng lại chậm chạp, đầu óc vụng về ngu độn. Nó mất một mắt là do bị sừng dê chọc mù. Giả như con mắt của nó mất trong tay loài hổ báo thì đó là biểu tượng của lòng dũng cảm, đằng này lại bị thương dưới sừng một con dê thì thật là nhục nhã. Bởi thế, chẳng con sói cái nào thèm để ý đến Điều Điều.

Nhưng Ca Lỗ Lỗ thì khác. Nó là con đực lai với hai màu lông đen và vàng, bốn chân to khỏe và rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, sống mũi thẳng, cái tai dựng đứng, nom vừa tuấn tú vừa phong độ, là hiện thân của vẻ đẹp sói đực. Nó là con sói đực chân chính chỉ sau Hắc Tang. Hiện giờ địa vị của nó trong bầy sói chỉ thua kém Sói Vương Lạc Giáp và bạn chí cốt của hắn là Cổ Cổ.

Tử Lam làm sao có thể đánh đồng một Ca Lỗ Lỗ ưu tú như thế với một Điều Điều ngu ngốc cơ chứ! Bởi thế, nó không thể đối xử thô bạo với Ca Lỗ Lỗ. Nó phải lịch sự tỏ lòng biết ơn với Ca Lỗ Lỗ.

Đang lúc miên man suy nghĩ, Tử Lam chợt thấy bóng hai chiếc chân sói dao động bên trái mình. Tử Lam quay đầu lại nhìn, thì ra là hai con sói cái mới lớn tên Nhã Nhã và Giai Giai. Hai con sói cái nhìn chòng chọc vào Tử Lam, ánh mắt bật lên những tia nhìn đổ kỵ, chất chứa ý muốn bài xích đồng loại.

Tử Lam biết rõ, Ca Lỗ Lỗ được rất nhiều sói cái để ý nên dù lúc nó đi bộ tiêu dao trên thảo nguyên để tiêu hóa thức ăn hay lúc xuất hiện trong khu rừng nhỏ lấp lánh ánh trăng cũng đều có vài con sói cái vây lấy nó, liếm lại chòm lông bị rối bởi gió thu, hoặc giúp nó đuổi những con nhặng đáng ghét cứ vo ve xung quanh. Trong tâm tưởng của lũ sói cái, Ca Lỗ Lỗ là người bạn đời lý tưởng. Nhã Nhã và Giai Giai đương nhiên là hận mình muốn chết rồi, Tử Lam nghĩ, chúng căm mình tới mức chỉ muốn nhảy xổ tới xé mình ra thành từng mảnh vụn nếu như chúng có thể. Phút chốc, Tử Lam thấy trong lòng mình trào dâng một nỗi khoái cảm dạt dào. Khoái cảm ấy bắt nguồn từ sự thỏa mãn và thích thú bởi là kẻ thắng trong cuộc ganh đua. Nhã Nhã và Giai Giai đang độ xuân thì chớm nở còn mình là gái đã có chồng, sinh con vậy mà Ca Lỗ Lỗ vẫn yêu mình. Sói đực là chiếc gương soi của sói cái, Tử Lam thấy rõ sức hấp dẫn của mình qua ánh mắt rạo rực của Ca Lỗ Lỗ.

Nhã Nhã và Giai Giai tức tối đi đi lại lại không yên trên bãi cỏ.

Lòng đổ kỵ với đồng loại của Tử Lam bỗng chốc nổi lên và biến thành liều thuốc kích thích với nó. Tử Lam đã quên mất ý nghĩ cự tuyệt Ca Lỗ Lỗ. Đường như nó muốn cố tình chọc tức đối phương, cái miệng vốn dĩ đang há ra để cắn vào cổ Ca Lỗ Lỗ giờ biến thành một nụ hôn. Trong giây phút đắm đuối ấy, nó liếc xéo về phía Nhã Nhã và Giai Giai. Các người hãy hận đi, hãy đau khổ đi, hãy nhỏ những giọt nước cay đắng đi, ai bảo các người đã xấu xí lại còn ngốc nghếch.

Nhã Nhã và Giai Giai tru lên đầy đau khổ. Chúng quay người chạy về phía thảo nguyên.

Tử Lam thấy hả hê lắm. Cảm giác ấy nó chưa có bao giờ.

Động tác của Ca Lỗ Lỗ mỗi lúc một mạnh mẽ hơn. Nó thở dồn dập, chảy cả nước. Nó cuồng dại liếm bốn chân, vai, cổ, eo lưng... của Tử Lam.

Nhã Nhã và Giai Giai uất quá bỏ đi rồi, vở kịch này nên khép lại tại đây thôi, Tử Lam nghĩ thế. Nhưng tình yêu mãnh liệt mà Ca Lỗ Lỗ phủ lên người nó như một thứ ma lực làm tim nó trở nên mềm nhũn, nó rất khó kiềm chế mình. Nó lại nhớ tới Hắc Tang. Động tác của Hắc Tang cũng mạnh mẽ và dồn dập như thế. Hắc Tang thường nhảy lên người nó vừa cắn vừa hôn khiến nó cảm thấy đám xương cứng chắc trong cơ thể nó như được tắm trong ánh mặt trời, mềm ra và tan chảy và trái tim nó nảy sinh một khối tình cảm lưu luyến của một kẻ bị chinh phục. Nó chìm đắm trong niềm háo hức đón chờ tình yêu của Hắc Tang. Vào khoảnh khắc ấy, cuộc sống trở nên tươi đẹp biết bao, cỏ như xanh hơn, mây như trắng hơn, ngọn núi tuyết

xa xa như hùng vĩ hơn. Sinh mệnh của loài sói bỗng có được sự diệu kỳ và những gam màu tươi đẹp khi chúng giao phối với nhau.

Trong con mắt của loài người thì việc Tử Lam nhớ tới Hắc Tang khi đang bận mà với một con sói khác là điều không thể chấp nhận. Hình bóng của người chồng cũ có lẽ sẽ hủy hoại hạnh phúc của nó. Loài sói không nghĩ thế, bởi chúng không coi trọng thủ tiết, không cần phải giữ trọn chữ trinh, khi giao lưu với bạn khác giới, chúng chỉ quan tâm tới hai chữ vui vẻ. Niềm vui thú khi ở bên Hắc Tang ủa về càng khiến Tử Lam không thể cưỡng nổi sức hấp dẫn đặc biệt tỏa ra từ cơ thể một con sói đực như Ca Lỗ Lỗ. Hơi thở và ý vị của Ca Lỗ Lỗ khiến nó thần hồn điên đảo.

Hãy lại đây đi Ca Lỗ Lỗ, mặt trời đang rải những tia nắng ấm áp xuống mặt đất, lá cây và đám cỏ đã trải một lớp nệm dày trong hồ này rồi. Trần ngập khắp không gian là mùi hương cỏ quyến rũ và ánh nắng chan hòa. Đó là chiếc giường tuyệt vời nhất của loài sói. Mọi ý nghĩ tranh giành vụt bay khỏi đầu óc, ánh mắt cự tuyệt của Tử Lam giờ chuyển sang chờ đợi.

Màu xanh ngọc bích của cây lá và ráng vàng của ánh tà dương hòa quyện với nhau trùm phủ thảo nguyên Ga Marr. Gió thu cuốn theo những bụi tuyết từ trên núi tuyết Streca thổi một làn hơi tê buốt. Giá như lúc này hai con sói dựa sát vào nhau thì cơn gió lạnh sẽ biến thành làn gió xuân êm dịu. Lại đây nào, Ca Lỗ Lỗ. Tử Lam nằm ngửa xuống hồ trong tư thế yếu đuối vốn có của một con sói cái.

Phải rồi, nó là một con sói cái, một con sói cái hãy còn trẻ trung và hùng hực sức sống. Hơn nữa, nó đang ở vào mùa tìm bạn tình của loài sói.

Cơ thể nặng nề của Ca Lỗ Lỗ từ từ đè ép xuống người Tử Lam. Tử Lam mê đắm đợi chờ giây phút tuyệt diệu. Từ nay về sau, nó với Ca Lỗ Lỗ sẽ quấn quýt bên nhau làm thành một cặp đôi mới.

Thảo nguyên Ga Marr yên ắng đến không ngờ.

Vào giây cuối cùng, Tử Lam đột nhiên ngồi nhồm dậy trên chiếc giường tân hôn, vẻ đắm say mơ màng trong ánh mắt chợt tan biến, thay vào đó là sự lạnh lùng, nghiêm khắc lúc ban đầu. Nó căng mắt nhìn ra thảo nguyên phía trước.

Ánh mắt của Tử Lam đột ngột thay đổi là bởi nó phải dõi theo một bầy sói non đang đuổi bắt một con trâu rừng non trên thảo nguyên. Nó không thể hiểu nổi con trâu rừng từ đâu tới, có lẽ nó đang đi tìm con trâu mẹ bị bầy sói giết hại chăng? Bởi thế nên mới hồ đồ chạy tới đây. Dù gì thì con trâu non cũng bị bầy sói non vây chặt lại rồi. Đám sói trưởng thành lười biếng nằm dài trên bãi cỏ, chẳng thèm nhúng tay vào cuộc vui đùa của lũ con cháu. Bởi tất cả bọn chúng đều biết rằng, một bầy sói con thừa sức đối phó với một con trâu rừng non, cho dù con trâu ấy có cao lớn hơn sói con gấp mấy lần đi nữa. Đây là cơ hội tốt nhất để chúng rèn luyện đời sau. Nghĩ vậy, đám sói trưởng thành nằm yên quan sát và thưởng thức tài nghệ của con cháu mình.

Điều khiến Tử Lam phải tập trung cao độ không phải là cuộc truy sát, bởi những cảnh tượng đẫm máu như thế này nó thấy nhiều rồi, tới mức tâm hồn nó đã chai sạn. Nó cao hứng là vì thấy ba đứa con yêu của mình cũng đang thể hiện bản lĩnh.

Con trâu non nhảy tới một cái gò nhỏ phía trước mặt. Bốn bề xung quanh nó đều bị vây chặt, gần như chẳng còn con đường thoát thân nào nữa. Ở vào thế chó cùng dút giậu, nó vừa gầm vừa lắc lư đôi sừng mới nhú hây còn ngắn và mềm, chỉ mang tính tượng trưng hòng uy hiếp lũ sói con. Lũ sói con còn nhỏ nên chưa biết gì, lại thêm thiếu kinh nghiệm vây bắt mỗi bị mưu giả đồ hư trương thanh thế làm cho sợ hãi. Chỉ còn cách con trâu chùng bốn, năm mét mà chúng cứ loay hoay mảy tiến tao lui mãi. Tử Lam biết lúc này, chỉ cần một con sói can đảm đi đầu, nhảy lên phía trước, tất cả bọn sói con sẽ ào lên theo. Tử Lam trông thấy Song Mao và Mi Mi đang co vùi rụt cổ lui ra phía ngoài cùng của vòng vây, chúng chỉ đóng vai hò hét cho thêm phần uy lực. Nó cũng chẳng mấy thất vọng vì nó cũng không gửi gắm hi vọng nhiều vào Song Mao và Mi Mi. Nó dõi ánh mắt về phía Lam Hồn Nhi và nhìn trân trân vào đó. Lam Hồn Nhi đang đứng ở hàng đầu, bên cạnh nó chỉ có Hoàng Độc. Mười mấy con sói phía sau đổ dồn về phía Lam Hồn Nhi và Hoàng Độc, chúng đang chờ Lam Hồn Nhi và Hoàng Độc dẫn đầu.

Lam Hồn Nhi, bảo bối của mẹ, con hãy dũng cảm xông lên trước đi, tiếng lòng của Tử Lam đang réo gọi như thế. Con trâu đó tuy to xác nhưng chẳng qua cũng chỉ là bao cỏ mà thôi. Con chẳng việc gì phải sợ nó

cả. Dù phải đối diện với kẻ thù hung hãn ngay trước mặt, con cũng không được lùi bước. Con không phải là con sói bình thường phải nhờ vào lòng can đảm của tập thể mới giành chiến thắng, con là Sói Vương tương lai, cá tính của con phải luôn hung mãnh, hung mãnh, hung mãnh hơn nữa. Lam Hồn Nhi à, đây là cơ hội tuyệt vời để con thể hiện lòng can đảm hơn người của con, chỉ cần là kẻ đầu tiên xông lên cắn con trâu đó, con đã có tiếng nói trong đám sói con cùng trang lứa rồi. Như thế, vô hình trung con trở thành lãnh tụ tinh thần của bọn chúng, nó sẽ là bước đệm vững chắc để con tranh giành ngôi báu Sói Vương sau này.

Hãy trở thành người đầu tiên xông lên đi nào, Lam Hồn Nhi của mẹ, con đừng do dự nữa.

Nhưng Lam Hồn Nhi thì chần chừ mãi, nửa muốn tiến nửa lại muốn lùi.

Đột nhiên, con trâu rừng rống lên một tiếng, chìa đôi sừng hướng thẳng phía Lam Hồn Nhi, Lam Hồn Nhi giật mình né người sang một bên, con trâu lợi dụng kẽ hở trong vòng vây phi thẳng ra ngoài, chạy thục mạng về phía thảo nguyên. Bọn sói con tru lên kinh hãi rồi vội vàng đuổi theo.

Tử Lam buồn bã thở dài. Nó thất vọng đến cùng cực.

Ca Lỗ Lỗ lúc này lại xoắn xuýt lấy Tử Lam. Tử Lam khê lui lại một bước để tránh. Ca Lỗ Lỗ à, xin anh đừng như thế nữa, em bây giờ chẳng còn chút tâm trí nào cả. Ca Lỗ Lỗ lầm tưởng hành động cự tuyệt của Tử Lam là biểu hiện của chút thẹn thùng e lệ, nó lại tiếp tục ép sát thân mình vào Tử Lam, cái lưỡi tham lam của nó liếm khắp người Tử Lam. Tử Lam thấy bức bối. Tử Lam biết rằng, lúc này, nếu nó đón nhận tình yêu của Ca Lỗ Lỗ, nó phải dành một nửa thời gian và công sức cho Ca Lỗ Lỗ. Không, không phải một nửa thời gian và công sức mà là toàn bộ. Còn nhớ ngày trước, khi nó kết đôi với Hắc Tang, nó với Hắc Tang cả ngày say sưa trong mật ngọt tình yêu, ngoài việc săn mồi ra, chúng chẳng thiết làm việc gì nữa. Giờ lại yêu, chẳng những phải san sẻ thời gian và công sức, mà nhiều khả năng nó lại mang bầu rồi sinh con lần nữa. Lúc ấy, nó lấy đâu ra thời gian để chăm sóc và bồi dưỡng Lam Hồn Nhi, Song Mao và Mi Mi. Nếu thế, chẳng phải giặc mộng tạo nên một Sói Vương Lam Hồn Nhi trong tương lai sẽ tan theo khói mây hay sao? Hãy nhìn biểu hiện của Lam Hồn Nhi trước mặt con trâu non khi nãy mà xem, Lam Hồn Nhi còn cần một chặng đường dài bồi dưỡng nữa mới có được phong thái và khí chất cần có của một Sói Vương. Bởi thế, Tử Lam phải dồn toàn tâm lực để nhào nặn lại con. Nó không còn chút hơi sức để bầu bạn bên cạnh Ca Lỗ Lỗ, mặc dù trái tim nó đã bắt đầu rung động trước Ca Lỗ Lỗ. Ca Lỗ Lỗ à, xin anh hãy tha thứ cho sự tuyệt tình của em, xin anh hãy hiểu cái khó của một người mẹ mang trên vai trọng trách nuôi dạy con cái, xin anh hãy hiểu những mâu thuẫn giằng xé trong lòng em. Khi nào các con trưởng thành, khi nào lý tưởng của em thành hiện thực, em sẽ chủ động ngã vào lòng anh.

Ca Lỗ Lỗ không phải là một con sói cái. Nó chưa từng làm mẹ bao giờ nên nó không thể hiểu được hoàn cảnh khó xử của Tử Lam, càng không thể có sự đồng cảm và thấu hiểu sâu sắc với nỗi lòng của Tử Lam. Nó là một con sói theo chủ nghĩa hiện thực, nó không thể chỉ biết hài lòng với những lời hứa suông như thế được. Nó đã không kiềm chế được nữa rồi, nó nhảy lên người Tử Lam, bắt cháp tất cả.

Tử Lam dùng sức thật mạnh, cố gắng vùng vẫy thoát khỏi Ca Lỗ Lỗ.

Ca Lỗ Lỗ sững sờ nhìn Tử Lam, vẻ rất lúng túng. Rồi nó lại bắt ngờ lao vào Tử Lam, cắn vào một bên tai của Tử Lam. Nó muốn dùng sức mạnh chinh phục Tử Lam.

Tử Lam không nén nổi tiếng thở dài. Xem ra, cự tuyệt một cách nhẹ nhàng là vô ích với một con sói đực ngang tàng, nó chỉ còn cách dùng bạo lực đáp trả bạo lực mà thôi. Tử Lam nhắm trúng cơ hội, cắn vào bả vai Ca Lỗ Lỗ một cái.

Ca Lỗ Lỗ tru lên một tiếng, thân hình nó giãn ra khỏi Tử Lam. Cái cắn có lẽ làm nó đau hoặc thức tỉnh nó. Trong mắt nó, bật ra một ánh nhìn lạnh lùng, âm thanh từ cổ họng nó nhỏ và đục, nó từ từ buông Tử Lam.

Tử Lam không trốn chạy, cũng không chuẩn bị tư thế nghênh chiến. Tử Lam lặng lẽ chờ đợi. Ca Lỗ Lỗ à, anh hãy nhảy lên cắn em đi, đừng thương xót em, cũng đừng khách khí, hãy cắn em tới mức mình em bé bết máu đi, như thế em mới trả hết ân tình cho anh được.

Chẳng biết Ca Lỗ Lỗ vì không muốn hạ thấp thân phận mình để đấu nhau với một con sói cái hay vì yêu Tử Lam mà không nỡ làm tổn hại đến nàng mà dù chỉ cách Tử Lam có một bước chân mà nó chẳng làm gì cả, chỉ thấy một tiếng “khằng” phát ra từ mũi của nó. Ca Lỗ Lỗ quay người, lặng lẽ rời khỏi cái hố.

Tử Lam thấy lòng nặng trĩu. Nó những mong Ca Lỗ Lỗ nhảy lên người nó mà cắn mà xé cho hả giận, như thế, nó mới thấy lòng nhẹ vơi đi được.

Mặt trời gác sau núi, thảo nguyên Ga Marr mênh mông mờ mịt dần. Chỉ có một ánh lửa leo lét phía xa xa. Mấy con dê vẫn thường hay hát những khúc ca ai oán vào mùa thu. Tử Lam nhảy khỏi cái hố. Đi được vài bước chân, nó không kìm nổi lòng bèn ngoái đầu nhìn lại, cỏ và lớp lá cây trong hố đang tỏa ra hơi ẩm và bàng bạc sáng dưới ánh sao đêm. Đúng là một chiếc giường cưới lý tưởng. Tử Lam mỉm cười đau khổ. Cuối cùng, những bước chân của nó dần rời xa cái hố.

Lúc này, lũ sói con vừa đuổi bắt con trâu trở về, con nào con nấy cúi đầu ủ rũ. Rõ ràng cuộc vây bắt của chúng đã không thành công. Chúng đã để vuột mất con trâu. Tử Lam lao tới bầy sói con như một cơn lốc. Nó ngoạm lấy Lam Hồn Nhi và chạy một mạch tới một nơi vắng vẻ. Nó không nói không rằng, cứ nhè đầu mà cắn mà đá, khiến cả thân mình Lam Hồn Nhi đau như dầm. Hãy nhớ lấy, con sinh ra vốn đã xuất sắc hơn các bạn cùng trang lứa của con rồi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào đi nữa, con cũng không được lùi bước, con phải là con sói đầu tiên xông lên phía trước!

Dưới ánh trăng mờ tỏ, Lam Hồn Nhi nằm thu lu trong bãi cỏ, tấm tức khóc.

Tử Lam bắt đầu thấy hối hận. Dù sao đi nữa, Lam Hồn Nhi vẫn chỉ là một con sói non chưa hiểu chuyện, khó tránh khỏi sai lầm, nó hà tất phải trừng phạt con mạnh tay như vậy. Là nó không giữ nổi bình tĩnh. Nó không thể không thừa nhận, trong lòng nó đang u uất, cần phải bộc phát ra bên ngoài mới mong tìm lại sự cân bằng.

Ai, tội thân con rồi!

IV

Từng trận tuyết lớn nối nhau rơi. Con đường tuyết cong cong phía dưới chân núi tuyết Streca ngày một dày thêm lên. Cả thảo nguyên Ga Marr bao la được khoác lên mình chiếc chăn bông dày một màu trắng muốt. Thảng hoặc có một vài trận gió Đông Bắc lạnh thấu xương thổi đến, ngắt đi những chiếc lá cuối cùng sót lại trên cây. Lá phơi mình trên tuyết. Vàng thối dương chùng như không còn đủ sức để xuyên thủng bầu trời nữa.

Bầy sói đêm đêm nằm trong thung lũng tránh gió, ngày ngày hứng tuyết lang thang trên thảo nguyên tìm mồi. Việc săn mồi mỗi lúc một khó, đám linh dương, dê rừng, nai, cây hương... không biết trốn đi hết đẳng nào. Có lúc, bầy sói phải vất vả lắm mới tìm được một dấu chân hình hoa mai in trên tuyết, chúng lần theo đó chạy đuổi cả nửa ngày trời, vậy mà tuyết lại ập đến, cuốn theo những dải trắng dài như lông ngỗng, xóa sạch vết chân con mồi. Công sức của chúng thế là đi tong. Mấy ngày liên tiếp chẳng có gì vào bụng đã là chuyện bình thường với chúng. Bầy sói con nào con nấy gầy tới mức chỉ còn da bọc xương. Nửa đêm, khi gió lạnh tràn về, những chiếc lông sói phải dựng đứng lên để tránh rét, cả bầy sói cùng tru lên ai oán, ri rỉ như tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh.

Dù phải sống lay lắt thế nhưng Lam Hồn Nhi vẫn ngày một cao lớn trong cảnh đói rét. Lớp lông trên cơ thể nó trở nên rậm rạp hơn, đặc biệt là đám lông màu xanh thanh thiên trên sống lưng của nó lúc nào cũng bùng sáng trong ánh tuyết lung linh. Cơ thể nó bắt đầu phát triển, cơ bắp cuộn cuộn nổi lên giữa khuôn ngực to rộng. Cái đói đã mài luyện tinh thần nó, khiến nó trở nên tàn bạo hơn, đôi mắt tham lam của nó lóe lên ánh nhìn sắc lạnh như dao. Tới cuối mùa đông, nó cao gần ngang mày một con sói đực trưởng thành. Nó không những cao lớn mà còn điển trai hơn. Tính tình nó cũng trở nên hung mãnh hơn, nó luôn can đảm dẫn đầu trong cuộc săn mồi, sẵn sàng lao lên vô bắt và cắn xé con mồi.

Lần nọ, suốt năm ngày liền bầy sói chưa săn được con mồi nào. Chúng đói lả, bèn đánh liều tìm săn một con gấu đang ngủ đông. Gấu tuy là động vật ăn cỏ, nhưng không dễ trở thành miếng mồi ngon của lũ sói tham lam. Loài gấu tính tình hung dữ, lại có sức mạnh vô song, nhất là đôi bàn tay chúng. Bàn tay ấy chỉ cần tát một cái có thể đánh gãy cả một cái cây có những vấu xù xì như miếng bát. Bởi thế, ngay cả một con sói đực vạm vỡ đi nữa, nếu hứng một tát của nó, không mất mạng thì cũng bị trọng thương. Hơn nữa, vào hai mùa hè thu, loài gấu thường thích mài những vết thương của mình lên cây thông, để nhựa thông dính trên mình nó, sau đó tới bãi đá lăn vài vòng, tự làm thành một chiếc áo giáp chắc chắn. Da gấu vốn rất dày, lại thêm mấy lớp áo giáp bảo vệ như thế nữa nên những chiếc răng sắc nhọn của loài sói khó có thể làm tổn thương da thịt gấu được. Do đó, khi săn mồi, nếu gặp gấu trên thảo nguyên, loài sói thường không

bao giờ chủ động tấn công, có khi phải dè chừng dăm bảy phần. Nhưng lúc này, chúng đang đói rã ruột, chúng phải thực hiện cuộc săn gấu đầy nguy hiểm này bởi không còn lựa chọn nào khác.

Loài gấu thường hay ngủ đông trong các hang sâu hay các hốc cây lớn nên không quá khó tìm dấu vết của nó trên tuyết. Buổi trưa hôm đó, bầy sói tìm được một cây xoan cổ thụ, giữa các chạc cây có một hốc khá to và sâu. Chúng trèo lên cành cây, chìa mũi ra ngửi, từ hốc cây chìa ra một mùi hôi nồng nặc; chúng dừng tai lên nghe ngóng, có tiếng thở mạnh và đều vọng ra từ đó, chứng tỏ trong hốc cây quả có một con gấu lớn đang say sưa ngủ. Điều quan trọng bây giờ là phải dụ nó ra khỏi hang.

Bầy sói vây lấy cây xoan cổ thụ, đồng thanh tru lên. Có hai con sói đục dững cảm đu lên cành cây, thò mõm vào trong hốc cây mà tru. Nhưng con gấu trong động dường như bị điếc, nó vẫn ngủ ngon lành. Lúc sau, bầy sói lại nghĩ ra một cách tuyệt hay khác. Chúng ngoạm những cục băng và ném vào trong hốc cây, chúng ném đã nhiều lần lắm ấy vậy mà con gấu như mất tri giác, vẫn không hề có phản ứng gì. Những cục băng gặp phải hơi nóng trong hốc cây tan ra thành nước, chảy từng dòng xuống gốc cây rồi thấm vào trong đất. Chiêu này của bầy sói mất hiệu nghiệm rồi.

9. Chương 03 - P3

Giờ chỉ còn một cách duy nhất là xộc vào trong hốc cây đánh thức con gấu ngu ngốc đó dậy. Nhưng hốc cây này sâu bằng hai con sói nhỏ, miệng hốc hướng lên trời, thẳng như một chiếc bút, vào thì dễ mà ra thì khó. Nếu vào đó thám hiểm rồi mà động tác chậm chạp, không phi thật nhanh ra khỏi hốc cây trước khi con gấu tỉnh dậy thì hậu quả thật khôn lường. Con gấu to lớn sẽ bạt vào lưng con sói một cái như bạt vào một cây tre non, hoặc nó sẽ kẹp con sói vào giữa móng nó rồi dậu thẳng tấm thân nặng nề của nó xuống, nghiền con sói thành thịt vụn.

Bầy sói đứng quanh gốc cây lưỡng lự.

Ca Lỗ Lỗ ngồi xổm trước miệng hốc cây, nhìn vào khoảng không đen thẫm thẫm bên trong. Nó thử thò một chiếc chân trước vào trong động rồi rút ngay lại. Loài sói tuy hung hãn ác độc nhưng cũng biết trân trọng sinh mạng mình.

Đúng lúc ấy, Lam Hồn Nhi rẽ bầy sói đi ra, nhảy lên chạc cây và cùng ngồi xổm trước miệng hốc cây với Ca Lỗ Lỗ. Lát sau, nó quay mặt lại nhìn về phía mẹ.

Tử Lam cảm nhận được nỗi bồn chồn trong ánh mắt của con. Ánh mắt Lam Hồn Nhi chứa đầy mâu thuẫn, nó vừa lưu luyến sinh mệnh vừa muốn mạo hiểm một phen, nó vừa oán hận vừa muốn nói lời cảm ơn với mẹ, nó vừa tha thiết mong Tử Lam đồng ý cho nó nhảy vào trong hốc cây lại vừa khấn cầu Tử Lam hãy ngăn cản nó, đừng để nó tự đi tìm cái chết...

Đây là cơ hội quý báu để Lam Hồn Nhi thể hiện bản lĩnh của mình, dẫu rằng cơ hội ấy là một hành động thập tử nhất sinh. Tử Lam rên rỉ, không biết phải thể hiện ra sao.

Lam Hồn Nhi tru lên một tiếng trầm đục như một con sói đục trưởng thành rồi thò đầu và bả vai của mình vào trong hốc cây, bật người vào, động tác rất dứt khoát.

Bầy sói thôi không nhón nháo nữa. Không gian phía trước cây xoan cổ thụ bỗng trở nên im ắng, chỉ còn âm thanh của cơn gió Đông Bắc u u thổi cuốn những hạt tuyết và tiếng những hạt tuyết va vào nhau chiu chiu. Hốc cây vẫn yên lặng, Tử Lam như sắp phát điên. Thời gian như ngưng đọng. Mới chỉ qua vài giây ngắn ngủi mà Tử Lam như đã đi hết cả đời người.

Một tiếng gầm rống nặng nề xé tan khoảng không u tịch của cánh đồng tuyết. Phút chốc, trái tim của Tử Lam như bật ra khỏi lồng ngực, nó chỉ muốn nhảy ngay vào trong hốc cây xem cơ sự thế nào. Ngay lúc đó, một tấm thân lao ra khỏi hốc cây nhanh như một mũi tên vút bay trong không trung. Mũi tên lượn mấy vòng điệu nghệ rồi nhẹ nhàng rơi trên tuyết. Tử Lam vội vàng phi tới, tỉ mỉ quan sát từ đầu tới đuôi Lam

Hồn Nhi suốt một lượt. Bảo bối của nó vẫn khỏe mạnh, không hề bị sút mẻ chỗ nào. Tử Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lam Hồn Nhi thật xứng là “siêu sói” mà Tử Lam khổ công bồi dưỡng. Nó duỗi thẳng bốn chân, bấm chặt móng vuốt lên vách cây xù xì, từ từ tiến vào trong hốc. Nhờ vào một tia sáng le lói hắt vào trong hốc cây, nó nhìn thấy một con gấu béo núc ních đang ngoẹo đầu ngủ ngon lành phía cuối hốc. Giấc ngủ đông của loài gấu không giống như giấc ngủ bình thường. Chúng thường ngủ rất sâu, dù có một quả pháo treo ngay trước mặt cũng không thể đánh thức chúng dậy. Lam Hồn Nhi quan sát địa hình rồi nhủ thầm, lúc này, nếu cứ liều lĩnh nhảy lên người con gấu mà cắn, e rằng khó mà an toàn ra khỏi hốc cây. Hốc cây rất hẹp, nó không thể thi triển tài nghệ phi thân của loài sói được, chỉ có thể từ từ tiến lên mà thôi. Loài gấu tuy ngốc thật đấy, nhưng kỹ xảo và tốc độ leo trèo của nó chẳng thua kém loài sói là bao. Nếu con gấu thức dậy vì bị đòn đau tất nó sẽ giang thẳng tay tát mạnh vào vị khách không mời dám cả gan tới nơi trú thân an lành của nó quấy nhiễu.

Lam Hồn Nhi nheo mắt, đầu óc nó bỗng như sáng láng hơn. Nó rón rén bò lên vai con gấu, khê khằng đặt hai chân sau vào hai cánh tay đang khoanh tròn trước ngực của con gấu, rồi nhắm trúng cái mũi tròn tròn đầy thịt đang héch lên trời của con gấu mà cắn phập một cái. Sau đó, nó vẫn giữ nguyên tư thế. Con gấu đau quá, bật dậy, rống lên một tiếng ghê sợ. Và như một phản xạ tự nhiên, nó vừa búng mắt vừa duỗi thẳng hai cánh tay đang khoanh tròn trước ngực, một tay bịt mũi, một tay đẩy thẳng ra ngoài. Vào khoảnh khắc con gấu còn đang mắt nhắm mắt mở, vươn thẳng hai vai, Lam Hồn Nhi nhanh chóng bật cao hai chân trước, khụy hai chân sau, đạp mạnh xuống đất một cái, mượn lực vươn vai của con gấu, “bâng” một tiếng và lao vút ra khỏi hốc cây.

Rất gọn gàng, rất mau lẹ và tuyệt đẹp! Bầy sói đang vây quanh dưới gốc cây xoan cổ thụ náo nức reo hò. Ngay cả Sói Vương Lạc Giáp cũng phải dành cho Lam Hồn Nhi một cái nhìn kính nể.

Trước đây, bầy sói từng đánh thức giấc ngủ đông trong hốc cây. Những con sói dưng cảm vào động thám thính không chết thì cũng mang tật. Thật không ngờ, Lam Hồn Nhi tuổi còn nhỏ mà đã có được kỳ tích tuyệt diệu như thế. Lòng Tử Lam hạnh phúc hơn cả khi được uống những giọt mật.

Con gấu ngu ngốc bò ra khỏi hốc cây, mặt mày bê bết máu, mắt đầy dử vàng khè như mủ. Nó lấy tay trái bịt mũi. Mắt giờ đã tỉnh hẳn. Nó tức tối gào thét. Con gấu ý mình sức vóc nặng nề, hai tay rắn chắc và bộ áo giáp dày nên xưa nay vẫn khinh thường những con sói tới quấy rầy giấc ngủ của nó. Nó đứng thẳng dậy, hai chân lão đảo chạy trên tuyết, đuổi theo con sói đáng ghét. Thân hình đen sẫm của nó tương phản với sắc trắng yếu ớt của trời đông và màu trắng tinh khôi của lớp tuyết dày trên mặt đất.

Chỉ cần dụ gấu ra khỏi hang là bầy sói đã nắm chắc phần thắng. Chúng đủ thông minh để đối phó với một con gấu ngu ngốc.

Tốc độ chạy trên tuyết của loài sói tất nhiên nhanh hơn loài gấu nhiều, chỉ có sức bền là không bằng. Bầy sói bèn chia đôi lực lượng, áp dụng chiến thuật bánh xe để vây con gấu. Con gấu cứ nhắm vào một con sói mà đuổi, nhưng khi nó đuổi gần đến nơi thì bỗng một con sói khác từ bên cạnh sượt qua, lượn qua lượn lại trước mặt con gấu nhằm chuyển hướng nhìn và phân tán sự tập trung của nó. Con gấu bị mất dấu con sói đang đuổi bắt khi này, quay sang đuổi con sói trước mặt. Bầy sói áp dụng chiến thuật bánh xe vừa để tiêu hao sức lực của con gấu vừa dụ nó ra xa hốc cây cổ thụ nhất có thể. Điều duy nhất khiến bầy sói lo lắng là, vào những phút quan trọng khi con gấu sắp sức tàn lực kiệt, nó bèn thu mình vào trong tổ ấm của nó và dựa vào lợi thế tuyệt đối để phòng vệ, bao nhiêu công sức của chúng bỏ ra đều xôi hỏng bỏng không.

Chiến thuật bánh xe của bầy sói làm con gấu hoa mắt chóng mặt. Nó cứ luẩn quẩn đuổi rồi mất, mất rồi lại đuổi mà chẳng được gì, dù chỉ là một sợi lông sói. Nó nản quá, ngồi thụp trên tuyết, đờ đẫn nhìn vào bầy sói xuất quỷ nhập thần. Bầy sói đã dụ được nó tới một thung lũng, nhưng chiếc nôi ngủ đông an lành của nó vẫn còn thấp thoáng đằng xa. Con gấu lưỡi biếng xoa cái bót trắng hình bán nguyệt trước ngực, vết thương trên mũi của nó bị từng trận gió tê buốt làm cho đóng băng, không chảy máu nữa. Nó quay đầu nhìn lại cây xoan cổ thụ ẩn hiện phía xa, khuôn mặt ảo não. Xem ra, nó muốn dừng cuộc rượt đuổi nhọc nhằn này tại đây.

Lúc ấy, tuy con gấu đã mệt nhưng vẫn còn một nửa sức lực, nếu bầy sói mạo hiểm lao lên tất sẽ có ít nhất là vài con sói phải bỏ mạng dưới bàn tay tàn bạo của nó.

Con gấu dường như đang muốn quay đầu chạy thì Lam Hồn Nhi đang phủ phục dưới đất bỗng bò lên, lạng lẽ bò ra phía sau con gấu rồi phi thẳng lên lưng con gấu không chút sợ sệt. Lam Hồn Nhi cắn phập vào tai con gấu một miếng. Con gấu bị đau, gầm rống lên, ngả người ra phía sau, nó muốn lấy thân hình nặng nề của mình đè lên kẻ đánh lén nó nhưng đã muộn. Lam Hồn Nhi nhanh nhẹn nhảy phốc ra ngoài. Con gấu chỉ đề lên khoảng không, lật đật bò dậy, khắp mình lấm tẩm tuyết, nó điên tiết đuổi theo bầy sói bất chấp tất cả.

Cuối cùng, bầy sói cũng dụ được con gấu tới một khu rừng nhỏ. Bóng cây xoan cổ thụ đã hoàn toàn chìm khuất trong không gian. Con gấu bỗng nghĩ ra một biện pháp mà nó tự cho là thông minh để đối phó với bầy sói. Đối diện với bầy sói vừa không có cách bắt được nó vừa không thể rời bỏ con mồi, nó liền ngang bước tới trước một cái cây nhỏ xù xì, dùng hai tay trước ôm chặt thân cây, đè thân hình nặng nề của nó lên cây rồi dùng lực thật mạnh đẩy cái cây xuống. Chỉ nghe đánh rầm một tiếng, cái cây đã bị đốn ngã. Một mùi thơm dịu nhẹ từ mặt gỗ lan tỏa trong không khí. Con gấu nâng cái cây dậy, huênh hoang điệu võ dương oai xoay vài vòng trước mặt bầy sói. Nó muốn cho bầy sói thấy sức mạnh thần kỳ của nó, hồng đệp đỏ lòng dũng cảm của bầy sói.

Bầy sói tru lên u u bi thiết. Dường như chúng bị con gấu dọa cho hồn xiêu phách lạc, đứng không vững nữa. Một vài con sói con sợ quá vội vàng nép vào dưới bụng mẹ.

Con gấu đắc ý lắm. Nó tiếp tục tiến tới một cái cây khác và đốn ngã nó cũng theo cách ấy. Bốn cây, năm cây, sáu cây...con gấu đã đốn ngã tất cả thấy hai mươi cây. Nhưng bầy sói vẫn không bỏ chạy tán loạn như nó muốn. Nó nheo nheo đôi mắt màu nâu sẫm, tỏ ra vô cùng lúng túng. Bầy sói quả là những khán giả trung thành, con nào con nấy háo hức thưởng thức tài nghệ của nó

Con gấu tội nghiệp mệt quá thở hổn hển. Tuy vậy, nó vẫn không thể nản lòng, tiếp tục bước tới một cái cây bị nghiêng về một bên, nó muốn phô diễn sức lực phi phàm của nó thêm nhiều lần nữa. Lần này không hiểu do cái cây quá cứng chắc hay do động tác của nó không đủ mạnh mà cái cây chỉ bị bẻ cong chứ không đổ nhào xuống đất. Con gấu vừa nhả tay cái cây lập tức thẳng lại như cũ. Con gấu thấy mất thể diện quá, rống lên mấy tiếng, rồi dẫm như điên vào thân cây. Nhưng lạ thật, cái cây vẫn kiên cường chịu đựng, chỉ uốn mình chứ không chịu gục ngã. Con gấu đã kiệt sức, nó rạp người lên thân cây để thở. Một tiếng “bâng” vang lên, cái cây bật trở lại. Lực đàn hồi mạnh đẩy văng con gấu ra xa bốn, năm mét. “Tung”, con gấu rơi phịch xuống đất. Nó lăn vài vòng theo quán tính, cố gắng vùng dậy hai lần mà không tài nào dậy nổi. Nó mệt đến nỗi sùi cả bọt mép, ngã bổ nhào xuống đất.

“Ồ”, Sói Vương Lạc Giáp reo lên sung sướng.

Tức khắc, mấy chục con sói cứ bốn bề sáp lại con gấu. Máu gấu loang trên nền tuyết trắng phau phau. Chẳng mấy chốc, trên mặt tuyết chỉ còn lại một mảnh da gấu và một vài vụn xương nhỏ.

Lần này, Lam Hồn Nhi được chia một nửa quả tim gấu quý giá. Từ Lam tràn trề vui sướng. Lam Hồn Nhi thật sự đã trưởng thành đúng như mong đợi. Lam Hồn Nhi không hổ là con trai của Hắc Tang, thật dũng cảm và mưu trí. Bây giờ, không chỉ những con sói cùng trang lứa coi Lam Hồn Nhi là thủ lĩnh của chúng mà ngay cả những con sói được trưởng thành cũng phải nhìn Lam Hồn Nhi với ánh mắt khác. Lam Hồn Nhi đã đặt những bước đệm vững chắc cho cuộc chiến tranh giành ngôi báu Sói Vương sau này bằng chính tài năng xuất chúng của nó. Giờ đây, lý tưởng của Tử Lam không còn là giấc mộng hảo huyền nữa mà đã hiển hiện ngay trước mắt, giống như một miếng thịt treo trước miệng vậy.

Mùa đông sắp lùi xa, chỉ còn một vài ngày nữa, khi tiếng sấm mùa xuân rền vang và lớp tuyết tan chảy, cỏ cây đâm chồi nẩy lộc thì bầy sói lại tản ra theo quy luật sinh tồn của chúng. Trong hai mùa xuân hạ, Tử Lam sẽ đem toàn bộ kỹ nghệ vây bắt và vờ mồi truyền thụ cho Lam Hồn Nhi. Vào thời điểm này của năm sau, Lam Hồn Nhi gần như đã trưởng thành đầy đủ, có thể mưu tính bắt tay vào cuộc tranh đoạt ngôi vị Sói Vương rồi. Tử Lam vừa thưởng thức thịt gấu vừa tính toán.

V

Nếu không có đợt rét bất thường vào mùa xuân thì bầy sói đã tản ra từ mấy ngày trước đó và Tử Lam đâu đến nỗi gặp tai nạn này. Ông trời thật khốn khiếp, Tử Lam thề nguyện rửa, dù vậy, nó vẫn không thể thay đổi hiện thực tàn khốc trước mắt.

Vốn dĩ, tiếng sấm đùng đoàng của mùa xuân đã rền vang, lớp tuyết đọng trên thảo nguyên bắt đầu tan ra, những chiếc chồi non như những đốm sao li ti đã bắt đầu thấp màu xanh trên các cành cây xám xịt và bầy sói bắt đầu chuẩn bị tản ra theo tập tính vốn có. Nhưng ông trời thích trêu ngươi, bất ngờ nổi gió Đông Bắc cuốn theo từng đám lông ngỗng trắng muốt giữa không trung. Cái đói tiếp tục hành hạ bầy sói, cảnh tượng suốt năm ngày liền chẳng có thứ gì cho vào bụng lại tái diễn. Bởi thế, bầy sói đành phải đánh liều tới thung lũng gần trại Lang Bạc tìm thức ăn. Và điều bất hạnh xảy đến, Lam Hồn Nhi trúng bẫy của đám thợ săn giảo hoạt.

Nếu như Tử Lam sánh bước cùng Lam Hồn Nhi dẫn đầu bầy sói thì có lẽ thảm họa sẽ không ập xuống đầu mẹ con nó. Tử Lam là một con sói dày dặn kinh nghiệm sinh tồn nên chỉ cần nhìn qua, nó đã đoán biết con sơn dương mỡ màng treo trên chạc cây ấy là mồi nhử, là cái bẫy của đám thợ săn ranh ma. Tiếc thay, khi xảy ra chuyện, nó đang đi cùng mấy con sói già đã ném đủ phong sương ở phía cuối của bầy sói.

Loài sói không thể xoay chuyển vận mệnh của chúng.

Lúc bầy sói vừa quẹo qua chân núi, chúng thấy những vệt máu còn chưa đông cứng rải trên nền tuyết trắng phau. Và trước mặt chúng là một con sơn dương mập mạp. Mấy sói đực tráng niên và mấy con sói non mừng quýnh, tru lên sung sướng. Chúng nhào lên tranh giành con mồi bất chấp tất cả. Lam Hồn Nhi xông xáo dẫn đầu, nó đã quen với việc dững mảnh vò mồi trước nhất. Thế này thì thật là lỗ mãng, Tử Lam nghĩ.

Không, chẳng thể trách Lam Hồn Nhi hành động lỗ mãng được, có trách thì phải trách đám thợ săn đã quá giảo hoạt. Chúng chôn bẫy xuống dưới tuyết, khéo tới mức cặp mắt sắc bén và cái mũi thính nhạy của loài sói không thể nhìn ra chút sơ hở hay ngửi thấy mùi lạ nào. Đương nhiên, cũng phải trách con sơn dương ngon mềm kia nữa. Nó béo núng nính, những giọt máu chảy ra khi lớp da bị xé toạc và lục phủ ngũ tạng bị phanh xẻ mới thơm nồng làm sao. Bầy sói bụng dạ lép kẹp khó mà thoát khỏi sự mê hoặc của con sơn dương.

Lúc ấy, vừa nghe thấy tiếng động phía trước, Tử Lam vội vàng nhảy bổ lên phía trước. Lam Hồn Nhi chỉ còn cách con sơn dương năm, sáu bước chân. Khi ánh mắt Tử Lam dừng lại nơi con sơn dương nằm chết trên tuyết, nó đã cảm thấy có điều gì đó bất thường. Nếu con sơn dương bị báo hay động vật ăn thịt nào khác giết chết thì hẳn dấu vết của một cuộc vây bắt phải để lại trên tuyết, đằng này mặt tuyết phẳng lì, không tìm đâu ra một dấu chân. Hơn nữa, loài báo bản tính tham lam, chúng không đời nào dâng tặng miếng mồi ngon đã tới miệng cho lũ sói như thế.

Thình lình, một bóng đen đáng sợ lướt qua trí não Tử Lam, đây nhất định là quỷ kế của bọn thợ săn rồi! Nó vội vã tru lên một tiếng quát chứa, muốn ngăn Lam Hồn Nhi lại. Muộn rồi, hai chân trước của Lam Hồn Nhi đã vò vào thi thể con sơn dương. “Oành, oành”, cùng với âm thanh cổ quái, chiếc vấu sắt bật khỏi lớp tuyết tĩnh lặng chụp lấy người Lam Hồn Nhi. Lam Hồn Nhi muốn chạy trốn, nhưng làm sao nó có thể chạy trốn được! Chiếc vấu sắt chụp trúng lưng nó, nhanh như một tia điện. Loài sói đầu đồng da sắt lưng bông, cái lưng mềm mại chính là gót chân Asin của chúng, rất dễ bị tổn thương. Tử Lam bước lại gần, thấy lưng của Lam Hồn Nhi bị kẹp giữa tám kẹp sắt hoen gỉ, chiếc lò xo bám chặt vào vấu lưng nó khiến nó không thể cựa quậy. Lam Hồn Nhi ra sức dùng móng vuốt cào vào tám sắt, vừa cào vừa tru lên náo nùng.

Bầy sói đang đói lả vây quanh Lam Hồn Nhi. Chúng tranh nhau nuốt sạch con sơn dương mà đám thợ săn dùng làm mồi nhử.

Từ hốc núi xa xa phía trước vẳng lại tiếng cười nói hoan hỉ.

“Ha ha, bắt được rồi.”

“Một bộ da sói tuyết đẹp, bán chắc sẽ được món hời đây!”

Vài cái đầu người nhấp nhô sau rừng cây bụi phía hốc núi. Mấy con chó sủa inh ỏi.

Bầy sói căng thẳng nhón nháo. Sói Vương Lạc Giáp nhảy lên một hòn đá nhô ra ở giữa lòng sông, rướn cổ tru lên một hồi dài đầy phần nộ. Lập tức đám sói đang tản mạn trong phiến tuyết đứng thẳng người, đồng thanh tru. Tiếng tru quát chứa của loài sói đập xuống lòng sông và vọng lại khiến gió thổi tuyết bay, ngay cả những con chim ban cư đang bay trên tầng không cũng giật mình kinh hãi, lao thẳng xuống tuyết tắc tử. Bầy, tám con sói đực vạm vỡ đẳng đẳng sát khí nhảy bổ về phía hốc núi. Mắt chúng vẫn lên những tia

máu đỏ rực, miệng chúng không ngớt sùi bọt, chúng hận không thể một bước lao xổ đến đám thợ săn đi thẳng bằng hai chân kia mà cắn phập vào cổ họng.

Khi bầy sói lao tới một phiến đất rộng chỉ còn cách hốc núi chừng bốn, năm mươi mét, một vài sợi khói vẫn vút nhau nhẹ nhàng bốc lên trong không trung bàng bạc và tĩnh lặng, tiếp đó là tiếng súng bùng đoàn vang lên từ lưng sông. Một làn mưa đạn vô hình xuyên thủng không khí, xé toạc làn da và bề gãy xương cốt của bầy sói. Bốn con sói được to dẫn đầu tru lên thảm thiết như bị sét đánh, nhảy lên cao hai ba thước rồi ngã nhào xuống tuyết, quần quai lăn lộn. Miệng chúng học ra từng búng máu lớn, từng dòng máu nóng hổi xối xả tuôn ra từ cái hốc sâu hoắm bị đạn xuyên thủng trên cơ thể, nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng xóa. Mấy sói con được may mắn thoát chết kinh hoàng cúp đuôi chạy thẳng về phía đồng loại.

Bầy sói càng trở nên hoảng loạn. Chúng lăm lét nhìn Sói Vương Lạc Giáp. Sói Vương Lạc Giáp hết nhìn Tử Lam đang đau đớn cùng cực lại ngẩng đầu trông vàng mặt trời đang từ từ lặn về phía Tây, trầm mặc không nói.

Những tia nắng còn sót lại của buổi tịch dương hắt xuống từ bên kia bờ sông, rọi lên những vũng máu và thấy sói nằm rải rác trên tuyết. Mùi tanh của máu và sự chết chóc bị thương ngự trị khắp không gian.

Tử Lam bất chấp tất cả, xô tới cái kẹp sắt, dùng răng cắn vào lò xo, vào chốt khóa, vào sợi dây xích cố định. Nó cắn như điên dại. Hàm răng sắc nhọn của nó bị gãy bốn chiếc. Miệng nó nhoe nhoét máu, nhưng cái kẹp sắt vẫn cứ trơ trơ, chỉ in thêm vài vết răng khá nông. Cái bẫy thú được rèn bằng một loại sắt cứng và bền, hệt như được cắm rễ vào lòng tuyết, là tử địa với ngay cả loài loài thú hung mãnh như báo tuyết. Trong lòng Tử Lam hiểu rõ, mọi nỗ lực cứu Lam Hồn Nhi thoát khỏi cái bẫy quái quỷ này chỉ là vô ích. Nhưng nó là một người mẹ, nó phải sống chết ở cạnh con mình. Dù có nói thế nào đi nữa, nó cũng không thể bỏ mặc con mình lại với đám thợ săn và chó săn được.

Bầy sói và đám thợ săn trân trân nhìn nhau. Sở dĩ đám thợ săn không dám lập tức tấn công bầy sói là vì trời đã nhá nhem, mà thị giác, thính giác cũng như xúc giác của con người làm sao so bì với loài sói. Trong đêm đen, ánh mắt của chúng có thể nhìn thấu mục tiêu ở cách xa hàng vài chục mét, nhưng con người còn không nhìn rõ ngay cả năm ngón tay mình. Bởi thế, con người sợ bóng đêm.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Cuối cùng, bầu trời cũng chụp chiếc màn đen khổng lồ xuống mặt tuyết. Trời đã tối hẳn.

Trong đầu Tử Lam bất chợt lóe lên một suy nghĩ táo bạo. Nó sẽ mượn bóng đêm để trườn tới hốc núi. Bộ vuốt nhạy cảm của nó bám trên nền tuyết mềm chắc hẳn rất khế. Nó sẽ phủ phục trên tuyết và nhẹ nhàng bò tới khi nào lưỡi của nó có thể chạm tới cổ họng con người. Lúc ấy, nó tung mình nhảy phốc lên vồ vào gã thợ săn đang kinh hồn thất sắc và không chút phòng bị. Gã thợ săn sẽ giương khẩu súng mang tia lửa điện lên để đối phó với nó, nhưng tất cả đã muộn. Những chiếc răng sắc nhọn của nó đã cắn đứt cánh tay và đâm thẳng vào cổ họng của hắn. Tử Lam biết rõ, khẩu súng săn kia là thứ vũ khí để con người đánh bại loài sói, nếu không thể sử dụng được nó, con người chỉ như một đám bùn nhuyễn mà thôi. Hàm răng của con người, hừ, còn không làm đứt miếng da thỏ, không cào bật vỏ cây. Con người với hai bàn tay làm sao địch được loài sói. Tử Lam nhất định khiến con người nợ máu trả máu. À không, nó phải bắt sống một gã thợ săn, dùng hàm răng đâm mùi máu tanh của nó để uy hiếp con người mở cái bẫy thú oan nghiệt kia. Nó muốn cứu bảo bối Lam Hồn Nhi ra ngoài.

Tử Lam liếm cái trán ẩm sị sị vì nước tuyết của Lam Hồn Nhi như muốn bảo, con ngoan của mẹ, yên tĩnh một chút nhé, mẹ nhất định sẽ thành công. Tử Lam rời khỏi cái bẫy thú, trườn đi thật êm. Ca Lỗ Lỗ và hai con sói được nghĩa hiệp khác lập tức theo sát bên cạnh Tử Lam, phủ phục trên tuyết, nhắm thẳng hướng hốc núi mà tiến.

10. Chương 03 - P4

Màn đêm đen đặc. Đám thợ săn không thể nhìn thấy chúng. Chẳng mấy chốc, chúng đã vượt hơn hai phần ba chặng đường. m mưu của chúng sắp thành công, Tử Lam rất tự tin về điều đó. Đang lúc Tử Lam khấp khởi mừng thầm thì đám người trong hốc núi nhóm lửa. Ánh lửa bập bùng soi rõ khoảng không mênh mông, sáng tỏ như ban ngày.

Màn đêm đã bị ánh lửa đẩy lui rồi, nỗi nhọc công mưu tính của Tử Lam thế là tan tành mây khói.

Tử Lam nằm cứng đờ trên nền tuyết, nó đang phân vân không biết phải làm sao. Lúc ấy, con sói đục tên Tùng Tùng nằm bên cạnh Tử Lam không hiểu vì thích thể hiện hay thiếu kinh nghiệm, chưa hiểu rõ sức mạnh ghê gớm của đồng lửa mà nhảy phốc lên khỏi mặt tuyết. Khi nó vừa tới trước đồng lửa thì một tiếng nổ đánh giòn vang lên từ phía sau. Tùng Tùng bị trúng đạn bổ nhào xuống tuyết, quần quai đau đớn. Lực quán tính đẩy nó vào trong đồng lửa. Tùng Tùng vẫn chưa tắt thở, nó tru lên thảm thiết trong đồng lửa hung hãn, mang theo nỗi đau xé lòng. Phía sau đồng lửa vang lên tiếng hoan hô và tiếng cười đắc thắng của đám thợ săn. Đột nhiên con sói Tùng Tùng bất hạnh lao ra khỏi đồng lửa. Toàn thân nó đang rùng rục cháy như một quả cầu lửa loạng choạng lăn về phía bầy sói. Nó như đang khẩn thiết van xin đồng loại hãy cứu nó, hãy giúp nó thoát khỏi nỗi đau thiêu cháy thịt da. Tử Lam thấy rất rõ, Tùng Tùng quần quai trong quả cầu lửa, miệng nó há rộng, lưỡi nó thè dài một cách bất thường. Quả cầu lửa lăn thẳng về phía bầy sói và chỉ dừng lại khi đâm sầm phải một tảng đá. Nó tiếp tục bốc cháy trước mấy chục cặp mắt hải hùng của bầy sói. Bầu không khí đặc quánh của màn đêm từ từ bốc lên mùi khét lẹt của thịt sói bị hỏa thiêu.

Bầy sói tru lên kinh sợ. m thanh nào nùng như tiếng khóc của những hồn ma.

Trí tuệ của con người quả vượt xa bầy sói. Tiếng tùng tùng của trống chân voi và âm thanh chất chúa của mãnh la vang lên từ hốc núi mỗi lúc một dồn dập, inh ỏi. m thanh như dời non lấp biển của trống chân voi và tiếng vang dậy khắp bốn bề của mãnh la mau chóng lấn áp tiếng tru của bầy sói. Cả rừng sông như chìm ngấm trong những âm thanh đồ dồn, ngay cả mặt đất cũng rung lên nhẹ nhẹ. Bầy sói bị bức phải ngừng tiếng tru vô ích. Tiếng trống chân voi và tiếng mãnh la vẫn âm vang làm hốt hoảng trái tim bầy sói.

Cuối cùng, Sói Vương Lạc Giáp dụi mõm vào tuyết, tru lên một tiếng như lời than vãn. Đó là tín hiệu rút lui. Bầy sói tức thì quay người chạy trốn khỏi rừng sông nguy hiểm, để lại những dấu chân mờ mờ và hoảng loạn trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

Tử Lam đứng trơ trọi một mình giữa rừng sông. Lam Hồn Nhi vẫn còn nằm trong bẫy thú, nó làm sao rời xa nơi này được? Đối với bầy sói đã bỏ nó mà đi, nó chỉ cảm thấy nuối tiếc, chứ không oán hận. Loài người quả thật ghê gớm, chúng áp đảo hoàn toàn bầy sói bằng súng săn, bằng lửa, bằng mãnh la và bằng cả trống chân voi. Còn loài sói ư? Chúng chỉ dựa vào sĩ khí để xưng bá chốn sơn lâm, nhưng giờ đây sĩ khí của chúng đã tiêu tan, trái tim chúng đã rụng rời và linh hồn chúng đã bay mất, nếu chúng còn ngu ngốc đợi tới khi trời sáng, đám thợ săn kia sẽ theo chỉ dẫn của lũ chó săn đáng ghét mà tìm đến tấn công và tận diệt chúng. Không một con sói nào có thể thoát khỏi sự truy kích kết hợp giữa chó săn và súng săn. Ngay cả một con sói non cũng không còn cơ hội sống sót. Chúng chỉ có thể trốn chạy nhân lúc đêm khuya.

Lâm Hồn Nhi đang rên ư ử trong bẫy thú.

Trái tim người mẹ của Tử Lam như bị xé thành trăm ngàn mảnh vụn. Nó lê từng bước nặng nề về phía cái bẫy. Thình lình, đuôi nó bị ngoạm chặt. Tử Lam quay đầu lại nhìn, thì ra là Ca Lỗ Lỗ. Song Mao và Mi Mi đứng sau Ca Lỗ Lỗ. Một dòng nước ấm áp tràn qua trái tim băng giá của Tử Lam. Cuối cùng cũng có một con sói bất chấp nguy hiểm tới tính mạng mà ở lại bầu bạn với nó. Tử Lam nhìn Ca Lỗ Lỗ, ánh mắt đong đầy cảm kích.

Ca Lỗ Lỗ ngoạm đuôi của Tử Lam lôi về phía sau. Tử Lam biết Ca Lỗ Lỗ muốn khuyên nó mau rời khỏi rừng sông tử thần này, Lam Hồn Nhi đã không còn hi vọng nữa, cố sao phải ở lại nơi này để chôn chôn.

Tử Lam cố giật cái đuôi để rút nó khỏi miệng Ca Lỗ Lỗ. Cảm ơn ý tốt của anh, Ca Lỗ Lỗ, em biết có ở lại cũng không thể cứu Lam Hồn Nhi, nhưng em vẫn không thể đi được, chí ít là cho đến những giây cuối cùng. Bởi vì em là một người mẹ.

Ca Lỗ Lỗ nhảy lên trước cản đường Tử Lam. Nó cố ý bảo Tử Lam phải rời khỏi nơi này. Song Mao và Mi Mi cũng tru lên thê thiết. Chúng muốn van nài mẹ.

Oảng, Tử Lam sửa và bắt ngờ lao vào cắn Ca Lỗ Lỗ, Song Mao và Mi Mi, hung hãn và dữ tợn. Các người đi đi, rời khỏi đây mau! Ca Lỗ Lỗ bị cắn bắt ngờ, còn Song Mao và Mi Mi bị cắn đau quá nên chúng bắt đắc dĩ phải quay người bỏ chạy. Thoáng chốc, bóng hình chúng đã mất hút giữa màu đen của bóng đêm và sắc trắng của tuyết.

Lúc này, lưng sông mệnh mông chỉ còn trơ lại con sói đơn côi duy nhất là nó. Không, vẫn còn có Lam Hồn Nhi kia mà. Lam Hồn Nhi đang nằm dưới cái lò xo vô tình đó, bật ra những tiếng ai oán và thê lương. Trời đêm sánh đặc, ánh lửa từ phía đông lửa bị tuyết và không khí cắt đứt, hắt ra những dải vàng leo lét. Nhờ thứ ánh sáng yếu ớt đó mà Tử Lam trông thấy ánh mắt sợ hãi của Lam Hồn Nhi đang dán chặt vào mẹ. Tử Lam hiểu Lam Hồn Nhi sợ mẹ đi mất. Dù sao, Lam Hồn Nhi vẫn là một con sói non, nó sợ bị bỏ rơi, nó khát khao được mẹ bảo vệ và chở che mỗi lúc gặp nguy nan.

Tử Lam dùng chiếc lưỡi nóng ấm của mình liếm lên mi mắt, sống mũi và môi con. Động tác của nó đều đều và chậm rãi. Bảo bối của mẹ, con đừng sợ, mẹ không rời xa con đâu, mẹ luôn ở bên cạnh con.

Cảm giác yên bình từ từ thế chỗ cho nỗi hốt hoảng không yên của Lam Hồn Nhi. Một lúc sau, Lam Hồn Nhi dùng hai chân bá vào cổ mẹ. Nó nhìn mẹ với ánh mắt khẩn cầu. Nó khẩn cầu Tử Lam cứu nó ra khỏi cơn tuyệt vọng này.

Tử Lam thở dài náo nê, buồn bã lắc đầu.

Trong ánh mắt của Lam Hồn Nhi bùng lên những tia oán hận và trong cổ họng nó ú ớ những lời nguyên rủa cay độc.

Tử Lam đau đớn tưởng như chết đi sống lại. Bảo bối của mẹ, con không hiểu chuyện rồi, nếu như có thể, mẹ tình nguyện bị nhốt trong cái bẫy kia để cứu con. Con là kiệt tác mà mẹ hài lòng nhất, là nơi mẹ gửi gắm mọi lý tưởng và hi vọng, mẹ tình nguyện chết để đổi lấy sự sống cho con. Con à, con phải tin mẹ, không phải là mẹ không muốn cứu con mà là mẹ không nghĩ ra cách để cứu con. Mẹ không thể cắn đứt chiếc kẹp sắt vô tình đó, mẹ cũng không tìm ra cách nào để mở nó.

Sao Mai dần nhô lên trên bầu trời. Tiếng gà gáy báo sáng lạnh lạnh vọng tới từ trại Lang Bạc bên kia lưng sông. Màn đêm vẫn đen sẫm một màu, nhưng là màu đen trước buổi bình minh. Tử Lam hiểu rằng, đêm đen cuối cùng cũng phải nhường chỗ cho tia nắng của ngày mới. Nó không có cách nào làm thời gian ngừng trôi.

Trời vừa hừng sáng, đám thợ săn sẽ đeo súng săn nhét đầy đạn lửa và thuốc chì, dắt theo mấy con chó săn hung hăng và lần theo dấu vết dọc lưng sông tìm tới chỗ cái bẫy. Tử Lam chỉ còn lại chút thời gian ít ỏi.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Lòng dạ Tử Lam rối bời tới mức gần như tê liệt. Nó chẳng nghĩ được gì cả. Có lẽ nó nên vùi mình trong lớp tuyết xốp mềm để ẩn thân, chờ khi đám thợ săn tới gần cái bẫy, nó sẽ bất chấp tất cả, lao lên cắn đứt cổ họng đám thợ săn, một gã, hai gã, rồi gã nữa. Ài, cách đó hình như rất khó thực hiện. Không phải vì Tử Lam sợ chết mà vì ngay khi Tử Lam còn chưa nhảy lên, lũ chó săn thính nhạy đã đánh hơi được và tìm thấy nó dưới lớp tuyết dày. Chúng sẽ vây chặt Tử Lam, Tử Lam chỉ có thể sống mái với một con chó săn mà thôi. Có lẽ, Tử Lam nên ở bên cạnh Lam Hồn Nhi và bảo vệ con tới cùng, không cho đám thợ săn và lũ chó săn tiếp cận con. Không được, chủ ý này thật ngu ngốc, không những không thể bảo vệ được Lam Hồn Nhi mà ngay cả tính mạng bản thân cũng đem dâng cho chúng. Song Mao và Mi Mi vẫn chưa trưởng thành, Tử Lam không thể tự tìm cái chết như thế được.

Một vệt trắng màu bụng cá rạch ngang phía chân trời. Trời sắp sáng. Xem ra, Tử Lam chỉ còn cách bỏ Lam Hồn Nhi đi thôi. Không, không thể nào. Cho dù cái kẹp lò xo đáng chết cắm vào mình Lam Hồn Nhi rất chặt, khiến mạch máu của nó ngừng chảy, phần mông và hai chân của nó đã mất đi độ nóng ấm và dẻo dai của một cơ thể sống và trở nên cứng lạnh; cho dù cái kẹp sắt đã kẹp gãy xương sống của Lam Hồn Nhi, khiến mỗi lần nó rên rỉ hay cựa quậy đều vang lên tiếng kêu khe khẽ của đám xương bị gãy và tiếng lục cục của vụn xương va vào nhau, nhưng sức sống của loài sói vô cùng mãnh liệt, Lam Hồn Nhi vẫn có thể tiếp tục sống. Nói cách khác, Lam Hồn Nhi sẽ bị đám thợ săn và lũ chó săn bắt sống. Mấy con chó săn bản tính sẽ giễu cợt và cười nhạo Lam Hồn Nhi một cách xác xược, hoặc chúng sẽ nhảy lên cắn đứt tai rồi móc mắt

của Lam Hồn Nhi. Lam Hồn Nhi bị kẹp chặt trong cái bẫy không thể phản kháng, lũ chó săn sẽ càng ngông nghênh thể hiện mình. Đám thợ săn cũng không để một con sói sống hưởng một cái chết nhẹ nhàng. Chúng sẽ bắt Lam Hồn Nhi chết trong đau đớn. Có thể, chúng sẽ dùng một sợi xích sắt quấn chặt cổ Lam Hồn Nhi rồi buộc vào đằng sau lưng ngựa và kéo lê trên tuyết. Chúng sẽ hỉ hủ dùng máu sói dầm dề và tiếng sói tru ai oán để ăn mừng chiến thắng. Hoặc chúng có thể treo Lam Hồn Nhi trong trại, dùng một con sói sống để thị uy và khoe khoang bản lĩnh săn bắt cao thủ của mình. Hoặc tàn nhẫn hơn, chúng có thể đóng đinh Lam Hồn Nhi vào một cái cây rồi dùng một con dao nhọn mà lột từng mảnh da, xẻo từng miếng thịt rồi moi tim của Lam Hồn Nhi.

Không, Tử Lam không thể để Lam Hồn Nhi rơi vào tay đám thợ săn và lũ chó săn được.

Phía cuối đường chân trời, những đám mây màu hoa hồng mỗi lúc một đậm hơn. Ánh sáng buổi ban mai thể chỗ cho ánh sáng của đồng lửa bên hốc núi. Dãy núi, dòng sông và thảo nguyên từ từ hiện lên rõ nét hơn. Đám thợ săn và lũ chó săn đã thức giấc, tiếng cười nói rôm rả của đám thợ săn, tiếng của ăng ăng của đám chó săn và tiếng súng va nhau lạnh lạnh vọng đến bên tai Tử Lam. Cùng lắm Tử Lam chỉ còn thời gian của một bữa sáng nữa thôi. Sau đó, bọn chúng sẽ đập ánh sáng mà tìm tới đây.

Lam Hồn Nhi hẳn là đã cảm nhận được bước chân tử thần đang cách nó rất gần, bản năng ham sống trỗi dậy, nó vội vàng thò hai chân ôm chặt lấy cổ mẹ, không chút lơ lửng. Nó thở gấp gấp và tru lên kinh hãi, không ẹ rời đi.

Tử Lam dịu dàng ép sát cơ thể vào Lam Hồn Nhi, dùng chiếc lưỡi và khuôn mặt vuốt ve khuôn ngực nở rộng, chi trước rắn chắc và đôi môi đầy nhục cảm của con. Động tác của Tử Lam nồng nàn và tha thiết. Bảo bối à, không đời nào mẹ bỏ con lại đâu, mẹ nhất định gắng hết sức để giúp con. Lam Hồn Nhi nhắm mắt, trái tim yên bình trở lại bởi cảm nhận được niềm an ủi từ mẹ. Lưỡi của Tử Lam liếm tới cổ Lam Hồn Nhi, răng của nó chạm tới cổ họng dẻo dai và mềm mại của Lam Hồn Nhi. Dòng máu hoang dã của loài sói đang chảy trong đó, cồn lên như những con sóng. Dòng máu của Lam Hồn Nhi tràn đầy sức sống thanh xuân. Dòng máu ấy là huyết mạch mà Hắc Tang để lại. Tử Lam dồn tất cả tình yêu dịu dàng của một người mẹ lên đầu lưỡi, liếm láp cái cổ ẩm ướt của Lam Hồn Nhi, ân cần và từ tốn hơn bao giờ hết. Lam Hồn Nhi ngất ngây trong tình yêu nồng nhiệt của mẹ, miệng nó rên lên ư ử như nói lời thỏa nguyện.

Thình lình, Tử Lam cắn phập một cái vào cổ họng Lam Hồn Nhi, động tác nhanh như một tia chớp và mau lẹ như một làn gió cuốn. Máu nóng tuôn xối xả. Đầu Lam Hồn Nhi rơi xuống tuyết nghe tung một tiếng. Nó đã hôn lìa khỏi xác. Tới lúc chết, Lam Hồn Nhi vẫn không hiểu vì sao mình mất mạng. Khuôn mặt nó hiển hiện vẻ thản nhiên và miệng nó vẫn còn đọng một nụ cười tươi tắn. Đó là nụ cười hạnh phúc bởi được mẹ yêu thương. Bởi chết trong vô tri nên Lam Hồn Nhi không cảm thấy đau đớn.

Bảo bối à, con hãy tha thứ cho sự nhẫn tâm của mẹ. Mẹ không còn sự lựa chọn nào khác, mẹ chỉ còn cách giúp con bằng cách đẩy độc ác này thôi. Đối với con, đó là cách giải thoát tốt nhất. Cái chết là ngôi nhà vĩnh hằng của loài sói.

Tử Lam nhìn trân trân vào thi thể Lam Hồn Nhi đang dần cứng lạnh trên tuyết. Miệng nó chan đầy những giọt đắng dớt. Tiếng hô hoán dồn dập của đám thợ săn vọng tới hòa lẫn tiếng tru dài đầy phấn khích của bầy sói khiến Tử Lam kinh hoàng.

Tử Lam dùng cái lưỡi ẩm ướt của mình liếm đôi mắt cứng đờ của con thêm lần nữa. Bảo bối à, con yên tâm, mẹ sẽ không rời bỏ con đâu, mẹ nhất định sẽ không để đám thợ săn đi bằng hai chân kia dùng con làm minh chứng huy hoàng cho bản lĩnh của chúng, mẹ sẽ không để lũ chó săn nhu nhược kia chế nhạo và sỉ nhục linh hồn con! Tử Lam nhảy phắt tới bên cái lỗ xo, nó cắn thật mạnh vào lưng Lam Hồn Nhi. Xương sống Lam Hồn Nhi đã bị cái bẫy kẹp đứt nên Tử Lam không phải tốn nhiều công sức. Mỗi miếng cắn như một nhát dao đâm thẳng vào tim Tử Lam, đau buốt vô cùng.

Cuối cùng, Tử Lam cũng xé được cái thầy Lam Hồn Nhi thành hai mảnh theo đường lưng. Tốt rồi, dù có bị xé làm đôi đi nữa thì bảo bối của nó đã được giải thoát khỏi cái bẫy đáng nguyên rủa.

Tử Lam ngoạm lấy Lam Hồn Nhi và rời khỏi lưng sông. Tiếng chữ rửa tức tối của đám thợ săn và tiếng sủa đáng sợ của lũ chó săn vang lên đằng sau khi Tử Lam vừa vòng qua chân núi. Muộn rồi, đám thợ săn đi bằng hai chân và lũ chó săn ngu ngốc kia, các người đã tới chậm một bước rồi, các người sẽ chẳng được gì ngoài một vũng máu khô trên tuyết lạnh và một vài sợi lông còn vương sót lại trong cái bẫy.

Tử Lam cắp Lam Hồn Nhi chạy một mạch vào sâu trong thảo nguyên Ga Marr. Nó leo lên đỉnh một cái gò và dừng lại. Tử Lam bắt đầu gạt tuyết và dùng bộ móng sắc nhọn của mình cào lớp đất đóng băng cứng chắc làm thành một cái huyệt. Nó đặt hai mảnh xác Lam Hồn Nhi vào trong rồi lấp đất lại.

Trên trời, từng đám tuyết bay phiêu diêu như rắc muối trắng, chẳng mấy chốc đã xóa nhòa mọi dấu vết.

11. Chương 04 - P1

Bây giờ đến lượt Song Mao kế thừa di nguyện của Hắc Tang. Khi ánh mắt của Tử Lam dừng lại trên mình Song Mao, nó không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng. Song Mao thân thể gầy guộc, thấp hơn những con sói cùng trang lứa tới một nửa vai, ngực và tứ chi phẳng lì, thiếu hẳn phong độ của một con sói đực. Bộ lông phủ một màu xám u ám. Dù dưới ánh mặt trời chan hòa hay dưới ánh trăng bằng bạc, đôi mắt Song Mao lúc nào cũng nửa nhắm nửa mở như đang ngủ dở. Cả cơ thể Song Mao toát lên một vẻ yếu đuối rõ rệt.

Tử Lam thật sự âu lo, chỉ sợ cơ thể mảnh mai và xương cốt gầy yếu của Song Mao không thể gánh nổi trọng trách của một “siêu sói”. Tử Lam nhận ra Song Mao không những suy nhược về mặt thể chất mà còn yếu đuối về mặt tinh thần, sự yếu đuối mà nó khó có thể chấp nhận, bởi đó là điểm yếu chí mạng của loài sói.

Song Mao gần như thiếu hẳn bản tính hoang dã khó thuần phục vốn có. Nó cam chịu hoàn cảnh, sống với một gia đình có vài anh chị em cũng được mà sống trong một gia đình lớn với bảy sói cũng chẳng sao. Từ trước tới giờ, Song Mao chưa từng cãi nhau hay đấu đá với bất kỳ con sói nào. Thỉnh thoảng có một vài con sói bằng tuổi vô duyên vô cớ cắn vào mõng nó một cái, hoặc một con sói nào đó ác ý đẩy nó ngã lăn xuống đất, nó cũng không bao giờ phản kháng mà chỉ chọn cách chạy trốn, né mình sang một bên, ngoan ngoãn như một con mèo. Những khi bảy sói đuổi bắt con mồi, nó cũng chẳng bao giờ là con sói đứng cầm đầu dẫn đầu mà chỉ luôn theo đuôi con khác, đi ở hàng cuối cùng và tru lên trợ uy. Lúc bảy sói bắt được mồi và giành nhau xé xé miếng ngon, nó cũng chẳng bao giờ đủ gan luôn lách vào tận bên trong để cướp lấy nội tạng thơm ngậy, mà chỉ yên vị nhặt một vài mảnh xương vụn hay mấy miếng da thừa của con sói khác. Hành động của Song Mao chẳng khác biểu hiện của mấy con sói ngu ngốc thuộc hàng mạt hạng trong bảy sói. Nếu cứ tiếp tục thế này, Song Mao rồi sẽ trở thành một con sói tầm thường nhất mà thôi.

Điều khiến Tử Lam bức rứt nhất là biểu hiện của Song Mao mỗi khi gặp chuyện bất bình. Song Mao chưa bao giờ cảm thấy uất ức (uất ức là động lực để thay đổi tình trạng hiện tại), cũng chưa bao giờ bày tỏ nổi giận dữ bất bình (ngay cả giận dữ bất bình sau lưng) vì bị đối xử không công bằng. Đường như Song Mao cho rằng, đó là lẽ đương nhiên phải xảy ra. Đó là bản tính của một kẻ nô lệ cam chịu.

Tử Lam suy đi nghĩ lại vẫn không hiểu vì sao Song Mao lại có cái tính ấy. Nó và Hắc Tang đều là những con sói xuất chúng, đội trời đạp đất, tại sao lại có thể sinh ra một con sói bạc nhược như thế? Nếu không phải Tử Lam đã tự mình nếm trải những cơn đau dữ dội khi Song Mao vượt qua đường sinh của nó để đến với thế giới này thì chắc chắn Tử Lam đã nghi ngờ huyết thống của Song Mao có thuần hay không rồi. Song Mao là kết tinh của nó và Hắc Tang, là anh em cùng sinh với Hắc Tử và Lam Hồn Nhi, vì đâu phẩm chất của nó lại thoái hóa nghiêm trọng như thế? Những câu hỏi ấy vẫn vít trong đầu Tử Lam nhiều ngày. Tử Lam suy nghĩ lung lay. Về sau, nó dùng tư duy logic của mình để suy đoán và kết luận: Do bản thân nó trong một năm vừa qua chỉ tập trung chú ý vào một mình Hắc Tử, rồi đến một mình Lam Hồn Nhi mà chẳng quan tâm tới sự trưởng thành cả về thể chất lẫn tinh thần của Song Mao. Đặc biệt là những khi chia thức ăn, nó thường thiên vị Hắc Tử và Lam Hồn Nhi nên để Song Mao phải chịu nhiều uất ức. Thiếu dinh dưỡng trầm trọng khiến cơ thể Song Mao nhỏ bé hơn những con sói cùng trang lứa khác. Cơ thể gầy guộc tất nhiên sẽ không có lực, mà không có lực tất sẽ dẫn đến sự yếu đuối về tinh thần, yếu đuối về tinh thần hẳn nhiên là nguyên nhân của rụt rè, nhút nhát.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tử Lam có đôi chút tự trách, nhưng nó lại thấy vui mừng bởi đã tìm ra được nguyên nhân. Nó tin chắc rằng, chỉ cần Song Mao sở hữu một cơ thể vạm vỡ thì những khiếm khuyết về mặt tinh thần sẽ tự nhiên biến mất.

Trước mắt, dinh dưỡng đầy đủ không phải là vấn đề quá khó. Một vài đám tuyết còn sót lại đã tan chảy hết, cỏ đã nhô lên khỏi mặt đất và mọc cao hai, ba thốn. Thảo nguyên Ga Marr khoác lên mình chiếc áo xanh non mỡ màng. Tiếng sấm mùa xuân và từng tia nắng ấm áp làm muông thú tỉnh giấc, sung sướng chạy khỏi các hang động, thung lũng, kẽ đất hay các hốc cây. Mặt đất tràn trề nhựa sống. Bầy hươu nai, sơn dương, dê rừng phải đi tránh bão tuyết cách xa hàng ngàn dặm nay vội vã trở về cố thổ, tham lam gặm những mầm cỏ non ngọt để bù lại sự thiếu thốn trong mùa đông dài đằng đẵng.

Dê ăn cỏ, sói ăn dê, phân sói cung cấp dinh dưỡng khiến cỏ tươi tốt hơn, chuỗi tuần hoàn của tự nhiên là một vòng khép kín như vậy.

Với loài sói bây giờ, mỹ vị đang ở khắp nơi. Bởi thế, bầy sói ở thảo nguyên Ga Marr đã giải thể. Tử Lam dẫn Song Mao và Mi Mi trở về cái hang nơi chúng phải nói lời tạm biệt suốt nửa năm ròng. Gạt lớp dây leo chằng chịt và bước vào bên trong, Tử Lam bất ngờ cảm thấy cái hang dường như rộng ra rất nhiều. Thực ra, diện tích cái hang vẫn vậy, chỉ có điều thiếu vắng Hắc Tử và Lam Hồn Nhi nên nó bỗng trở nên trống huơ trống hoác. Nghĩ tới Lam Hồn Nhi, trái tim Tử Lam lại co giật từng hồi như người bị điện giật. Tử Lam bất giác thấy mình đã già yếu, sức đã cùng, lực đã kiệt. Ài, chết thì cũng chết rồi, bi thương chỉ là vô ích, điều quan trọng là phải giúp cho những đứa con sống thật oanh liệt.

Bây giờ, Tử Lam phải bắt đầu nhào nặn lại hình tượng và cốt cách Đế Vương, từ cơ thể tới tính cách. Nó không còn là con sói cái Tử Lam của mùa xuân năm trước nữa. Lúc ấy, nó đang mang bầu, thân hình nặng nề nên không thể đuổi bắt con mồi, nhưng giờ thì cơ thể nó chẳng còn gánh nặng nào nữa. Không những thế, nó lại còn thêm hai trợ thủ là Song Mao và Mi Mi. Tuy hai đứa con nhỏ và kỹ thuật vồ cắn mồi còn non kém, nhưng ít nhất chúng có thể giúp Tử Lam kẹp chặt con mồi và reo hò để trợ uy. Thế nên, lúc này tìm và săn mồi không phải là gánh nặng mà là niềm vui và sự hưởng thụ. Ba mẹ con chẳng khi nào về tay không, mỗi ngày đều trở về với cái bụng căng đầy. Chúng chẳng thêm nhọc công tìm bắt những loài động vật nhỏ như thỏ rừng hay chồn chó mà chỉ nhằm những con hươu, nai, sơn dương béo mẫm, thịt da non mềm và máu có tác dụng bồi bổ mà chung hưởng. Mỗi lần vồ bắt và dẫn con mồi ngã xuống đất, Tử Lam nhân lúc hơi thở của nó còn chưa dứt đoạn và máu của nó còn chưa đông đặc vội vã hướng dẫn Song Mao cắn đứt động mạch bên cạnh cổ của nó, để uống thỏa thuê những giọt huyết tương nóng hổi. Tử Lam còn ưu ái để Song Mao được chén đầy tim, gan, ruột ngon lành của con mồi.

Mùa xuân lướt qua, mùa hạ đến và đi nhanh như gió thoảng. Cách bổ sung dinh dưỡng của Tử Lam thật thần kỳ, Song Mao lớn rất mau, da thịt gần như thay đổi từng ngày. Tới mùa thu, Song Mao chỉ còn thấp hơn mẹ nửa cái vai, lớp lông đen ở phần trên cơ thể đã trở nên láng mượt như được phết một lớp dầu bóng mịn, lớp lông màu nâu vàng ở bụng và tứ chi sẫm dần, mịn như màu hạt dẻ. Cái sống lưng mềm yếu ngày nào giờ đã gồ lên thành một hình vòng cung cong cong, khuôn ngực và bốn chân gầy guộc đã cuộn lên những cơ bắp rắn chắc, vẻ xanh xao trên gương mặt cách đây nửa năm về trước hoàn toàn biến mất, thay vào đó là niềm vui và sự tự tin tràn đầy. Song Mao đã trở thành một con sói đẹp có vẻ đẹp hết sức hấp dẫn.

Cũng trong nửa năm ấy, Tử Lam tận tâm tận lực truyền thụ cho Song Mao mọi ngón nghề vồ mồi của nó. Kỹ thuật của Song Mao ngày một thành thục. Nó đã biết dùng móng vuốt sắc nhọn của mình găm sâu vào da thịt con mồi đang liêu mạng chạy thoát thân và dùng hàm răng sắc nhọn cắn đứt cổ họng của con người đang sải những bước chân dài tìm đường bỏ trốn, động tác vô cùng chuẩn xác.

Nhìn Song Mao đang trưởng thành theo suy tính của mình, Tử Lam cảm thấy vô cùng tự hào. Tử Lam trần trọc phải làm sao để đến mùa đông này, Song Mao phải trở thành con sói đứng đầu trong đám sói cùng trang lứa, nhằm tạo bước đệm vững chắc cho công cuộc tranh giành ngôi báu Sói Vương về sau. Như thế, đến mùa đông năm sau là giấc mơ của nó có thể trở thành hiện thực.

Tử Lam luôn nghĩ những điểm yếu tinh thần trước đây của Song Mao đã tiêu tan cùng sự tráng kiện của cơ thể, sự thành thục và hoàn hảo về kỹ thuật vồ mồi.

Thấm thoát lại đến mùa đông. Bầy sói tản mạn ở mọi góc ngách của thảo nguyên Ga Marr lại trở về quần tụ theo bầy như tập tính tự nhiên vốn có của chúng. Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, Tử Lam đã nhận ra bao tâm huyết của mình trong nửa năm qua chỉ như muối bỏ biển. Sự yếu đuối về mặt tinh thần của Song Mao chẳng hề biến mất như nó vẫn hằng kỳ vọng, thậm chí nó còn trầm trọng hơn thế, chẳng khá lên được chút nào. Mỗi khi gặp phải một con sói đực bằng tuổi, Song Mao lại khúm núm lùi sang một bên. Thân thể của Song Mao tráng kiện hơn bọn chúng nhiều, lẽ ra, Song Mao phải trở thành trung tâm của bọn

chúng chứ! Mỗi khi bày sới đuổi bắt mồi, Song Mao vẫn chỉ đóng vai trò hò hét trợ uy như năm trước. Vai trò nhỏ nhoi ấy chẳng có nghĩa lý gì với bày sới cả. Đúng ra, kỹ thuật vồ mồi của Song Mao chẳng hề thua kém một con sới đực nào, nó hoàn toàn có thể thể hiện bản thân cơ mà! Trước mặt Sói Vương Lạc Giáp, Song Mao luôn cúi đầu cup mắt, như một tên nô tài trung thành và khiếp nhược, nó lập tức hưởng ứng và chấp hành mọi hiệu lệnh của hân. Song Mao chưa một lần tỏ thái độ phản đối.

Tử Lam đã vài lần ngoạm vào mông của Song Mao mà cắn mà xé, muốn ép nó phải bỏ thói quen cam chịu nhặt nhạnh những mẩu xương vụn thịt thừa của con sới khác để lại, dùng móng vuốt và hàm răng sắc nhọn của mình xông vào giữa bày sới mà tranh đoạt miếng ngon. Mỗi lúc như thế, Song Mao run như cây sậy, thà để mẹ cắn chảy máu chứ không dám xỏ vào cướp miếng ăn.

Hình như Song Mao đã cam lòng trở thành một con sới tầm thường mạt hạng nhất của bày sới, chấp nhận làm một thần dân ngoan ngoãn nhất của Sói Vương Lạc Giáp mà không nỡ lời oán trách.

Thật đúng là đồ bỏ đi.

Lúc này, Tử Lam mới thấy thật tường tận rằng, Song Mao tuy đã trưởng thành hoàn toàn về mặt thể chất nhưng về tinh thần vẫn còn bạc nhược. Nguyên nhân gây nên bi kịch rất rõ ràng, do trong thời gian trước và sau khi cai sữa, Tử Lam vì quá thiên vị Hắc Tử và Lam Hồn Nhi nên chẳng buồn để ý tới Song Mao, coi nó như đứa con có cũng được mà không có cũng xong. Không những thế, Song Mao còn thường xuyên bị hai anh lấy làm trò đùa và bắt nạt. Ngay từ nhỏ, cảm giác tự ti đã ăn sâu bám rễ vào tính cách của Song Mao.

Tử Lam nhớ lại ngày Hắc Tử chưa bị con kim điều độc ác cắn đi, một lần, Song Mao chơi trong hang, bắt được một con cóc màu xanh nhạt và đang vui vẻ đùa giỡn với nó thì Hắc Tử trông thấy. Hắc Tử thích quá, không cần biết phải trái thế nào bèn xông lên cướp con cóc của Song Mao. Song Mao không chịu, chạy vòng quanh hang đuổi theo Hắc Tử. Hắc Tử tuy sức vóc hơn Song Mao, hiềm nỗi cả hai đều là những con sới non mới chào đời chưa lâu nên móng vuốt và răng vẫn còn non mềm nên Hắc Tử không thể áp chế Song Mao hoàn toàn. Song Mao tuy yếu thế nhưng rất dũng cảm, lúc bị Hắc Tử đè ngựa xuống đất vẫn không ngừng giơ hai vuốt trước cào cào ngực Hắc Tử. Song Mao nhất định không chịu khuất phục vì thấy mình vô duyên vô cớ bị ức hiếp. Đang lúc Hắc Tử và Song Mao cuộn tròn người đánh nhau thì Tử Lam tìm mồi về tới. Cảnh tượng đập vào mắt khiến Tử Lam tức tối. Hắc Tử được chọn làm Sói Vương tương lai nên đương nhiên nó muốn gì phải được nấy, ai cho phép chống lại? Hắc Tử đánh mãi không thắng thấy mẹ về bèn tru lên u u, làm loạn cả hang. Tử Lam nhảy xổ tới, cắn một miếng đau vào bẹn ở chân trước của Song Mao. Song Mao phải chịu thua tức thì còn Hắc Tử dương dương tự đắc chiếm con cóc làm của riêng. Song Mao âm ức đứng vào một góc hang khóc thầm tức, nhìn Hắc Tử với ánh mắt thù hận. Tử Lam lại nhảy xổ tới, cắn mấy miếng vào bắp vai và sống lưng Song Mao. Tử Lam muốn Song Mao hiểu rõ thân phận của nó trong gia đình, muốn dạy nó phải biết tuân thủ lễ nghi phép tắc trước mặt Sói Vương.

Song Mao quả nhiên bị khuất phục hoàn toàn. Hai hôm sau, Hắc Tử lại muốn tranh giành con chuột núi mà Song Mao đang nghịch, Song Mao chẳng những không đánh lại mà còn ngoan ngoãn nhường cho Hắc Tử.

Khoảng thời gian trước và sau khi cai sữa là giai đoạn định hình tính cách của sới con. Nó giống như một viên gạch nung trong lò, một khi hình dáng đã bị xiêu vẹo thì rất khó sửa lại.

Nếu hiện giờ Tử Lam còn hai con sới đực nữa thì nó chẳng nhọc công tốn sức nhào nặn lại Song Mao làm gì. Một viên gạch đã định hình rất khó sửa lại dáng vẻ của nó, lấy một phôi gạch khác đem nung và tạo hình sẽ đỡ mệt mỏi hơn nhiều. Nhưng Tử Lam không còn sự lựa chọn khác. Nó chỉ còn lại mình Song Mao và Mi Mi, nhưng Mi Mi là sới cái. Sới cái không được tranh giành ngôi báu Sói Vương. Song Mao là con sới đực còn lại duy nhất, nó phải thực hiện di nguyện của Hắc Tang. Tử Lam đành phải đối diện thẳng thắn với sự thật này và dù phải nỗ lực, phải trả giá nhiều hơn đi nữa, nó cũng nhất định phải uốn nắn lại tính cách dị thường của Song Mao.

Suốt cả một mùa đông dài dằng dặc, Tử Lam dồn toàn bộ tinh thần vào công trình tạo dựng hình tượng Song Mao. Khi thì dùng tình mẫu tử dịu dàng, lúc lại nhiệt tình cổ vũ, khi thì bỏ đối, lúc lại cắn xé để ép buộc, kết hợp cả ân uy, cương nhu, dùng mọi biện pháp giáo dục vốn có của nó để bồi dưỡng Song Mao. Phương pháp này của nó rất hiệu nghiệm với Hắc Tử và Lam Hồn Nhi, nhưng đến lượt Song Mao thì mất hẳn uy lực. Một lần, Tử Lam lại thấy con sới cụt đuôi Hoàng Độc vô duyên vô cớ đuổi theo cắn Song Mao,

Song Mao kêu lên hoảng hốt và chạy trốn trong tuyết. Hoàng Độc vừa thở phì phò vừa đuổi gấp Song Mao, rồi nó chạy vọt lên chặn đường trốn của Song Mao. Ánh mắt nó trợn trừng trừng phóng tia lửa vào Song Mao như cảnh cáo: Nào, mày hãy quay lại đây, hãy dùng bộ vuốt và hàm răng chẳng khá khẩm hơn những con sói khác là bao mà báo thù con sói Hoàng Độc đang bắt nạt mày! Song Mao khiếp đảm lăm lét nhìn về phía sau, không dám quay đầu lại mà nằm sấp trên đất, hai chân trước vội vã đào một lỗ trên lớp tuyết mềm rồi dúi mặt vào đó. Nó muốn trốn tránh sự uy hiếp của con sói Hoàng Độc ngay sau lưng và sự trừng phạt của mẹ ngay trước mắt. Song Mao nhu nhược và ngu ngốc tới cực điểm.

Tử Lam bực quá nhảy phắt tới cắn vào gáy Song Mao một cái, mạnh đến mức lòi cả một mảng thịt trắng hếu. Những giọt máu đỏ sẫm rơi xuống nền tuyết trắng xóa. Song Mao tru lên một tiếng thảm thiết, bật khỏi cái lỗ, lao mình về phía đồng tuyết mênh mông.

Song Mao tuy tự ti nhưng không phải kém thông minh. Nó rất hiểu nỗi lòng của mẹ muốn nó trở thành một con sói đứng đầu, trở thành Sói Vương thống lĩnh cả bầy sói. Nó cũng muốn thể hiện mình thật tốt, ít nhất là một lần để mẹ vui lòng. Nhưng từ nhỏ nó đã bị đối xử lạnh nhạt, đứng trước Hắc Tử và Lam Hồn Nhi nó chẳng bao giờ ngẩng mặt lên được. Nó đã quen sống trong cái bóng của kẻ mạnh, đã quen bị lãng quên, cảm giác tự ti đã trở thành thâm căn cố đế trong lòng nó. Nó luôn nghĩ mình là kẻ yếu, thế nên trước mặt đám sói cùng trang lứa, nó chấp nhận chịu thua ngay cả khi chúng chưa lao vào cắn xé. Lâu dần, nó hình thành thói quen lui bước để được yên ổn, chỉ cần nhận mình là kẻ hèn yếu nó sẽ có được những ngày bình an. Nó cũng hiểu rằng, tâm lý yếu đuối tự ti ấy của nó là liều thuốc độc đối với loài sói sinh tồn nơi rừng núi theo quy luật cá lớn nuốt cá bé tàn khốc. Nó rất muốn, rất muốn thoát khỏi cái bóng âm u để làm lại từ đầu. Chỉ có điều thay đổi bản tính định hình đã lâu của một con sói nào có dễ dàng!

Song Mao cắm đầu cắm cổ lao như bay giữa đồng tuyết bao la, nó đang chạy thoát khỏi bầy sói. Ban đầu Tử Lam chẳng mấy để ý, cho rằng Song Mao chỉ trốn tránh tạm thời, nhưng suốt đêm hôm đó rồi cả tới ngày hôm sau vẫn không thấy Song Mao quay trở lại. Tử Lam ruột nóng như lửa đốt. Một con sói côi cút rời khỏi bầy đàn sẽ khó mà sống nổi giữa trời đông tuyết lạnh, huống hồ tính cách Song Mao lại rụt rè nhút nhát như thế, nếu không làm miếng lót dạ cho báo tuyết thì cũng phải vùi mình trong tuyết vì đói và lạnh. Tử Lam tuy hận Song Mao là chẳng làm nên trò trống gì, nhưng dù sao nó vẫn là đứa con Tử Lam dứt ruột đẻ ra, vẫn mang đến cho Tử Lam một tia hi vọng. Tử Lam sốt sắng lùng sục khắp nơi tìm con. Rong rã suốt một ngày một đêm, cuối cùng Tử Lam cũng tìm thấy Song Mao ở một cái đèo heo hút nằm tít phía nam núi tuyết Streca. Song Mao đang co ro dưới một gốc cây. Nó đang run cầm cập trong tiếng gió tuyết rít vun vút, rên lên ư ử, dáng vẻ rũ rượi và đang đói lả. Tử Lam thất vọng đến cùng cực. Con yêu à, con tha rời xa bầy đàn và chịu chết đói chứ không dám sống mái với con sói Hoàng Độc ức hiếp con vô cớ ư?

Dù giận con nhưng Tử Lam vẫn cố gắng tìm bắt một con gà lôi cho Song Mao qua cơn đói lòng rồi đưa Song Mao trở lại đại gia đình.

Lẽ nào Song Mao của nó đã biến thành một thanh gỗ mục không thể đẽo tạc được nữa rồi? Không, không thể thế được, Tử Lam có chết cũng không tin nó lại sinh ra một thứ đồ bỏ đi như thế. Nhất định là do cách dạy con của nó đã quá cũ, không phù hợp với Song Mao. Tính cách tự ti của Song Mao là do hoàn cảnh đặc biệt tạo nên, bởi thế nó phải dùng phương pháp đặc biệt để cứu vãn và thay đổi.

Khi mùa đông lùi xa, Tử Lam sẽ nghĩ ra một cách bồi dưỡng mới bắt tay vào thực hiện khi bầy sói giải thể.

12. Chương 04 - P2

Ngay ngày đầu tiên trở về ngôi nhà quen thuộc, Tử Lam đã chôn chặt tấm lòng nhân từ của một người mẹ vào sâu trong tim, thay vào đó là một khuôn mặt thâm trầm, dữ dằn. Thực ra, nó muốn nhào nặn Song Mao bằng cách mô phỏng, coi gia đình của mình là một bầy sói thu nhỏ, bản thân nó đóng vai trò một Sói Vương tính tình hung tàn, bạo ngược, để Mi Mi đồng hành cùng với nó, còn Song Mao là một tên nô dịch.

Màn kịch này là giả nhưng Tử Lam lại phải diễn thật, chỉ có như thế mới đảm bảo thành công.

Tử Lam thực hiện sự thống trị tàn bạo và vô tình với Song Mao. Những khi săn mồi, Tử Lam thường ép Song Mao phải dừng cảm đi đầu, Song Mao dù có mệt tới phì bọt mép hay tứ chi run rẩy đi nữa cũng phải cố sống cố chết để đuổi bắt, chẳng chút niệm tình trong khi đó Tử Lam và Mi Mi dành thời gian nghỉ ngơi, đứng yên một chỗ thanh thoi nhìn Song Mao ra sức đuổi bắt con mồi và chỉ trợ giúp Song Mao vào những thời khắc quan trọng như lúc sắp vồ được con mồi hoặc con mồi đã cận kề cái chết. Mỗi khi Song Mao tỏ ra lười biếng hoặc cố ý quấy phá một chút, Tử Lam liền nhảy xổ lên mình Song Mao mà cắn mà xé. Cắn thật mạnh, thật đau, tới khi nào ngoạm đứt mấy chòm lông hoặc Song Mao chảy máu mới thôi. Trừng phạt xong, Tử Lam tức khắc uy hiếp Song Mao phải tiếp tục thực mạng đuổi bắt con mồi. Hừ, ai bảo ngươi là con sói mặt hạng, ngươi đương nhiên phải làm những công việc khổ sở như thế.

Song Mao vồ được mồi, Tử Lam xộc ngay tới, đuổi Song Mao ra chỗ khác. Nó thỏa thuê hưởng thụ trước tiên rồi sau đó tới lượt Mi Mi chén đầy bụng, cuối cùng mới đến Song Mao. Lúc ấy, chỉ còn lại một vài miếng da và mấy khúc xương dính tí thịt khó nuốt mà thôi. Thịnh thoả đã được một con mồi cỡ lớn, dù hai mẹ con không thể ăn hết phần nội tạng và phần thịt ngon lành của con vật, Tử Lam cũng không dành phần cho Song Mao, nó độc ác ném thức ăn lên vách núi hoặc tha về hang để thối rữa, làm mồi cho giới bọ và lũ nhặng.

Ngươi hãy tức giận đi chứ, ngươi là một con sói tầm thường, ngươi không có tư cách hưởng thụ đám nội tạng và mấy miếng thịt hảo hạng đó.

Ngay cả những lúc thông dong dạo bước trên thảo nguyên sau mỗi bữa no nê, Tử Lam cũng không để Song Mao được yên thân. Mi Mi có thể nô đùa thỏa thích trong đám hoa dại rực rỡ, mặc sức đuổi bắt bướm bướm hay chuồn chuồn nhưng Song Mao thì không. Nó phải đi theo Tử Lam từng bước từng bước như một tên nô tài hết mực trung thành, bị đánh bắt cứ khi nào Tử Lam không vui.

Trong hang, nếu không được sự cho phép của Tử Lam, Song Mao không được tự do ra vào. Đầu xuân, tiết trời còn chưa ấm hẳn, ban đêm khi ngủ, Tử Lam và Mi Mi nằm phía cuối hang, nơi đó thật ấm áp bởi gió lạnh không thể lùa tới, còn Song Mao phải nằm ở cửa hang để chắn hơi lạnh trong gió thoảng và trong ánh bình minh của buổi sớm mùa xuân. Một đôi lần, Song Mao tỉnh giấc vì hơi lạnh tê buốt, bèn khê khàng bò vào giữa động nằm ngủ nhưng ngay lúc ấy, Tử Lam liền bừng dậy, nó hung hãn lao vào Song Mao, dạy con bằng răng và móng vuốt rồi tức tối đuổi Song Mao quay lại cửa động nằm ngủ.

Hừ, ngươi là một con sói địa vị thấp hèn, sinh ra đã là một khúc xương tàn nên ngươi chỉ có thể làm công cụ chắn gió che mưa cho Sói Vương mà thôi.

Nhiều lúc, Song Mao rất cẩn trọng trong mọi việc, ngoan ngoãn làm theo mọi ý muốn của Tử Lam, Tử Lam không thể tìm ra một sai sót nào. Dẫu thế, Tử Lam vẫn không để nó yên ổn, thường vô duyên vô cớ nhảy lên người nó cắn xé khiến cả người Song Mao đầm đìa máu. Những lúc như thế, đuôi mắt của Song Mao lại ập lên những giọt nước mắt tủi thân.

Khóc lóc cái gì! Ngươi là đồ vô dụng, đồ bỏ đi, là cái ung nhọt trời sinh, có sống cũng chỉ làm đồ chơi, là nơi trút xả giận bực, là đối tượng để Sói Vương mài răng và móng vuốt mà thôi. Ngươi không cần phải cảm thấy tủi thân vì thứ ấm ức đó chẳng giúp được gì cho ngươi. Ngươi cũng chẳng cần phải tốn công sức nghĩ xem mình phạm lỗi gì, chẳng cần phải dằn vặt tại sao mình lại bị trừng phạt. Bởi vì bắt nạt ngươi, ức hiếp ngươi không cần phải có lý do hay cái cớ nào cả, ngươi thân phận thấp hèn, đó đã là câu trả lời tốt nhất rồi.

Tử Lam thường dùng túng để Mi Mi giễu cợt và lăng nhục Song Mao. Mi Mi cũng thật ranh mãnh, nghĩ ra hết trò này đến trò khác để bắt nạt anh. Một lần, Mi Mi tóm được một con ếch, nó bắt Song Mao đứng dưới ánh nắng chói chang dùng chân giẫm con ếch, nhưng giẫm thế nào vừa không làm con ếch chết vừa không để nó chạy thoát. Song Mao cứ đứng như thế suốt cả một buổi chiều, đám lông của nó suýt chút nữa bị mặt trời thiêu đốt.

Hừ, ngươi đã cam tâm tình nguyện làm một con sói tầm thường như vậy thì ai cũng có thể cười nhạo ngươi, bắt nạt ngươi, ai cũng có thể giẫm đạp lên ngươi.

Song Mao gầy rộc hẳn đi. Tới mùa hè, bụng nó hẳn lên từng chiếc xương sườn. Sự tỉnh tại và tự tin trong ánh mắt giờ đây đã nhường chỗ cho nỗi âu lo hoảng hốt. Nó ngoan ngoãn phục tùng, lúc nào cũng lăm lết quan sát sắc mặt của Tử Lam, lúc nào cũng sợ Tử Lam không vui. Nó đã quên mất mình là một con sói được sắp trưởng thành, nó chỉ biết tung tăng nhảy nhót, lăn lộn vài vòng trên mặt đất, làm mấy động tác

ninh nọt của mấy con sói non mới chào đời, những mong mẹ có thể vui vẻ, để nó không phải chịu nỗi đau thể xác.

Tử Lam không ưa biểu hiện của Song Mao, nó trừng phạt con còn ác hơn trước.

Song Mao cả ngày sợ hãi, cả ngày rầu rĩ, như thể đang nằm trong chảo dầu sôi, đang sống nơi địa ngục.

Hừ, không phải người tình nguyện làm một thần dân ngoan ngoãn, nhất nhất thuần phục Sói Vương Lạc Giáp hay sao? Nếu thế thì người hãy ném mùi vị của một kẻ bị trị đi nhé, hãy từ từ mà thưởng thức những vị đắng cay mặn ngọt của đời nô lệ đi nhé.

Trong lòng Tử Lam hiểu rõ, quá trình mài luyện qua một mùa xuân và nửa mùa hè như thế thì lòng nhẫn nại và sức chịu đựng của Song Mao sẽ lên tới đỉnh điểm. Khi ấy, tính cách của Song Mao sẽ có sự thay đổi đột biến theo hai chiều hướng. Chiều hướng thứ nhất, mọi dây thần kinh vốn có của một con sói của Song Mao hoàn toàn bị chặt đứt, bị hủy hoại, lúc ấy Song Mao sẽ biến thành một con chó cam chịu suốt đời làm thân nô lệ. Đức hạnh của loài chó nằm ở chỗ chúng luôn luôn tự ti trước mặt chủ nhân, sung sướng hồ hởi ăn cơm thừa canh cặn mà chủ nhân ném cho, chúng tự nguyện chịu khuất phục để được sủng ái. Và dù chủ nhân có trừng phạt chúng dã man đến đâu đi nữa, chúng cũng chẳng bao giờ kháng cự và phản bội lại chủ nhân của mình, bởi chúng sinh ra đã mang trên mình số mệnh của một kẻ nô dịch bị trị. Nếu Song Mao thật sự biến chất thành một con chó ngoan hiền như thế thì Tử Lam cũng đành chấp nhận số phận. Nó sẽ tìm cơ hội để cắn chết Song Mao, coi như nó chưa từng sinh ra đứa con đó. Chiều hướng thứ hai, cách đối xử tàn bạo và lăng nhục ngày này qua ngày khác sẽ kích thích tất cả sự nhẫn nại của Song Mao, chôn vùi mọi ý nghĩ cam chịu làm thân nô lệ, khiến Song Mao bộc phát tất cả bản tính hoang dã vốn có của loài sói. Tử Lam rất có niềm tin vào khả năng thứ hai này, bởi lẽ, dòng máu chảy trong huyết quản của Song Mao là dòng máu sói thuần chủng, trái tim đang phập phồng trong lồng ngực của Song Mao cũng là trái tim sói không chút pha tạp. Tử Lam kiên nhẫn chờ đợi.

Đã vào giữa hè, thời tiết ngày một oi bức. Hôm đó, Tử Lam dẫn Song Mao và Mi Mi tới thảo nguyên tìm mồi, ba mẹ con chộp được một con hươu đực có đốm hoa mai màu xám trắng. Không hiểu do con hươu đực này giỏi chạy nhảy hay vì trời nắng nóng gay gắt làm ảnh hưởng tới tốc độ chạy mà ba mẹ con phải chật vật đuổi bắt suốt sáu tiếng đồng hồ tới tận cùng của thảo nguyên mới vồ bắt được con hươu.

Phải phi thân lâu giữa trưa hè nóng như thiêu như đốt khiến Tử Lam mệt lả, cổ họng khô khốc. Mặt trời vô tình trút cả lò hỏa diệm sơn xuống mặt đất. Bầu trời trong cao vợi vợi, không một gợn mây âm u. Gió đứng yên lặng. Khắp bốn bề là thảo nguyên ngút ngàn tầm mắt, trên đồng cỏ xanh ngắt không thể tìm thấy một bóng cây râm mát, chỉ có cái nóng như đổ lửa. Loài sói không có tuyến mồ hôi để tản nhiệt, thế nên chúng chỉ đành thè dài lưỡi nhằm làm dịu cơ thể.

Vồ được con hươu thì cái đói không còn đáng lo ngại nữa. Nhưng ăn thịt uống máu rồi thì phải cần uống nước. Cái khát đang làm cổ họng Tử Lam bỏng rát, ngật một nỗi xung quanh chẳng hề có nguồn nước nào cả. Những lá cỏ bị ánh nắng thiêu đốt, rũ mình gục xuống mặt đất.

Tử Lam đập lớp cỏ bông rẫy quay trở lại thảo nguyên. Cơ khát hành hạ nó khiến nó bước đi uể oải. Phía trước cái hang của nó có một con suối nước trong vắt, vũng nước thối cũng có chút nước để uống, nhưng hai nơi đó đều đang cách nó rất xa, nước xa làm sao cứu được lửa gần cơ chứ! Nước lúc này trở nên thật quý giá. Nếu không được uống nước, có lẽ chưa về tới hang hoặc chưa tới bên vũng nước thối chúng đã ngất giữa đường rồi.

Song Mao đang phẩm phẩm đi trước bỗng tru lên vui mừng. Tử Lam phi thân, nó mừng rỡ tự nhủ, ông trời không tuyệt đường sống của con người hay của loài sói. Trước mặt nó là một đường nứt do động đất gây ra, dưới đáy có một cái vũng nhỏ do mấy hòn nham thạch tạo thành, trong vũng là những giọt nước mát lạnh. Những giọt nước quý giá bởi nằm sâu dưới mặt đất và trong bốn đá do thiên nhiên tạo thành nên không bị ánh nắng gay gắt hút mất, cũng không chảy trôi theo đường núi. Đây quả nhiên là một kỳ tích, kỳ tích cứu sống tính mạng của ba mẹ con nó. Nước trong thấu đáy, soi rõ mấy con nòng nọc đang tung tăng vẫy đuôi bơi qua bơi lại, khuấy động những giọt ngọc long lanh gối nhau trên mặt nước. Nước trong vũng tuy không nhiều nhưng cũng đủ thỏa cơn khát của ba mẹ con.

Song Mao nhất định đã khát cháy cổ nên nó chẳng thèm để ý đến tôn ti trật tự nữa, cuống cuống cúi đầu muốn vục xuống đường nứt. Đường nứt chật chội, khoảng không gian bé tí quanh vũng nước chỉ vừa đủ cho

hai con sói cùng cúi xuống uống một lúc. Hừ, ngươi lại là một con sói bị thoái hóa, ngươi phải uống nước cuối cùng là lẽ đương nhiên rồi!

Tử Lam tru lên đầy oai nghiêm. Song Mao run lấy bầy, hốt hoảng rút đầu lại, co mình trên mặt đất, khúm núm tránh đường ẹ. Tử Lam dẫn Mi Mi xuống đường nứt. Hai mẹ con ngồi xổm đối diện nhau bên vũng nước, thè lưỡi liếm những giọt nước trong lành. Chu choa, những giọt nước mới mát ngọt và sảng khoái làm sao! Luồng khí nóng bức đang thiêu đốt cơ thể dường như tan biến, Tử Lam cuộn tròn lưỡi để những giọt nước tạo thành những hạt châu tròn trĩnh lăn vào trong cổ họng, tưới mát cổ họng đang khát cháy. Tinh thần nó tức thì tươi tỉnh trở lại. Nó không phải đang uống nước mà đang tận hưởng niềm khoái lạc cả về nhục thể lẫn tinh thần.

Tử Lam dùng đầu lưỡi hứng lấy từng giọt ngọc long lanh đưa vào trong miệng và từ từ nuốt xuống bụng, nó mãi miết thụ hưởng tới khi bụng căng đầy. Mi Mi cũng bắt chước điệu bộ uống nước của mẹ, sảng khoái tận hưởng cơn giải khát.

Song Mao vẫn ngồi xổm bên mép của đường nứt. Lưỡi nó thè dài, ánh mắt nó nhìn chăm chăm vào vũng nước, tỏ rõ vẻ thèm thuồng.

Tử Lam ngẩng đầu liếc xéo về Song Mao. Ồ, Song Mao sắp không nhịn nổi cơn khát nữa rồi, nếu lúc này Tử Lam tìm cách kích thích nó, chưa biết chừng Song Mao sẽ bật ra sự thay đổi đột biến mà Tử Lam hằng mong đợi. Tử Lam hi vọng nó và Mi Mi có thể uống cạn nước trong vũng, nhưng lượng nước dồi dào hơn nó tưởng mà sức chứa của bụng thì có hạn. Hai mẹ con uống căng cả bụng, nước mới vơi đi một nửa. Quả là ông trời cũng có chút lòng thương xót.

Mi Mi rướn thẳng người muốn nhường chỗ cho anh. Không, không thể nhường nhịn dễ dàng như vậy được, một con sói mặt hạng làm sao có thể thụ hưởng những thứ này, nếu làm thế nó sẽ không bao giờ khiến Song Mao lột xác thành con sói mới. Tử Lam cau mày nghĩ ngợi, một chủ ý vụt lóe lên trong đầu nó. Nó đánh mắt sang Mi Mi. Mi Mi ngoan ngoãn vẫy đuôi tỏ ý đồng tình với mẹ.

Tử Lam kêu khe khẽ rồi tung người nhảy ùm xuống vũng nước. Bộp, nước bắn tung tóe. Tử Lam lặn qua lặn lại trong vũng nước chỉ cao ngang đầu gối, nó lấy hai chân trước vốc từng vốc nước vã lên mặt. Giữa thời tiết oi nồng mà được thỏa thuê vùng vẫy trong nước lạnh thật sảng khoái biết bao! Bùn và đất lấm lem trên cơ thể Tử Lam hòa vào trong nước, vũng nước trong leo lẻo lúc trước giờ trở nên đục ngầu. Tử Lam tắm xong đến lượt Mi Mi nhảy tùm xuống nước.

Song Mao đứng trên đường nứt, nhắm chặt mắt, đầy vẻ đau khổ. Nó chỉ có thể uống thứ nước tắm bẩn thỉu của kẻ khác để lại, chỉ có thể vượt qua cơn khát bằng những giọt nước bùn ngầu đục. Nếu Tử Lam chỉ dừng lại ở đó thì nỗi căm hận kìm nén bấy lâu trong lòng của Song Mao có lẽ sẽ không bộc phát ra được. Bởi Song Mao đã quen ngậm hờn nuốt tủi, tuy rằng mùi vị của những giọt nước tắm của Tử Lam và Mi Mi chẳng ngọt lành gì, nhưng vẫn giúp nó giải khát. Tử Lam cảm thấy chế giễu Song Mao, như thế vẫn chưa đủ sức kích thích Song Mao thế nên khi cơ thể ướt đẫm của Mi Mi vừa bước lên khỏi vũng nước thì hai mẹ con đã nhanh chóng tới bên vũng nước hếch chân trái phía sau lên và duỗi thẳng cổ, dựng đuôi, chuẩn bị đi tiểu. Tử Lam muốn tiểu vào vũng nước.

Song Mao liếc nhìn nhận thấy gương mặt mẹ đầy vẻ khinh khi, cười cợt và nhạo báng. Hừ, ngươi là một con sói tầm thường, cho ngươi chết khát, nếu không muốn thế thì ngươi chịu khó nếm mùi nước tiểu sói nhé.

Cả cơ thể Song Mao run lên từng hồi. Nó không thể hiểu nổi tại sao mẹ nó lại biến thành một Sói Vương bạo ngược chẳng chút niệm tình như thế. Nếu bị trừng phạt do phạm lỗi, nó có thể chấp nhận, nhưng đằng này nó nghĩ mãi không ra và điều khiến nó đau lòng nhất là mẹ nó cứ vô duyên vô cớ lăng nhục nó hết lần này đến lần khác. Lần này, mẹ nó và Mi Mi muốn tiểu vào vũng nước thì thật không phải là một trò đùa ác ý bình thường nữa rồi, mà là cố ý làm tổn thương tới lòng tự trọng của nó, cố ý chà đạp lên phẩm cách của nó. Con người có phẩm cách thì một con sói như nó đương nhiên cũng có. Mẹ nó và Mi Mi đang muốn nó chết khát, muốn nó biến thành miếng thịt bị khô quắt dưới bầu trời nóng gắt. Phải, nó tự ti thật đấy, nhưng dù sao nó vẫn là một con sói, một con sói có huyết thống thuần chủng, nó không phải là một con chó sinh ra chỉ biết cúi đầu vâng lệnh, sự nhần nhện của nó cũng chỉ có mức thôi! Miệng và họng nó đang khô khốc, khô tới mức xác xơ, khô tới mức kích động. Bởi thế, khi thấy mẹ và Mi Mi muốn đi tiểu vào vũng nước, dòng máu trong cơ thể nó sôi trào, nó rống lên một tiếng chát chúa.

Tiếng gầm rống của nó âm vang và cùng lúc biểu hiện nhiều cảm xúc. Tiếng rống cao lanh lạnh chất chứa nhiều bi thương nửa như tiếng rên xiết của một kẻ bị áp bức lâu ngày nửa như tiếng hét của một kẻ đã giặc ngộ và thức tỉnh. Tiếng gầm rống chất chứa gọi dậy linh hồn bị vùi nén của Song Mao, bản tính khát máu hoang dã bị khuất lấp bao ngày của nó trỗi dậy. Nó lao về phía Tử Lam như núi đổ.

Tử Lam kinh hãi tru lên một tiếng, muốn né người sang một bên nhưng không kịp. Dù sao đi nữa nó vẫn là một con sói cái, cơ thể yếu đuối, sức lực có hạn, nếu muốn động thủ thì đương nhiên nó không phải là đối thủ của một con sói đực tráng kiện như Song Mao. Tử Lam thấy bụng mình bị hai chân của Song Mao đâm vào một cái thật mạnh, cả người nó lao vút lên cao, lộn nhào mấy vòng trên không, rơi phịch một cái xuống chỗ cuối bên kia đường nứt. Những hòn đá dăm nhon và mặt đất gồ ghề đón lấy Tử Lam. Lúc Tử Lam rơi xuống đất, chân trước của nó chẳng may bị kẹp vào một kẽ đá, chỉ nghe rắc một cái, xương cốt bên trong của nó gãy lìa, đau thấu tận tim.

Mi Mi thấy mẹ bị tấn công vội vã quay đầu chạy khỏi vũng nước, trốn về phía bên kia của đường nứt, co tròn người lên, rên lên ư ử, thể hiện sự thần phục tuyệt đối.

Song Mao trợn trừng đôi mắt hung bạo hết nhìn Tử Lam đang rên rỉ trên lớp đá bắn tung tóe rồi lại liếc sang nhìn Mi Mi. Nó tru lên một tiếng đầy uy mãnh sau đó mới vục đầu uống nước. Nước trong vũng tuy đục nhưng vẫn còn hơn là chết khát, nếu chậm một giây nữa, có lẽ nó đã phải thưởng thức thêm vị khai khai của nước đái sói rồi.

Tử Lam nhìn Song Mao đang đứng uống nước, cảm giác vui buồn lẫn lộn. Buồn vì một chân nó bị gãy, từ giờ trở đi nó sẽ thành con sói què; vui vì bao tâm huyết của nó cũng không đến nỗi đổ sông đổ bể, Song Mao quả nhiên đã có sự thay đổi nhanh chóng và đột biến như nó hằng mong mỏi. Niềm vui khôn xiết mạnh hơn cả nỗi đau thấu tim. Tử Lam cắn răng rút chân ra khỏi kẽ đá, nó muốn đứng dậy, nhưng vốn đã quen đứng trên bốn chân nay chỉ còn ba chân chống đỡ cơ thể, cái chân bị gãy cứ lơ lửng phía trước khiến nó không tài nào giữ thăng bằng được. Phải chật vật mấy lần nó mới đứng lên được rồi lại chật vật bò từ đường nứt lên mặt đất.

Mặt trời vẫn tiếp tục đổ những tia nắng gay gắt và cái nóng như lò lửa xuống mặt đất. Thảo nguyên Ga Mar như bị chụp trong một chiếc lồng hấp. Song Mao đã làm nên kỳ tích, về mặt nó hoàn toàn thay đổi, trở nên vô cùng oai phong凛冽.

Thời điểm này, mối quan hệ giữa ba mẹ con Tử Lam, Song Mao và Mi Mi đang ở vào thời kỳ tốt đẹp nhất. Song Mao tuy đã khôi phục bản tính hoang dã bị khuất lấp lâu ngày, nhưng bóng đen của sự tự ti trong lòng nó vẫn chưa tan biến hẳn. Sự thay đổi đột biến mang tính bộc phát đó rất yếu đuối và nó có hai xu hướng phát triển. Một là Tử Lam sẽ lợi dụng thân phận làm mẹ và cái uy đã thành thói quen hàng ngày, phối hợp với Mi Mi để tận dụng ưu thế về số lượng tạo thành một lực lượng đối kháng với Song Mao, hai bên không bên nào áp đảo bên nào, hình thành một mối quan hệ chung sống hòa bình, nói cách khác, Tử Lam mới chỉ giúp Song Mao khôi phục lại địa vị bình đẳng trong gia đình nhỏ bé của mình. Hai là, Tử Lam phải gắng sức củng cố và tăng cường tâm lý kẻ mạnh đang manh nha trong tâm hồn nhu nhược của Song Mao, để Song Mao trở thành kẻ thống trị thực sự của bầy sói.

Đương nhiên, Tử Lam sẽ không chần chừ mà chọn phương án thứ hai đâu biết rằng làm như thế nó và Mi Mi sẽ phải trả giá, nhưng nó chấp nhận. Bởi lẽ, nó khao khát con trai mình có thể trở thành Sói Vương của thời đại mới.

Tử Lam bắt tay vào thực hiện giai đoạn hai của kế hoạch huấn luyện đặc biệt mà nó khổ công suy tính. Nó biến thành một con sói khác, mất hẳn thần thái ngạo nghễ, bước đi tập tễnh, lúc nào trông cũng xiêu vẹo như kẻ mất hồn bạt vía. Mỗi khi nhìn thấy Song Mao, ánh mắt nó lại trở nên hãi hùng hoảng loạn, cả người run lên cầm cập, khúm núm nép sang một bên, chỉ sợ Song Mao sẽ nhảy tới cắn nó. Nó như muốn nói với Song Mao, mẹ biết con có thể nhảy tới cắn mẹ, mẹ sợ lắm! Chiều này của Tử Lam quả rất linh nghiệm, là một liều thuốc kích thích hiệu quả đối với ý thức kẻ mạnh của Song Mao, gợi dậy bản tính hung tàn ý mạnh hiếp yếu vốn có của loài sói. Mỗi lần như thế, Song Mao lại đắc ý lao bổ vào Tử Lam mà cắn xé tới khi Tử Lam rách da lòi thịt và mấy đám lông sói lượn vòng trên không.

Tôn ti trật tự của cái gia đình nhỏ bé bỗng nhiên bị đảo lộn, mối quan hệ giữa kẻ thống trị và kẻ bị trị hoàn toàn đổi ngược. Song Mao giờ đã trở thành kẻ làm chủ còn Tử Lam và Mi Mi biến thành kẻ nô lệ ngoan

ngoãn phục tùng. Tử Lam và Mi Mi phải ra ngoài cửa hang nằm ngủ để chắn gió che mưa, nhường lại phần cuối hang đông ấm hè mát cho Song Mao độc hưởng. Những lúc đuổi bắt mỗi, Tử Lam và Mi Mi tuy đổ mồ hôi sôi nước mắt nhưng khi đã quật ngã con mồi thì phần nội tạng ngon lành và phần thịt thượng hạng phải dâng tặng Song Mao. Mỗi tiếng tru của Song Mao trở thành một mệnh lệnh không thể kháng cự. Lúc cao hứng, Song Mao bắt Tử Lam hoặc Mi Mi phải men theo sườn dốc dựng đứng bò lên đỉnh núi tuyết Streca cho tới khi tứ chi bủn rủn, bọt mép trào ra mới được xuống núi; lúc thích chí nó có thể nhảy xổ vào Tử Lam hoặc Mi Mi cắn xé điên cuồng để giải khuây.

Sự khác biệt một trời một vực giữa làm chủ nô lệ và làm nô lệ khiến Song Mao cảm nhận sâu sắc quyền lực và sự uy nghiêm của một kẻ thống trị, thấm thấu được vị ngọt ngào và niềm vui thú của việc nô dịch kẻ khác. Vận mệnh của ta nằm trong tay ta, thật tuyệt biết bao! Ta có thể gieo rắc tai họa, cũng có thể đem lại hạnh phúc cho kẻ khác. Ta có thể thỏa thích sống theo ý mình, không bị ràng buộc, cũng chẳng ai gò ép, cuộc sống tự do đạt tới cảnh giới tuyệt đối. Ta nắm trong tay quyền sinh sát với kẻ khác. Được sử dụng quyền lực thật là một sự thụ hưởng tinh thần tuyệt diệu, những lúc thấy kẻ khác phải ngoan ngoãn phục tùng quyền lực và hành động theo ý muốn của mình, ta sẽ cảm nhận được một niềm khoái cảm lâng lâng như muôn hoa đua nở trong tim. Núi tuyết Streca hùng vĩ là của ta, thảo nguyên Ga Marra bao la là của ta, cả thế giới này đều thuộc về ta. Nhìn vào nét mặt sợ sệt và vẻ cung kính của những con sói khác mỗi khi đứng trước ta, ta sẽ cảm nhận được giá trị của mình. Quyền lực của kẻ thống trị thơm ngọt hơn những giọt máu hươu nóng hổi, tươi ngon hơn nội tạng của sơn dương. Cuộc sống như thế mới gọi là cuộc sống chứ!

Song Mao hối hận vì đã giác ngộ quá muộn. Nhìn lại những tháng ngày trước kia của nó, sống trong cảnh nô lệ bị ức hiếp, bị lăng nhục, đó không phải là cuộc sống mà chỉ là sống cho qua ngày thôi, sống trong cam go và ảm ức. Nếu như bây giờ Trái đất ngược vòng quay và thời gian trở lại những tháng ngày xưa cũ khiến nó ném trả lại thân phận của một con sói tầm thường ở dưới đáy của bầy sói thì quả thật nó không sống nổi một ngày.

13. Chương 04 - P3

Công trình huấn luyện đặc biệt của Tử Lam mang lại kết quả mỹ mãn, nhưng cái giá mà nó phải trả thật thê thảm, chẳng những chân trước bị què vĩnh viễn mà người nó hốc hác hằn đi và trở nên tiều tụy hơn nhiều so với tuổi vì những mồi mết quá sức chịu đựng và thức ăn không đủ. Ngay cả Mi Mi cũng phải chịu tội cùng nó. Có điều, nó cam tâm tình nguyện hi sinh như thế vì nó là một con sói cái ôm giấc mộng lớn lao.

Qua những trải nghiệm thực tiễn trong suốt nửa mùa hè và cả một mùa thu, ý thức phải trở thành Sói Vương của Song Mao ngày một mạnh mẽ và cuối cùng đã trở thành một lý tưởng kiên định. Song Mao hoàn toàn lĩnh ngộ chân lý cuộc sống của loài sói: Hoặc là thống trị kẻ khác, hoặc bị kẻ khác thống trị; hoặc là nắm giữ vận mệnh, hoặc bị vận mệnh giam cầm; hoặc là trở thành trung tâm của bầy sói, hoặc bị bầy sói lãng quên. Cuộc sống vốn dĩ vô tình như thế và nó không có con đường thứ hai để đi. Song Mao đã thấu suốt điều đó nên nó ngày càng thể hiện bản tính hung tàn và tham lam một cách mạnh mẽ hơn, dã tâm của nó cũng ngày một lớn hơn và tính tình của nó ngày một hung bạo hơn.

Buổi sáng hôm đó, con sói cụt đuôi Hoàng Độc đuổi bắt một con sơn dương, sỏ sàng xổ tới trước cửa hang của ba mẹ con Tử Lam. Theo tập tính của loài sói thì sau khi ly tán, mỗi một con sói có lãnh địa và phạm vi quyền lực cha truyền con nối, những con sói khác không được phép lấn tới. Đặc biệt là những con sói đực, chúng ghét nhất những kẻ xâm phạm tới cát cứ của mình. Bởi thế, vừa trông thấy Hoàng Độc, Song Mao đã rống lên một tiếng kinh hãi rồi phóng thẳng ra ngoài hang, chặn ngay lối đi của Hoàng Độc. Lúc đó, nếu con sói cụt đuôi Hoàng Độc thấu hiểu tình hình hơn một chút mà khôn khéo ngồi xổm tại chỗ tỏ ý thần phục, hoặc mau lẹ quay đầu chạy khỏi lãnh địa của Song Mao thì có lẽ đã tránh được một trận đổ máu. Đáng này, Hoàng Độc lại không làm như thế. Khi thấy Song Mao sát khí đằng đằng, nó cứ ngỡ Song Mao vẫn còn là một con sói mặt hạng lúc nào cũng rụt rè tự ti như hơn nửa năm về trước, thế nên nó hừ một cái khinh ra đằng mũi, nhe nanh giơ vuốt sẵn sàng nghênh chiến chẳng chút kiêng dè. Tiếc là nó đã phạm sai lầm chí mạng.

Song Mao lao xổ về phía trước. Bấy lâu nay, dưới sự đạo diễn cần mẫn của Tử Lam, nó đã quen được tôn trọng, quen là kẻ độc tôn duy nhất nên khi thấy Hoàng Độc dám khinh thường miệt thị mình như thế, lòng tự tôn của nó bị tổn thương trầm trọng, ruột gan nó sôi trào ý muốn báo thù. Ý muốn của nó như một cơn điên dại đang lúc phát tác không thể nào kìm nén được. Song Mao nhảy bổ lên người Hoàng Độc, nó ngoác cái miệng đầy răng sắc nhọn nhắm thẳng cổ họng đối phương mà cắn phập một cái. Hoàng Độc có chết cũng không thể nghĩ rằng đây lại là một trận tương tàn đẫm máu, nó cứ ngỡ chỉ là một trận ẩu đả bình thường giữa các con sói đực với nhau nên chỉ đỡ đòn với một nửa sức lực. Mãi tới khi thấy những chiếc răng nhọn hoắt của Song Mao cắm ngăm vào cổ họng non mềm của mình, thấy những vằn máu đáng sợ nổi đầy trong mắt Song Mao nó mới tỉnh ngộ. Muộn mất rồi! Cùng với âm thanh nhè nhẹ bật ra từ cái cổ họng bị xé toang, gió và cát ào vào cổ họng nó. Nó thấy một luồng hơi buốt lạnh và dòng máu đỏ thắm trong thân mình nó tuôn ra từ miệng vết cắn. Nó thấy khoan khoái khắp người và cơ thể của nó trở nên mềm nhũn, xương cốt nó rụng rời. Nó đổ nhào xuống đất.

Khi Tử Lam chạy ra tới cửa hang thì con sói cụt đuôi Hoàng Độc đã nằm vật trong vũng máu. Song Mao đang đứng trân trân trước cái xác, tru lên liên hồi, dường như nỗi hận trong lòng nó chưa được hóa giải hoàn toàn, dường như nó đang muốn thể hiện khí khái thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết của một Sói Vương.

Đó là một lễ rửa tội, một cuộc diễn tập bằng máu. Tử Lam mỉm cười vui sướng. Nỗi đau đớn vì bị què một chân và cái giá đắt mà nó phải trả khi cam tâm tình nguyện làm kẻ nô dịch giờ đây đã được đền bù. Đứa con yêu dấu của nó đã trở thành một con sói theo đúng niềm mơ ước và mưu đồ của nó.

III

Cuối thu, những con sói tản mạn khắp thảo nguyên lại trở về với bầy đàn. Dưới sự khổ tâm bồi dưỡng của mẹ, Song Mao đã trở thành một con sói đực cao lớn, thân hình vạm vỡ, tài ba và dã tâm cuộn cuộn.

Ngày đầu tiên trở lại bầy đàn là một trải nghiệm khốn khổ của Song Mao. Trong gia đình nhỏ bé của nó, nó đã quen ra lệnh, còn ở đây, nó lại phải chịu sự quản thúc của Sói Vương Lạc Giáp giống như mọi con sói đực khác. Nó bắt buộc phải phục tùng ý chỉ của Lạc Giáp, phải khuất phục sự bất công của Lạc Giáp và phải hành động theo mệnh lệnh của Lạc Giáp. Nhưng nó bây giờ đâu còn là con sói Song Mao ngu xuẩn không biết gì của mùa đông năm ngoái nữa, nó đã được nếm vị ngọt ngào và tận hưởng niềm vui thú của kẻ thống trị, làm sao có thể chịu đựng nổi cuộc sống bị trị gò bó, làm sao có thể để kẻ khác dầy vò linh hồn nó? Nó cảm thấy vô cùng bức bối. Nhất là khi nó phải giương mắt nhìn Sói Vương Lạc Giáp nuốt từng miếng, từng miếng nội tạng ngon lành của con mồi mà nó cùng những con sói khác phải vất vả mới vồ được. Trông cảnh ấy nó thèm rở dãi và từ đáy lòng trào một ham muốn không thể kìm giữ được, nó chỉ muốn nhảy bổ vào Lạc Giáp mà cắn đứt cổ họng của hắn để nó có thể thay vào vị trí ấy. Lạc Giáp chẳng phải ba đầu sáu tay, hơn nữa, trí tuệ phi phàm và bản lĩnh siêu quần cũng chẳng có, hắn dựa vào cái gì mà thống trị bầy sói? Song Mao sục sôi phẫn nộ: Tại sao ta không được làm Sói Vương?

Tử Lam kịp thời đánh mắt về phía Song Mao, chặn lại ham muốn giết người của nó. Con không thể lỗ mãng được, Lạc Giáp không dễ đối phó như Hoàng Độc đâu con! Song Mao, con trai yêu quý của mẹ, con hãy nhìn xem, Lạc Giáp hắn bắt đầu cảnh giác con rồi nên chiều đánh lên của con không thể thành công. Hơn nữa, bên cạnh Lạc Giáp còn có con sói Cổ Cổ rất dữ dằn.

Mối quan hệ giữa các con sói với nhau cũng phân biệt thân sơ xa gần. Bấy năm về trước, nhờ có sự trợ giúp đắc lực của Cổ Cổ mà Lạc Giáp mới có thể lật đổ Sói Vương Mã Trát. Tử Lam nhớ như in, vào một buổi sáng mùa đông âm u lạnh lẽo, Lạc Giáp và Cổ Cổ con trước con sau kẹp chặt Sói Vương Mã Trát, lao vào cắn xé Mã Trát khiến Sói Vương Mã Trát thương tích đầy mình. Sói Vương Mã Trát chạy tới một vách núi dựng đứng, tru lên thảm thiết ý muốn đầu hàng, nhưng Lạc Giáp và Cổ Cổ không thèm đếm xỉa tới, chúng vẫn truy đuổi và lao vào cắn xé như điên như dại. Sói Vương Mã Trát trong lúc trốn chạy chẳng may trượt chân ngã xuống vực, hồn về với đất. Có thể nói, nếu không có sự trợ giúp của Cổ Cổ thì sẽ không có sự huy hoàng của Lạc Giáp ngày hôm nay. Chính bởi mối quan hệ đặc biệt như vậy nên Lạc Giáp rất mực ưu ái Cổ Cổ, dù khi săn mồi, thường mồi hay những lúc chọn chỗ ở, Lạc Giáp luôn dành cho Cổ Cổ đặc quyền chỉ dưới mình một bậc. Cổ Cổ cũng rất mực trung thành bầu bạn bên cạnh Lạc Giáp không rời nửa bước. Mỗi khi có con sói đực nào cả gan ra mặt tranh giành với Lạc Giáp, Cổ Cổ sẽ cùng Lạc Giáp liên thủ cắn con sói bất hạnh đó tới thừa sống thiếu chết. Cổ Cổ trở thành trụ cột bảo vệ ngôi vị Sói Vương của Lạc Giáp.

Bởi thế, muốn đoạt ngôi soán vị trước tiên phải phá vỡ liên minh lợi ích của Lạc Giáp và Cổ Cổ. Tử Lam hạ quyết tâm giúp Song Mao trừ khử vật cản này.

Ban đầu, Tử Lam muốn kích thích lòng đố kỵ của Cổ Cổ. Không phải là ngài và Lạc Giáp cùng nhau lật đổ Sói Vương Mã Trát hay sao, công lao của ngài đâu kém Lạc Giáp, cơ sao ngài phải chịu ở dưới hần? Với Cổ Cổ, Tử Lam luôn tỏ ra kính trọng hơn hẳn so với Lạc Giáp. Nó còn câu kết với mấy con sói cái giao tình nhiều năm, vô tình hoặc cố ý liên tục đảo mắt nhìn Cổ Cổ, hi vọng có thể gợi dậy lòng ham hư vinh của Cổ Cổ, để Cổ Cổ bất bình với Lạc Giáp, như thế con trai Song Mao yêu quý của nó đương nhiên ngư ông đắc lợi. Đáng tiếc là, Cổ Cổ tuy thân hình cao lớn mà dã tâm lại nhỏ, nó hoàn toàn thỏa mãn với địa vị dưới một con sói trên muôn vạn sói của mình.

Mưu kế đầu tiên của Tử Lam sớm chết yểu, thật uổng phí bao nhiêu thời gian và công sức của nó. Tử Lam bắt đầu rình tìm cơ hội để ngầm ly gián Lạc Giáp và Cổ Cổ. Lạc Giáp tính tình nóng nảy hung bạo, chỉ biết mình mình, rất dễ bị mắc lừa.

Tử Lam chẳng phải chờ lâu. Cuối chiều hôm đó, bầy sói vô được một con lợn rừng. Lạc Giáp hưởng quả tim lợn ngon lành nhưng nó chỉ ăn hết một nửa, nửa còn lại nó bèn tha về đặt trong bụi cây ngân hoa là nơi ở của nó. Nó muốn để dành cho bữa điểm tâm sáng mai. Đêm khuya, từng trận gió lạnh rít gào mang theo bụi tuyết lất phất bay, cành cây khắc khiu va vào nhau răng rắc. Trăng hạ huyền từ từ lặn, bầu trời tối đen như một chum mực khổng lồ. Tử Lam nín thở, cẩn thận từng chút một bò về phía Lạc Giáp, nhân lúc hắn ngủ say, khẽ khàng cắp nửa quả tim đỏ mang đặt dưới miệng Cổ Cổ đang nằm ngủ cách đó vài cây. Tử Lam làm mọi chuyện êm thấm tới mức thần không biết quỷ không hay.

Sớm hôm sau, Cổ Cổ thức giấc. Mùi máu tanh ngọt lướt qua mũi nó. Nó mở mắt ra nhìn thấy nửa quả tim nằm ngay ngắn trước mặt. Ái chà chà, bụng nó đang đói, phải ăn ngay mới được. Vừa hay Lạc Giáp lúc ấy cũng tỉnh dậy, nó nhận thấy ngay bữa điểm tâm của mình không cánh mà bay. Con sói nào mà to gan đến vậy, dám tới trộm đồ ăn của Sói Vương! Đây rõ ràng là hành vi làm phản! Con giận bưng bưng, nó rống lên một tiếng kinh hoàng, đứng bật dậy trên bãi cỏ, lần theo tia sáng mờ mờ của buổi sớm để đi tìm tên nghịch tặc. Xúc giác và thính giác tinh nhạy của nó nhanh chóng đưa nó tới chỗ Cổ Cổ. Cổ Cổ đang đánh chén nửa quả tim một cách ngon lành. Từ trong cổ họng Lạc Giáp bật ra một tiếng thét chất chứa, đôi mắt nó vẫn lên ánh nhìn âm u đáng sợ, nó tiến về phía Cổ Cổ từng bước, từng bước một. Cổ Cổ ngây người giây lát rồi tru lên táp tức. Lạc Giáp hừ một cái, nó vẫn nhe nanh giơ vuốt với Cổ Cổ. Cổ Cổ giận dữ vì bị oan ức, nó xù lông, chuẩn bị sẵn sàng liều mạng một phen.

Tử Lam hí hửng chen vào bầy sói đang đứng xem trò vui, ngầm cổ vũ cho hai con sói ngu xuẩn trúng kế ly gián của mình: Lạc Giáp người còn do dự gì nữa, mau nhảy lên đi, cắn xé thật mạnh vào, cắn đứt chân trước của Cổ Cổ đi, xem nó có còn dám trộm đồ ăn của người nữa không; Cổ Cổ, đừng ngu ngốc nữa, người nên ra tay trước để chiếm thế thượng phong, người bị oan kia mà, người không ăn trộm, là Lạc Giáp cố tình giả họa cho người, người hoàn toàn có quyền ra tay trước.

Lạc Giáp và Cổ Cổ chỉ còn cách nhau chừng hai mét, là khoảng cách tấn công tốt nhất với một con sói đực trưởng thành vì cự ly này cho phép chúng dồn đối phương vào chỗ chết. Lạc Giáp kéo lê cái đuôi và dừng bước chân. Nó đứng đó, đối diện với Cổ Cổ. Bốn mắt tròn tròn nhìn nhau. Đồng tử của Cổ Cổ rạng ngời trong ánh sáng buổi sớm mai, vẫn máu trong mắt chuyển động. Một trận giết chóc đẫm máu sắp bắt đầu. Tử Lam vui quá, muốn nhoèn miệng cười. Đúng thế, chỉ cần chúng lao vào cắn nhau, hai sói tranh hùng tất sẽ bị thương. Cho dù Lạc Giáp cuối cùng cũng chế ngự được Cổ Cổ đi nữa thì nguyên khí cũng bị tổn hao nhiều, hơn nữa lại mất đi trợ thủ, như thế Song Mao sẽ dễ dàng lật đổ nó rồi. Tử Lam đã tính sẵn trong đầu.

Nhìn kìa, hai chân sau của Lạc Giáp đang gập cong, đuôi dựng đứng, hợp với đôi vai rắn chắc tạo thành một mặt phẳng, đó là tư thế sẵn sàng của một con sói trước khi vào trận cắn xé.

Cổ Cổ cũng dựng đứng đuôi, chân trước của nó cố tình vạch một vệt sâu và thẳng xuống lớp đất bùn mà nó đang đứng, tạo thành một cái rãnh nhỏ. Cẩn đi, mau lao vào cắn xé đi, trong lòng Tử Lam cực lực cổ vũ hai con sói.

Đúng vào giây cuối cùng trước khi cuộc ẩu đả mở màn, Lạc Giáp bất ngờ lắc đầu, cụp đuôi và bộ lông đang xù, ngồi phịch xuống đất, vẻ âm u đáng sợ trong ánh mắt biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng quét qua

bầy sói đang vây lại xem trò vui. Có lẽ do chột dạ bởi mình chính là kẻ trộm, Tử Lam thấy dường như ánh mắt của Lạc Giáp dừng lại ở mình lâu hơn, sắc lạnh hơn. Có lẽ, Lạc Giáp đã nhận ra đây là một âm mưu.

Cổ Cổ cũng rút lại tư thế sẵn sàng nghênh chiến của mình.

Lạc Giáp nhìn Cổ Cổ, tru lên một tiếng dịu dàng giữa những người bạn rồi quay người bước đi.

Con Lạc Giáp đáng ghét, vào giây cuối cùng nó lại chột hiểu ra liên minh giữa nó và Cổ Cổ quan trọng hơn nửa quả tim lợn, tình nguyện hi sinh nửa quả tim để bảo vệ liên minh ấy.

Tử Lam thở dài não nuột. Ài, lại thất bại rồi. Xem ra đành phải tìm cơ hội khác vậy.

IV

Tiết trời cuối thu, sương giăng giăng vào mỗi sáng sớm và cuối chiều, buổi trưa thường ẩm áp nhờ ánh mặt trời soi rọi. Trên thảm cỏ úa vàng điểm xuyết một vài bông cúc dại trắng muốt. Bầy sói đang ở vào thời kỳ động dục, những con sói đực và sói cái trưởng thành chọn ý trung nhân để cùng nhau sinh con đẻ cái. Tử Lam không có tâm tư ấy, nó bồn chồn không yên vì chưa tìm ra cách để phá vỡ liên minh giữa Lạc Giáp và Cổ Cổ.

Cuối chiều hôm đó, Tử Lam một mình lang thang trên thảo nguyên dưới ánh hoàng hôn, đầu óc chỉ tìm kế để gây chuyện giữa Lạc Giáp và Cổ Cổ. Mối quan hệ giữa Lạc Giáp và Cổ Cổ được xây dựng trên nền tảng địa vị và lợi ích, khăng khít tới mức dường như không có một kẽ hở nào có thể lợi dụng. Gió thu se lạnh làm lòng người tê tái. Lòng sói cũng vậy. Tâm trạng nặng nề u uất, Tử Lam cứ thế bước, không để ý rằng mình đang cách bầy sói rất xa và vô tình lạc vào một đầm lầy vắng vẻ. Trong đầm nổi lên một vài đám lau sậy thưa thớt, thân cây xác xơ. Một vài sợi hoa mỏng manh như lông ngỗng còn sót lại trên ngọn cây bị gió thu cuốn đi, múa một vũ điệu xoay tròn trên không trung. Ánh tà dương thẫm đỏ, tiếng chim quy sầu thẫm càng làm tăng nỗi thê lương của chiều cuối thu.

Tử Lam đảo nửa vòng quanh đầm lầy, không gian vắng lạnh và cô tịch. Đang định quay gót, Tử Lam bỗng nghe thấy một thanh âm đặc biệt vọng ra từ giữa đám lau sậy. Tử Lam là một con sói cái đã có chồng và sinh con nên vừa thoáng nghe nó đã biết đó là thanh âm của một đôi sói đang quấn quýt nhau. Con sói đực thở dốc, rên lên sung sướng vì được chiếm hữu, con sói cái nũng nịu nửa kéo nửa đẩy, rên lên những tiếng thân ái ngọt ngào. Hai con sói đang tấu lên bản giao hưởng của loài vật lúc yêu nhau. Tử Lam lắng tai nghe thật kỹ, âm thanh của con sói đực và con sói cái này nghe quen quá! Hình như là tiếng của Cổ Cổ và Sa Sa. Tử Lam vội vàng nấp vào một cái hồ trứng. Một lúc sau, đám lau sậy kêu xào xạc, hai bóng sói bước ra. Quả nhiên là Cổ Cổ và Sa Sa, chúng đang hoan hỉ vai kề vai sánh bước về phía bầy sói. Tử Lam dõi mắt nhìn theo bóng của Cổ Cổ và Sa Sa, kể lỵ gián vụt lóe lên trong đầu nó.

Sa Sa là một con sói cái có tư thái và vị thế đặc biệt. Trời phú cho nó cái eo thon nhỏ, cánh tay mỡ màng và nhan sắc kiều diễm khiến lũ sói đực thần hồn điên đảo. Nó là con sói cái mà Lạc Giáp sủng ái nhất, là Vương Hậu của bầy sói. Trong tình yêu, loài sói cũng giống như bao nhiêu loài vật khác trên Trái đất, đều có lòng ích kỷ, đặc biệt là với những con sói đực, giữa chúng đã xảy ra không biết bao nhiêu trận đấu đá bởi tranh đoạt nữ sắc. Những con sói đực có thân phận hiển hách và địa vị cao quý nhất đương nhiên sẽ sở hữu con sói cái xinh đẹp nhất mà không con sói đực nào được phép tư tình hay nghĩ đến. Mỗi khi vào mùa động dục thì lòng tham hư vinh, tính đố kỵ và khát khao chiếm hữu của sói đực càng trở nên mãnh liệt khiến nó sẵn sàng lao vào cắn kẻ thứ ba đến vỡ đầu chảy máu. Thậm chí, cuộc ẩu đả bùng nổ thành một cuộc tranh giành, đánh giết vì tình thâm khốc mà những kẻ tham chiến có thể liều mình đánh cược tính mạng. Sa Sa là Vương Hậu, là vật sở hữu chỉ thuộc về một mình Lạc Giáp, Lạc Giáp làm sao chấp nhận để Cổ Cổ cướp Sa Sa khỏi lòng nó, cho dù Cổ Cổ là bạn đồng hành thân thiết nhất của nó đi nữa, nó cũng không đời nào nhân nhượng.

Chỉ cần tìm cách để Lạc Giáp tận mắt thấy chuyện phong tình của Cổ Cổ và Sa Sa thì Tử Lam không còn phải đau đầu nghĩ cách phá vỡ liên minh này nữa. Quả là cơ hội ngàn năm có một! Đám mây rầu rĩ trên gương mặt chợt bay biến hoàn toàn.

Tử Lam trở về bầy đàn, âm thầm và lặng lẽ như chưa hề phát giác điều gì. Cuối chiều hôm sau, khi bầy sói sẵn mỗi trở về, Tử Lam lười biếng tản mát trong khu rừng nhỏ, ngăm theo dõi nhất cử nhất động của Cổ Cổ và Sa Sa. Nó thấy Cổ Cổ giả vờ đuổi bắt một con chuột núi, khê khằng rời khỏi khu rừng. Một lúc sau,

Sa Sa cũng biến mất. Tử Lam vội vã chạy tới trước mặt Sói Vương Lạc Giáp tru lên mấy tiếng, tiếng tru của nó như muốn nhắc nhở Sói Vương hãy cảnh giác. Có điều, tiếng tru của loài sói chỉ có thể biểu hiện một số tình cảnh nhất định, không thể nào diễn đạt những sự việc quá phức tạp. Thêm vào đó, Sói Vương Lạc Giáp vốn có thành kiến sâu sắc với Tử Lam, nên nó chỉ hừ mũi một cái, chẳng thèm để ý tới Tử Lam. Nó tiếp tục nằm dài bên gốc cây, nhắm mắt gà gà ngủ. Tử Lam sốt ruột. Phải để Sói Vương Lạc Giáp tận mắt thấy cảnh Cổ Cổ và Sa Sa ân ái với nhau mới có thể kích động để Lạc Giáp và Cổ Cổ trở mặt thành thù được. Thời gian quan trọng hơn tất cả. Tử Lam suy nghĩ rồi nhảy lên người Lạc Giáp, không ngần ngại cắn vào mõng nó một cái vừa phải rồi nhảy xuống, quay người chạy về phía đầm lầy. Lạc Giáp bị chọc giận cũng bật dậy đuổi theo.

Tử Lam chạy một mạch tới đầm lầy vừa hay những âm thanh hoan hỉ của Cổ Cổ và Sa Sa đang thân thiết cuốn vào nhau vọng ra ngoài. Chúng như những mũi tên nhọn bắn trúng tim Lạc Giáp. Lạc Giáp đứng chết trân trước bụi lau, vẻ nghi hoặc ban đầu trên gương mặt dần chuyển sang hung dữ, nó điên cuồng hét lên một tiếng như muốn thách thức với những âm thanh hoan hỉ trong đám lau.

Tử Lam sung sướng tránh sang một bên quan sát tình hình. Một trận ác đấu sắp diễn ra. Đám lau sậy bị xô mạnh, gãy răng rắc, tiếng hét điên dại cùng tiếng kêu thảm thiết làm bầy chim đang bay về tổ hoảng hốt bay loạn xạ. Một lúc sau, cổ Cổ Cổ bị cắn một miếng sâu hai thốn, máu tuôn như suối. Phần bụng của Lạc Giáp cũng bị móng vuốt của Cổ Cổ cào xước mấy vết, máu chảy đầm đìa.

Con sói cái Sa Sa lẳng lơ thảnh thơi nằm bên cạnh hố trứng, nhàn nhã dùng bộ vuốt vuốt đám lông trên cổ, dạt dào hứng thú thưởng thức cảnh giết chóc giữa Lạc Giáp và Cổ Cổ. Đối với một con sói trẻ trung và muôn phần xinh đẹp như nó thì chuyện hai con sói đực đánh nhau vì nó chẳng còn mới lạ nữa. Đường như chỉ có như thế mới làm tăng giá trị bản thân nó, cho nên nó chẳng những không hề hoảng sợ hay đau khổ mà thản nhiên ngồi đợi xem Lạc Giáp và Cổ Cổ ai là kẻ thắng để nó nép mình vào lòng kẻ đó.

Lạc Giáp là Sói Vương nên sức lực và kỹ xảo của nó hơn hẳn Cổ Cổ, nó ra đòn càng lúc càng dũng mãnh. Cổ Cổ có lẽ do xấu hổ vì việc vụng trộm tình ái bị bắt tại trận và do áp lực tâm lý nên nó lao vào một cuộc chiến một cách bị động, vừa đỡ đòn vừa tìm cách rút lui. Cuối cùng, Lạc Giáp lại nhảy lên Cổ Cổ cắn thêm một miếng chí mạng nữa. Cổ Cổ rú lên thống thiết, chạy vội về thảo nguyên mệnh mông. Theo lệ thường thì Cổ Cổ sẽ không còn mặt mũi nào mà xuất hiện trước bầy sói trong mùa đông này nữa.

Liên minh giữa Lạc Giáp và Cổ Cổ tan rã, Tử Lam sung sướng nghĩ, vật cản cuối cùng trên con đường tranh đoạt ngôi vị Sói Vương của con trai Song Mao yêu quý đã bị loại trừ.

14. Chương 04 - P4

Tử Lam thấy rõ Lạc Giáp tuy giành phần thắng trong cuộc chiến tranh đoạt Sa Sa nhưng sức lực đã hao tổn nhiều và bị thương bên quyết định không để Lạc Giáp có cơ hội nghỉ ngơi mà cần chớp ngay thời cơ để Song Mao ngồi lên ngôi vị Sói Vương. Song Mao lấy quân nhân nhà đánh quân một mồi, đương nhiên nắm chắc phần thắng.

Nửa đêm hôm đó, trận tuyết đầu tiên của mùa đông tràn về. Những bông tuyết xốp mềm phát phơ trong gió, rơi xuống nền đất vẫn còn chút hơi ấm của buổi tàn thu, tan thành nước tuyết khiến cả thảo nguyên Ga Marr mệnh mông như được tráng dội một lớp nước trơn trượt. Trời sáng, bầy sói thức dậy ra khỏi nơi trú ngụ tìm thức ăn. Thời tiết khắc nghiệt, mặt đất trơn trượt và ẩm ướt, trời mây âm u càng làm cuộc chiến săn mồi của bầy sói khó khăn bội phần. Thân và lá cỏ được vẩy một lớp nước tuyết, trơn như bôi mỡ khiến mỗi bước chạy là một bước xiêu vẹo, chỉ chừng mười bước đã chực ngã. Rõ ràng từ sáng tới chiều, bầy sói vẫn chẳng kiếm được chút gì cho vào bụng, ruột gan đói lả, thân thể phờ phạc, chúng nhìn Sói Vương Lạc Giáp, vẻ đầy oán hận.

Bầu không khí này thật vô cùng có lợi để Song Mao phát động một cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị với Lạc Giáp, Tử Lam mừng thầm trong dạ. Điều quan trọng là phải tìm một cơ hội gây hấn.

Ông trời không những biết chiều lòng người mà còn biết chiều cả lòng sói. Cơ hội vừa mong đã tới. Một con thỏ xám bất ngờ chui ra từ trong bụi cỏ, thấy bầy sói sát khí đằng đằng, nó hoảng hốt muốn nhảy về phía cái hang bên trái. Con thỏ đó vừa hay lướt qua trước mắt Song Mao, Song Mao vốn nhanh tay nhanh mắt, lập tức rướn người dùng móng vuốt quặp chặt con thỏ đen đuôi, cắn đứt cổ nó và mút ừng ực từng giọt máu nóng hôi hổi.

Lạc Giáp đứng cách đây không xa, thêm rõ dãi miếng mồi ngon. Nó tức tối tru lên một tiếng rõ uy nghiêm như muốn bảo Song Mao phải biết tôn ti trật tự mà ngoan ngoãn đem con thỏ dâng tới miệng nó, hoặc chí ít cũng phải dành cho nó đám nội tạng nhầy nhụa ngon lành của con mồi. Bởi đó là những thứ tất lễ dĩ ngẫu phải thuộc về Sói Vương.

Nhưng Song Mao không những chẳng thêm đếm xỉa tới tiếng tru uy nghiêm của nó mà ngược lại, còn trêu tức nó. Bằng một động tác hết sức mau lẹ, nó nhanh chóng xé toang lồng ngực con thỏ, ngoạm lấy trái tim đang còn đầm đìa máu tươi, cắn từng miếng rõ to và khoan khoái nuốt vào bụng. Bầy sói đói thấy vậy bèn ào lên xâu xé chỗ thịt thỏ.

Lạc Giáp bị bỏ lại một mình, thành ra đơn độc. Hành động đại nghịch bất đạo này của Song Mao làm tổn thương nghiêm trọng tới uy nghiêm và lòng tự tôn của một Sói Vương như nó. Nếu không dạy cho con sói to gan dám mạo phạm thiên uy này một bài học há chẳng phải dung túng cho những con sói đực không an phận khác có cơ hội trỗi dậy hay sao? Như thế, ngôi vị Sói Vương của nó chẳng phải sẽ bị lung lay hay sao? Và dù con mồi chỉ là một con thỏ bé xíu nhưng chừng đó cũng đủ thấy có kẻ muốn thách thức quyền lực Sói Vương của nó. Trong lòng Lạc Giáp hiểu rất rõ điều đó và nó phải nhanh chóng ra tay, phải mau mau trấn áp ý đồ đoạt ngôi này.

Lạc Giáp hầm hầm lao tới áp sát Song Mao.

Loáng một cái, bầy sói đói đã chén sạch con thỏ đáng thương. Chúng tản ra thành hình rẽ quạt, háo hức và sợ sệt đứng xem cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị Sói Vương vừa mới mở màn. Những cuộc chiến như thế tuy rất ít xảy ra trong bầy sói, nhưng không phải là chưa từng có tiền lệ, bởi thế chúng cũng chẳng lấy gì làm lạ. Chúng là những trọng tài bình tĩnh theo dõi trận đấu.

Truyền thống của bầy sói không cho phép sói cái xông lên trợ chiến khi hai con sói đực đang đánh giết nhau để tranh đoạt ngôi vị Sói Vương, bởi vậy, Tử Lam đành phải làm giống như những con sói khác, ngồi yên một chỗ quan sát trận chiến kinh thiên động địa này.

Tử Lam không hổ danh là con sói cái giỏi bày mưu tính kế, nó đã dự liệu vô cùng chuẩn xác. Trận chiến vừa mới bắt đầu nhưng xem chừng đương kim Sói Vương không thể giành chiến thắng. Một nửa sức lực và tinh lực của nó phải dồn vào trận ác chiến tranh giành Sa Sa ở bãi lau với Cổ Cổ ngày hôm qua. Tốc độ lao của nó chậm hẳn và bộ móng của nó cũng không đủ lực để cắn xé nữa. Đáng về uể oải của nó trái ngược hẳn với khí thế sục sôi của Song Mao. Song Mao lao nhanh như một tia chớp, cắn xé mau lẹ như một cơn cuồng phong, thân hình vòng cung của nó liên tiếp vẽ những nét cong cong tuyệt mỹ trong không gian. Cái eo lưng thon gọn và bộ móng vuốt linh hoạt của nó không ngớt chuyển động giữa bầu trời đầy tuyết hoa bay trông hệt như một bức tranh thiên nhiên sinh động. Đám lông màu nâu vàng của Lạc Giáp bị Song Mao cắn rách từng mảng, những giọt máu đã bắt đầu vương vãi trên nền cỏ. Không khí văng vắt mùi tanh nồng khiến bầy sói đang nằm lặng lẽ quan sát cuộc chiến bỗng trở nên nhốn nhác. Chúng đang đói lòng và không thể chịu nổi sự kích thích của mùi máu tanh. Một vài con sói đực trưởng thành dựng đứng đôi tai nhọn hoắt, vểnh cái mũi thính nhạy hít ngửi hương vị ngọt ngào của những giọt quỳnh tương trong cuộc đời chúng, khuôn mặt chúng hiển hiện vẻ khát khao ăn sống nuốt tươi tàn nhẫn. Một vài con sói choai choai khác cũng bị mùi máu tanh kích thích, trở nên hưng phấn lạ thường, nhảy nhót lẩn lộn trên mặt tuyết trơn trượt, hò reo cổ vũ chiến binh Lạc Giáp và Song Mao.

Hay lắm, niềm vui rạo rực trong lòng Tử Lam, bởi lẽ biểu hiện kích động ấy của bầy sói là điềm báo thắng lợi. Chỉ cần Song Mao lao vào Lạc Giáp và cắn thêm mấy miếng thật mạnh nữa, chỉ cần trên người Lạc Giáp đổ thêm chút máu nữa, chỉ cần mùi máu tanh đầy sức mê hoặc đậm đặc thêm chút nữa, chỉ cần Lạc Giáp tru lên một tiếng tuyệt vọng dưới đòn tấn công vô tình của Song Mao thì bầy sói sẽ lập tức ào lên cắn xé Lạc Giáp thành trăm ngàn mảnh vụn.

Thắng làm vua thua làm giặc, quy luật ấy cũng hiển hiện trong xã hội của loài sói, chỉ có điều bầy sói sẽ

biến kẻ chiến bại thành bữa tối no nê ngon lành.

Gương mặt Tử Lam bất giác nở nụ cười tươi rói bởi niềm vui sướng sắp thực hiện được mưu đồ.

Nỗi đau là một liều thuốc tăng lực đối với Lạc Giáp, nó liều mạng chống trả, nhảy phốc lên người Song Mao cắn xé. Nhưng Song Mao không hề sợ hãi trước đòn phản công của đối phương. Nó đang hừng hực sức trẻ nên càng chiến đấu càng dũng mãnh, bốn cẳng chân nó trở nên cực kỳ nhanh nhạy và có lực, eo lưng nó trở nên vô cùng dẻo dai và mềm mại, nó nhảy liên tiếp và không ngừng tấn công vào những chỗ chí mạng của Lạc Giáp. Song Mao cứ nhè cổ họng, hốc mắt, bụng dưới của Lạc Giáp mà cắn mà xé. Thế tấn công áp đảo của Song Mao làm Lạc Giáp dần dần đuối sức.

Đại cục đã định, thắng hay bại chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi.

Song Mao rướn người thành một hình thang và lao lên tấn công Lạc Giáp. Lạc Giáp không đỡ nổi đòn, bị đánh văng ra hai trượng, lộn vòng trên đám cỏ. Nó hỗn hển bò dậy, động tác lù lù. Song Mao uy phong lẫm liệt tru lên một tiếng đinh tai nhức óc. Song Mao co hai chân sau và gập cong hai chân trước, ngoác miệng để lộ hàm răng trắng nhon.

Thật tuyệt vời! Tiếng lòng của Tử Lam đang reo vui hồ hởi. Tử Lam hiểu rằng, chỉ cần Song Mao nhảy phốc lên người Lạc Giáp với cái thế rời núi Thái Sơn một lần nữa, Lạc Giáp chắc chắn sẽ không đỡ nổi đòn tấn công chí mạng này. Nhảy lên đi Song Mao, con trai tài giỏi của mẹ, hãy ngấm thật chuẩn cái cổ họng non mềm của Lạc Giáp mà cắn phập một cái thật mạnh. Chỉ cần như thế thôi con đã hoàn thành di nguyện của cha con là Hắc Tang và ngôi vị Sói Vương tôn quý này sẽ thuộc về con!

Lạc Giáp hiểu rõ nó đang ở vào thời khắc nguy nan của sinh mệnh, niềm tuyệt vọng dồn lên trong mắt nó.

Hai chân trước của Song Mao đã rời khỏi mặt đất và cả thân hình nó như một mũi tên bật khỏi dây cung, đang lao vun vút trong không trung. Chính vào khoảnh khắc then chốt ấy, ánh mắt của Lạc Giáp đột nhiên bừng lên ánh sáng của sự bình tĩnh và tự tin, ngang tàng và ngạo mạn coi thường tất cả. Nó thét lên một tiếng trầm đục và nặng nề, đầy uy nghiêm. m thanh chất chứa khí phách của một bậc đế vương đứng trên muôn vàn kẻ khác, thể hiện niềm kiêu hãnh ngông cuồng tới cao vô thượng.

Khi đêm đã về khuya, bóng tối bao trùm mặt đất và nỗi cô đơn bao bọc quanh mình, nỗi đau mất con giằng xé tâm can khiến Tử Lam không tài nào chợp mắt nổi. Nó suy nghĩ đã lung lắm mà vẫn không thể hiểu nổi tại sao vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc trước số mệnh mà Lạc Giáp lại có thể thể hiện phong thái của một Sói Vương một cách mạnh mẽ, hết như một kỳ tích như thế? Vào thời khắc nguy nan đó, nếu Lạc Giáp chỉ do dự một chút thôi, chỉ cần nó biểu hiện sự sợ hãi và lui bước một chút thôi, chỉ cần vẻ tuyệt vọng của nó kéo dài thêm nửa giây nữa thôi thì sinh mệnh của Lạc Giáp đã chấm dứt, và nỗi khổ tâm một mình nhào nặn cốt cách Đế Vương cho con của Tử Lam đã được đền đáp, con trai Song Mao yêu quý của Tử Lam sẽ đăng quang ngôi vị Sói Vương một cách oai hùng và hiển hách.

Có lẽ, nỗi nhục vì bại dưới tay một kẻ văn bối vô danh tiểu tốt và suy nghĩ dẫu chết cũng không để mất cái uy của Sói Vương đã thôi thúc Lạc Giáp tạo nên kỳ tích vào giây cuối cùng như thế. Có lẽ, do ham muốn báo thù rửa hận diên cường ăn sâu vào xương cốt và bản năng ham sống mạnh mẽ cùng tâm lý chuyển bại thành thắng... đã mang đến một nguồn sức mạnh mới cho Lạc Giáp vào phút chốt. Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng tiếng thét cứu vãn sinh mệnh mà Lạc Giáp bật ra vào giây cuối cùng ấy chỉ là một hành vi có ý thức và một động tác đã thành thói quen mà thôi.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, câu hỏi này mãi mãi là một câu đố không lời giải đối với Tử Lam. Tử Lam nhận thấy, khi tiếng thét chứa đầy cốt cách Sói Vương của Lạc Giáp vang vọng khắp bốn bề thảo nguyên mênh mông thì đôi chân trước đã rời khỏi mặt đất của Song Mao bỗng dừng chùn lại, co về chỗ cũ, thân người đang căng cứng của nó tự nhiên mềm nhũn như bông, giống hệt như một quả bóng da đang bơm đầy hơi bất ngờ bị một kim nhọn châm thủng. Và trên gương mặt của Song Mao hiển hiện vẻ tự ti mà nó đã vùi lấp từ rất lâu rồi. Tử Lam hiểu rằng tiếng thét bất thường ấy của Lạc Giáp đã gọi về cảm giác tự ti của Song Mao. Thật không ngờ, cảm giác tự ti hình thành từ khi còn nhỏ ấy lại cắm rễ sâu và khó lòng triệt tiêu đến thế, cho dù Tử Lam đã tốn hao biết bao tâm lực để tạo nên một Song Mao giàu lòng tự tôn, cho dù nhìn bề ngoài Song Mao đã lột xác hoàn toàn trở thành một con sói đục có tư chất và phong cách thủ lĩnh, nhưng kỳ thực thì bản tính cam phận nô lệ và cảm giác tự ti của Song Mao vẫn không thể nào xóa sạch, mà nó vẫn còn nằm ẩn mình ở một góc nào đó trong sâu thẳm tâm hồn của Song Mao và chỉ cần một

chất dẫn từ môi trường bên ngoài, nét tính cách ấy lại trở dậy, như bệnh cũ tái phát. Nếu Tử Lam có thể lường trước được điều này thì tốt biết bao. Nhưng...

Song Mao thoát cái đã biến thành một con sói khác, những con sói sợ hãi cồn lên trong mắt nó, ý chí của nó bị đập tan. Một cảm giác tự ti cam phận làm thân nô lệ và làm một con sói hạ đẳng trong bầy đàn ào lên chiếm giữ lấy trái tim và thân thể nó, làm mềm móng vuốt và răng của nó. Nó đã hành động một cách cực kỳ ngu xuẩn, ấy là quay người bỏ chạy. Nó quên rằng nó đang lao vào cuộc chiến một mất một còn, nó đã dùng suy nghĩ logic về cuộc sống của một kẻ yếu để phán đoán, thậm chí còn ngây thơ nghĩ rằng, chỉ cần nó chấp nhận đầu hàng và cam chịu làm thần tử thì có thể bảo toàn sinh mệnh. Nó đã quên quan niệm sinh tồn của loài sói: Dùng sự đáng sợ của cái chết để khống chế thế giới này, nó quên mất thứ luật lệ cá lớn nuốt cá bé của cuộc sống hoang dã, nó quên mất bầy sói đối đang vây quanh nó đã bị mùi máu tanh nồng kích thích mạnh tới trung khu thần kinh, chúng đang hưng phấn khác thường và chẳng thể chờ đợi thêm được nữa...

Dù sao đi nữa, Lạc Giáp cũng là một Sói Vương dày dạn kinh nghiệm nên vừa thấy thần thái của Song Mao đổi khác, nó bèn thừa thắng xông lên, quay người bật dậy, nhảy phắt một cái cắn vào mõng Song Mao, rồi giật mạnh vào cổ Song Mao, ngoạm đứt một miếng thịt còn dính cả lông và máu. Một dòng máu nóng hổ phun trào, hoa máu đỏ thắm hòa với bông tuyết trắng xóa vương vãi trên đám cỏ. Song Mao tru lên một tiếng thảm thiết như xé nát tâm can.

Thấy vậy, bầy sói đang đứng xung quanh bèn đồng thanh tru lên hung hãn, rồi lại cùng đồng thanh ào lên dẫn ngựa Song Mao trên mặt đất. Song Mao chỉ kịp bật ra những tiếng chửi rủa ư ử trong cổ họng rồi lập tức hồn về Tây thiên cực lạc.

Tử Lam không thể và cũng không dám lao về phía trước ngăn cản bầy sói. Vào mùa đông lạnh lẽo, bầy sói đói lòng vì tranh nhau miếng ăn mà sẵn sàng đả thương bạn mình đã trở thành thông lệ. Giả như bây giờ có miếng mồi khác để nhét vào bụng thì bầy sói cũng không đến nỗi tàn ác đến thế. Cái đói đã tạo nên bản tính tham lam và ác độc của chúng.

Một loáng sau, trên mặt cỏ chỉ còn tro bụi xương trắng hếu.

Đám sói vừa cùng nhau đánh chén xương thịt của Song Mao lúc này đang bu quanh Lạc Giáp tru lên những tiếng mừng vui lấy lòng. Sa Sa và một con sói cái khác đang dùng chiếc lưỡi mềm mại của mình liếm lại bộ lông rối bù của Lạc Giáp. Bọn chúng đang chúc mừng chiến công của Lạc Giáp.

Chỉ còn một mình Tử Lam trơ trọi ngồi bên cạnh đám xương tàn của Song Mao. Trong lòng nó trào dâng một nỗi cay đắng không thể bày tỏ cùng ai. Song Mao không phải chết dưới móng vuốt của Lạc Giáp, mà đúng hơn, nó chết bởi sự tự ti của chính bản thân mình.

Ài, sói à sói.

15. Chương 05 - P1

Tử Lam hoàn toàn thất vọng. Nó sinh bốn đứa con trai, tổn hao không biết bao nhiêu tâm huyết, những mong một trong số chúng có thể trở thành Sói Vương một đời hiển hách, ai ngờ tất cả lại xôi hỏng bỏng không thể này.

Nó vượt qua mùa đông dài đằng đẵng trong nỗi cô đơn và đau khổ cùng cực.

Tuyết bắt đầu tan chảy và thảo nguyên Ga Marr lại khoác lên mình chiếc áo xanh non nà, sức xuân rạo rực khắp nơi. Bầy sói tản ra theo tập tính, Tử Lam và Mi Mi trở về hang của mình ở gần núi tuyết Streca. Mất đi đứa con trai cuối cùng là Song Mao, hang ở của hai mẹ con nhuộm màu âm u lạnh lẽo, thê lương như một nấm mồ.

Có lúc, Tử Lam một mình chạy tới thảo nguyên, để cái chân cụt lủng lẳng và lao đi như điên như dại cho đến lúc toàn thân mệt mỏi rã rời hồng hồng tê liệt trái tim đau khổ triền miên của nó. Hoặc những khi bắt

được chồn chó hay cầy hương, nó không vội vàng cắn đứt cổ họng của con vật mà cắn đứt một chân của nó, rồi thả ra để con vật tội nghiệp phải chạy thục mạng tìm cơ may sống sót trên thảo nguyên. Ếng kêu thảm thiết và thần thái hoảng hốt của con vật làm Tử Lam tạm thời quên đi nỗi lòng nhói buốt.

Nhưng trò chơi dã man đó dần dần cũng mất đi sự thú vị của nó.

Thật thế, khi lý tưởng mà nó dành toàn bộ tâm huyết để thực hiện đã sụp đổ hoàn toàn thì cuộc sống đâu còn nghĩa lý gì với nó? Có lẽ, dư vị của cái chết còn ngọt ngào để chịu hơn cuộc sống bị kìm kẹp dày vò trong gông cùm thất bại này chăng? Ếc là, tử thần chẳng thèm đoái hoài đến nó, nó vẫn phải tiếp tục sinh mạng đau khổ này.

Hôm đó, khi đang lang thang trên thảo nguyên, Tử Lam bất ngờ ngửi thấy mùi hương đồng loại vô cùng thân thuộc lẫn trong gió thoảng, tiếp đó là một cái bóng lướt qua phía sau mấy hòn đá xanh rì lún phún rêu. Ồ, cái dáng đó chẳng phải là của Ca Lỗ Lỗ sao?

Nhắc thấy Tử Lam, Ca Lỗ Lỗ tru lên tỏ tình bằng hữu.

Tử Lam chú ý quan sát thật kỹ phía sau Ca Lỗ Lỗ. Không có bóng dáng con sói nào khác cả. Thế nghĩa là đến giờ Ca Lỗ Lỗ vẫn đơn phương độc mã, chưa có con sói nào bầu bạn bên cạnh.

Phát hiện bất ngờ này khiến Tử Lam kích động tới mức toàn thân run rẩy. Nó lập tức suy đoán một cách rất logic, hợp lý hợp tình và mạnh dạn rằng, Ca Lỗ Lỗ sở dĩ tới giờ vẫn chưa tìm được con sói cái nào ưng ý để bầu bạn bên cạnh là vì Ca Lỗ Lỗ chưa thể nào quên tình cũ, Ca Lỗ Lỗ vẫn còn yêu Tử Lam. Hai năm trước, Ca Lỗ Lỗ nhiệt tình theo đuổi mình như thế, nhưng mình phải nén lòng cự tuyệt tấm chân tình của đối phương là vì muốn một lòng bồi dưỡng con thơ. Giờ nghĩ lại thấy lúc đó sao mình ngu ngốc thế! Bây giờ, Lam Hồn Nhi và Song Mao đều đã mất rồi, tảng đá cản đường mình đến với tình yêu không còn nữa. Hôm nay tình cờ trùng phùng với Ca Lỗ Lỗ trên thảo nguyên đầy hoa nở như thế này, có lẽ là do ông trời khéo chiều lòng và thần vận mệnh ban ơn ình chẳng? Cuộc đời không có tuyệt cảnh, mây tan trời lại sáng trong và ánh mặt trời sáng rỡ lại chan hòa.

Nghĩ đến đây, Tử Lam bèn ngồi xổm trên đám cỏ, hướng nhìn về phía Lỗ Lỗ với ánh mắt dịu dàng và chờ đợi. Nó rướn khoang ngực và khoang bụng ấm áp riêng có của một con sói cái, liên tục nhấc một chân trước lên dụi dụi vào sống mũi và bờ môi, ngoẹo đầu tạo dáng, làm ra muôn vẻ yểu điệu.

Tới đây nào, Ca Lỗ Lỗ, em đợi anh đã rất lâu rồi.

Ca Lỗ Lỗ đứng đối diện trước mặt Tử Lam, chỉ cách nhau có mười mét. Nhưng Ca Lỗ Lỗ không hề động đây.

Ồ, Ca Lỗ Lỗ nhất định là hai năm trước em đã cự tuyệt anh quyết liệt quá nên anh đã mất hết dũng khí rồi chẳng? Em thừa nhận là khi ấy em hành động hơi quá, nhưng xin anh hãy hiểu cho hoàn cảnh của em lúc đó. Bây giờ, đã chẳng còn điều gì có thể ngăn cản em bầu bạn bên anh như hình với bóng nữa rồi. Lại đây với em đi, Ca Lỗ Lỗ, chỉ cần anh nhảy lên trước một bước thôi, em sẽ bù đắp cho anh thật nhiều, lòng nhiệt thành của anh sẽ được em đền đáp gấp mười lần. Trái tim của Tử Lam đang dồn dập nói lên những lời tha thiết ấy.

Ca Lỗ Lỗ vẫn đứng yên tại chỗ như một tảng đá bất di bất dịch. Về mặt nó thậm chí không hề có lấy một chút xúc động và vui mừng vì gặp lại cố nhân sau nhiều ngày cách biệt.

Con tim Tử Lam như khựng lại một chút, nhưng rồi nó lập tức an ủi mình, Ca Lỗ Lỗ cứ trợ trợ như thế cũng dễ hiểu thôi, một lần bị răn cấm, mười năm còn sợ cỏ, nhất định là Ca Lỗ Lỗ sợ sẽ lại bị cự tuyệt như hai năm về trước. Ở vào địa vị của Ca Lỗ Lỗ, Tử Lam cũng không dám mạo muội hành sự. Bởi thế, Tử Lam cần kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi tới khi Ca Lỗ Lỗ lấy lại dũng khí và lòng can đảm của một con sói đực như trước kia.

Tử Lam ngả mình trên đệm cỏ êm mượt như tơ, thần thái đưa đẩy, uốn éo hết vẻ phong tình của một con sói cái. Đóa bồ công anh như những chiếc ô xòe hoa, lá lướt trong gió xuân nhẹ nhẹ, những đài hoa vàng óng như kén nhộng chập chờn dưới nắng xuân, ánh lên một màu sáng kỳ lạ. Mùa xuân là mùa của nhựa sống căng tràn, Ca Lỗ Lỗ à, lẽ nào anh không khát khao được tận hưởng thú vui của tình yêu dưới vầng dương ấm áp hay sao? Lẽ nào anh không muốn có những đứa con mang huyết thống của Ca Lỗ Lỗ hay sao?

Tử Lam cố ý khiêu khích Ca Lỗ Lỗ như thế, nàng nghĩ đây hẳn là biện pháp tuyệt diệu để khơi gợi niềm hưng phấn khát khao của Ca Lỗ Lỗ. Đáng tiếc, Ca Lỗ Lỗ vẫn trơ như một khúc gỗ, không hề có chút thay đổi nào.

Là bản thân chưa đủ khéo, chưa phô diễn hết tình cảm yếu mềm và trái tim rạo rực của mình, hay Ca Lỗ Lỗ, anh ấy...

Tử Lam không dám nghĩ theo chiều hướng xấu. Giờ phút này, trái tim khô héo và vỡ nát thành trăm nghìn mảnh của nó cần biết bao những giọt nước mưa ngọt ngào của tình yêu xuyên thấu, cần biết bao tình yêu của Ca Lỗ Lỗ an ủi và xoa dịu. Nếu tấm lòng của một con sói được như Ca Lỗ Lỗ có thể rộng mở đón chào nó thì mọi ký ức sâu thẳm của nó sẽ chấm dứt từ đây. Cuộc sống sẽ lại mở ra một khởi đầu mới, nó vẫn có thể sinh con đẻ cái, vẫn có thể dốc lòng bồi dưỡng một trong những đứa con của nó trở thành một Sói Vương thống lĩnh thiên hạ. Lý tưởng mà bao năm qua nó mong mỗi đứa con sẽ được tái sinh dưới ánh sáng của tình yêu. Trái tim và cơ thể mệt mỏi cực độ của nó sẽ được tiếp thêm sức sống mới.

Tử Lam khát khao làm lại cuộc đời. Cuộc đời của một con sói tuy khó tránh khỏi những bóng đen và nguy hiểm trùng trùng và vô số ẩn họa sát thân, nhưng nó tình nguyện đánh cược với số mệnh thêm lần nữa.

Thái độ lạnh lùng của Ca Lỗ Lỗ khiến nó đau lòng. Nó không thể nào hiểu nổi dụng ý của đối phương. Có lẽ là vết thương của hai năm về trước đã chĩa vào trái tim Ca Lỗ Lỗ một nhát quá sâu, sâu đến nỗi tới giờ vẫn còn rỉ máu. Vậy thì Tử Lam phải dùng hành động để tỏ niềm ăn năn bởi sự tuyệt tình của hai năm về trước.

May thay, bụi cỏ cách Tử Lam không xa bỗng dừng động đậy. Một con tê tê bò ra. Tử Lam vội vã rượt theo. Tê tê là loài vật hút kiến, hai chân trước của nó ngắn và thô ráp nên bò rất chậm, cả thân mình nó gồ lên những cái ụ và động tác thì thật vụng về. Tử Lam giẫm lên sống lưng con tê tê bằng một động tác rất mau, con tê tê nhanh nhẹn co lớp vảy lớn và cứng, cuộn tròn khuôn mặt và cái miệng nhọn hoắt rụt vào trong lồng ngực phía dưới cổ. Loài tê tê chỉ có bản lĩnh này là hiệu nghiệm để tự vệ và tránh đòn tấn công của các loài mãnh thú. Lớp vảy cứng chắc của nó phủ khắp toàn thân, hết cả phần đuôi và phần bụng, tạo thành một tấm giáp dày và nặng bảo vệ cơ thể. Từng chiếc vảy hình bầu dục xếp khít vào nhau xuyên suốt thân mình, không để lộ một khe hở nên loài vật khác không thể tấn công. Hơn nữa, vảy tê tê cứng như đá hoa cương, ngay cả răng hổ cũng khó mà xuyên thủng. Cũng bởi chẳng thể tìm cách nào nuốt con mồi vào bụng nên các loài mãnh thú săn mồi mỗi khi bắt gặp tê tê thì thường không thêm đếm xỉa đến.

Tạo hóa đã ban cho loài tê tê bản lĩnh giữ nhà ấy. Nhưng lớp vảy đặc biệt đó chỉ có thể giúp tê tê thoát khỏi miệng hùm hay tay gấu nhưng không thể thoát khỏi móng vuốt sắc nhọn của sói.

Tử Lam dùng lực dần giữa con tê tê xuống đất, khiến nó chống bốn vó lên trời rồi dùng móng vuốt đâm thật mạnh vào khoang bài tiết ở phần bụng của con vật. Cả người tê tê chỉ có một chỗ nhỏ như lỗ kim này là mềm yếu nhất, nhưng vì nằm ở nơi giao thoa giữa bốn mảnh giáp của tê tê nên những loài thú ăn thịt lỗ mãng không thể phát hiện được, chỉ có loài thú thông minh và đẳng cấp cao như loài sói mới tìm ra được.

Móng vuốt của Tử Lam như một cái kim bằng thép cắm sâu vào bên trong khoang bài tiết của con tê tê. Toàn thân con vật giật lên một cái, bộ áo giáp chồng khít lên nhau bắt giắc nổi lổn, để lộ ra một khe hở. Tử Lam chỉ chờ có thế. Tê tê tuy hình dạng xấu xí nhưng nó vẫn có bản năng ham sống, vào khoảnh khắc những chiếc vảy trắng như bạc ở phần bụng giãn ra, ý thức được mình đang trong cơn nguy hiểm, nó vội vàng co tấm áo giáp lại song đã muộn. Tử Lam hành động rất mau lẹ, một bộ vuốt xuyên vào bên trong khoang bài tiết thì bộ vuốt còn lại đã giữ chặt phần bụng của con mồi, khi lớp áo giáp vừa giãn ra, những cái vuốt sắc đã cắm ngay vào khe hở vừa hé mở và tát mạnh một cái làm bật một chiếc vảy. Tử Lam xé toang vài chiếc vảy nữa cũng bằng một động tác như vậy. Bụng con tê tê lộ ra một phần thịt hồng hồng to như miệng bát, Tử Lam cắn liên tiếp, mổ bụng con vật tội nghiệp.

Trong lúc Tử Lam giết con mồi, Ca Lỗ Lỗ vẫn đứng nguyên ở đó, không xông lên trợ giúp cũng chẳng bỏ đi. Nó đứng đó, làm một người bàng quan, lạnh lùng nhìn Tử Lam hành động.

Tử Lam thấy bụng đói. Thịt tê tê mỡ màng và mềm mại, là món khoái khẩu của loài sói. Tử Lam rất muốn đánh chén một bữa no say, nhưng nó kìm lại được, không nỡ ăn dù chỉ một miếng, Tử Lam tha con tê tê bê bết máu tới trước mặt Ca Lỗ Lỗ.

Tâm trạng Tử Lam rối bời khi nó quyết định làm như thế. Thường thì khi một con sói đực và một con sói cái có ý đến với nhau để tạo thành một gia đình, sói cái luôn là kẻ được theo đuổi, bị động trong tình yêu và luôn phải tỏ lòng chờ đợi. Cho dù trong thâm tâm, Tử Lam khao khát được sánh vai với một con sói đực đi nữa, nó cũng nên thể hiện tình cảm một cách kín đáo, hoặc dù có muốn dụ dỗ đi nữa cũng không thể vượt qua giới hạn liếc mắt đưa tình nịnh nọt tình yêu như thế. Chỉ con sói đực mới có quyền theo đuổi và chinh phục một cách sỗ sàng. Tử Lam chủ động dâng con mồi tới tận miệng Ca Lỗ Lỗ, thẳng thắn bày tỏ dụng ý của mình như thế, thật lần đầu mới thấy trong bầy sói. Tử Lam vừa kéo con tê tê vừa cảm thấy lòng tự tôn của một con sói cái như mình bị tổn thương ghê gớm. Nếu như lúc này, khi nó giết con tê tê, Ca Lỗ Lỗ chịu nhường tới giúp một tay, cho dù mang tính tượng trưng đi nữa thì tính chất của sự việc cũng sẽ đổi khác, bởi chúng cùng nhau săn mồi thì sẽ cùng nhau thụ hưởng. Rồi sau đó, tự chúng sẽ quyến luyến yêu thương nhau. Nhưng giờ thì...

Tử Lam hận thái độ ngạo mạn của Ca Lỗ Lỗ. Tử Lam cho rằng, trái tim của một con sói đực trưởng thành chẳng nên hẹp hòi, chẳng nên ghi thù nhớ hận kiểu đó. Tử Lam cho rằng, mình không nên hạ thấp bản thân, nịnh nọt Ca Lỗ Lỗ như thế. Đó là một sự sỉ nhục. Nhưng nỗi khao khát bắt đầu lại một cuộc sống mới mạnh mẽ, khiến Tử Lam phản bội lại ý nghĩ của bản thân, kiên quyết tha miếng mồi ngon tiến lại gần Ca Lỗ Lỗ từng bước từng bước một.

Về mặt vô tình của Ca Lỗ Lỗ từ từ giãn ra. Thật là một miếng mồi ngon quá mức. Ca Lỗ Lỗ ngoác miệng nuốt từng miếng thịt tê tê dày cộm vào trong bụng, đánh chén một cách say sưa và ngon lành.

Ăn đi nào, Ca Lỗ Lỗ, hai năm trước khi anh dùng con mồi để bày tỏ tình yêu với em, em đã làm hại anh, hôm nay, em dùng con tê tê này để chuộc lại sự tuyệt tình của ngày ấy, trả lại anh món nợ ân tình mà em còn thiếu. Anh đáp lại như thế là em đã mãn nguyện rồi. Vương mắc giữa hai ta đã không còn nữa rồi, chẳng gì có thể ngăn cản anh và em chung tay xây dựng một gia đình mới. Tử Lam vừa liếm những giọt máu đang trào ra từ ổ bụng con tê tê vừa tự nói với lòng mình như thế. Nó tin rằng, Ca Lỗ Lỗ sau khi đánh chén xong con mồi sẽ ân thưởng nó bằng một tình yêu nồng nàn. Niềm tin rạo rực và nó kiên trì chờ đợi.

Mùi vị của con tê tê ắt hẳn vô cùng ngon lành nên Ca Lỗ Lỗ cắm đầu ăn một mạch. Nỗi thỏa thuê hiện rõ mồn một trên gương mặt nó khi chén xong con mồi, thậm chí nó còn tiếc rẻ thè lưỡi liếm láp những vệt máu còn sót hai bên mép.

Tới đây đi Ca Lỗ Lỗ, rồi em sẽ sinh cho anh một đám sói con khỏe mạnh và tinh nghịch và chúng mình sẽ cùng nhau bồi dưỡng một trong những đứa con trở thành Sói Vương của thế hệ mới.

Ca Lỗ Lỗ vẫn còn tham lam lật đi lật lại con tê tê chỉ còn tro lại lớp vẩy cứng ngắc, cố tìm kiếm chút thịt hay chút máu còn rơi rớt lại.

Tử Lam sốt sắng, nó không thể chờ đợi thêm được nữa, bèn mạnh dạn tiến lại gần con sói đực Ca Lỗ Lỗ khôi ngô tráng kiện. Về mặt của Ca Lỗ Lỗ biến đổi rất mau, ban đầu, nó tròn trĩnh mắt nhìn Tử Lam như thể trông thấy một thứ không nên nhìn, về lạ lẫm và kinh hãi, tiếp theo là mấy sợi râu trắng lóa trên môi và mấy sợi lông hai bên má bắt chợt dựng đứng, biểu hiện của sự chán ngán và căm ghét.

Ca Lỗ Lỗ à, anh làm sao thế, em là Tử Lam mà anh đã từng khổ sở theo đuổi, từng khát khao thềm muốn đây mà! Tử Lam gấp đầu, muốn ngẩng đầu lên sống lưng thẳng tắp đầy sức hấp dẫn nam tính của Ca Lỗ Lỗ. Phải rồi, đó sẽ là nơi chắn gió che mưa, sẽ là tổ ấm của Tử Lam, là nơi nó tạo ra kỳ tích của một cuộc sống mới. Đầu Tử Lam vừa chạm vào sống lưng Ca Lỗ Lỗ, thì đôi mắt của Ca Lỗ Lỗ chợt thay hình đổi dạng một cách dị thường. Ca Lỗ Lỗ như thể sợ chạm phải vật bẩn thỉu xúi quẩy nên nó nhảy vù lên một cái. Và vào đúng lúc Tử Lam muốn lại gần nó thêm lần nữa, Ca Lỗ Lỗ tru lên một tiếng chạy như bay về phía thảo nguyên mệnh mang.

Đầu óc Tử Lam như ù đi và trở nên trống rỗng. Dòng suy tư của nó nghẹn lại, nỗi khát khao của nó như ngưng đọng, thâm tâm nó lạnh cóng như thể vừa dầm mình trong nước tuyết. Nó thần thờ ngóng theo dáng hình của Ca Lỗ Lỗ mỗi lúc một xa dần cho tới khi dáng hình ấy chỉ còn là chấm đen nhỏ nhoi mờ ảo rồi mất hút dưới ánh mặt trời rạng rỡ.

Tử Lam cứ ngây người như thế. Nó không biết phải mất bao nhiêu thời gian nó mới có thể từ từ lấy lại tri giác của mình. Nó ngỡ rằng sự việc buồn thương ban nãy chỉ như một cơn ác mộng, nhưng lớp cỏ xanh tươi vẫn đang cựa mình nhô lên khỏi mặt đất, bầy chim vẫn bay liệng giữa tầng không và lớp vẩy cứng chắc của

con tê tê vẫn còn nằm ở đó. Mọi thứ xung quanh thầm nói với nó rằng, nó đang ở trong cõi thực. Tử Lam không thể không thừa nhận, việc diễn ra trước mắt không phải trong mơ mà là trong hiện thực, một hiện thực quá phũ phàng và cay đắng. Tử Lam thật không thể nào lý giải nổi tại sao Ca Lỗ Lỗ bỗng nhiên lại bỏ mình mà đi như thế, lẽ nào Ca Lỗ Lỗ muốn ăn miếng trả miếng sự tuyệt tình của nó năm xưa? Trò đùa nực cười này đâu cần phải đến mức tàn khốc thế. Tử Lam hận không thể đuổi ngay theo Ca Lỗ Lỗ để xé xác Ca Lỗ Lỗ thành từng mảnh vụn cho hả nỗi oán giận trong lòng. Nó thật không thể ngờ tình yêu ân cần và ngọt ngào của mình lại bị đối phương chà đạp một cách thô bạo như thế, không thể ngờ niềm tin mong mỗi bắt đầu một cuộc sống mới của mình lại bị giày xéo một cách vô tình như thế.

Lẽ nào Ca Lỗ Lỗ đã mắc bệnh thần kinh mất rồi?

Tử Lam ủ rũ lê từng bước chân nặng nề vô định trên thảo nguyên. Những bước chân vô tình đưa nó tới bên vũng nước thối. Nước chứa nhiều muối và trong thấu đáy, hơn nữa lại ở nơi kín gió nên mặt nước phẳng lặng như gương, không một gợn sóng. Ánh mặt trời rải đều trên mặt nước hắt những tia chói chang nhức mắt, đám rong rêu dưới đáy rậm rì làm bóng nước xanh thẫm một màu. Tạo vật thiên nhiên tô điểm cho làn nước, khiến nó long lanh như pha lê. Tử Lam muốn hít một ngụm nước ngọt mát để làm tiêu tan nỗi u uất trong tim. Nó thả mình tới bên hồ. Nước hồ trong xanh soi bóng cả thân mình và dung mạo nó. Nó chợt hiểu ra vì sao Ca Lỗ Lỗ lại bỏ rơi nó.

Hình ảnh con sói in trên mặt nước sao mà tiêu tụy, bông mắt như đọng một lớp mây mù u ám, hai bên mép chẳng chít nếp nhăn, mấy chiếc răng cửa gãy nham nhở do gặm bầy thú lúc cứu Lam Hồn Nhi, khoảng trống giữa môi và hàm rỉ ra từng giọt nước dãi, cái chân bị tàn tật lủng lẳng trước ngực, bờ vai trái xiêu vẹo không thành hình, xấu xí đến thảm hại. Nó đây ư? Nó của ngày xưa cân đối và xinh đẹp lắm kia mà! Trước kia, thân hình mềm mại và những đường cong yếu điệu luôn khiến nó tự hào, nhưng giờ đây, vẻ đẹp làm điên đảo thần hồn và đốt cháy tình yêu trong mắt biết bao con sói đực đâu còn nữa! Cơ thể nó đã mất đi độ dẻo dai săn chắc, hai bên bụng lặc lè những mỡ, núm vú chảy xệ và dài ra như chiếc hồ lô bị giẫm bẹp gá hờ trên da bụng, sống lưng cong lại như một vầng trăng khuyết. Thân hình nó già nua một cách đáng thương. Thực ra, nó đâu đã già. Nó mới mười tuổi. Nếu tính theo tuổi thọ 15 năm của loài sói thì nó đang ở vào tuổi thanh xuân rực rỡ tươi đẹp nhất, thể lực và trí tuệ của nó đang ở đỉnh cao huy hoàng nhất. Thế mà nó đã biến thành một con sói bước sang tuổi mãn chiều. Nỗi đau thương quá mức chịu đựng, những tai ách nặng nề, liên tiếp và cả số mệnh không công bằng đã khiến nó già trước tuổi, khiến nó sớm già từ sức quyến rũ của một con sói đang tuổi xuân xanh. Chẳng trách Ca Lỗ Lỗ lại hắt hủi nó như thế. Con sói đực nào mà chẳng đem lòng yêu mến con sói cái trẻ trung xinh đẹp, có con sói đực nào lại muốn bầu bạn với con sói cái vừa già vừa xấu vừa héo hon tiêu tụy như nó? Tử Lam bị Ca Lỗ Lỗ vứt bỏ ư? Nói đúng hơn thì nó bị chính cuộc đời vứt bỏ. Cuộc đời luôn luôn vô tình như thế.

Tử Lam đá một hòn sỏi lăn xuống nước. Tôm, mặt nước phẳng lặng như gương bất thành linh bị khuấy động, gợn lên những cuộn sóng lăn tăn. Tử Lam hận đáy nước, vì sao đáy nước lại phản chiếu hình ảnh của một con sói cái già nua xấu xí như thế. Tử Lam không muốn nhìn bóng mình chút nào nữa. Chỉ một thoáng sau, mặt nước lại trở về với vẻ tĩnh lặng ban đầu, đáy nước vẫn in lại bóng hình của một con sói già khó coi.

“u...”, tiếng tru của Tử Lam dài miên man vô tận như tiếng thở dài não nuột bị thương.

16. Chương 05 - P2

Tử Lam nhận thấy Mi Mi ngày càng xa rời mẹ về mặt tình cảm. Trước đây, Tử Lam đi đến đâu, Mi Mi cũng những nhặng theo sau, ngay cả những lúc tâm tư Tử Lam buồn bực, cố tình đuổi đi, Mi Mi cũng không chịu rời mẹ nửa bước. Giờ thì khác rồi, Mi Mi thường chẳng thèm chào hỏi mẹ, một mình chạy tới thảo nguyên tìm mồi, bỏ mặc mẹ lẻ loi trong hang. Mẹ tức giận hay buồn bã, Mi Mi cũng hững hờ như chẳng có chuyện gì. Mi Mi đã trưởng thành và theo tập tính của loài sói thì nó nên xa rời mẹ để bước vào cuộc sống tự lập. Thế nên, cách tốt nhất là đuổi Mi Mi ra khỏi hang, hai mẹ con sống tách biệt nhau để tránh những phiền phức sau này. Tử Lam không nỡ đuổi Mi Mi đi, bởi lẽ nó sợ ở lại một mình trong hang, với nó, nơi

này giống như một nắm mồ lạnh lẽo chôn vùi cuộc đời cô quạnh của nó. Nó muốn Mi Mi ở bên bầu bạn để vui nổi cô đơn.

Mấy ngày gần đây, biểu hiện của Mi Mi thật lạ. Lúc thì đứng ngẩng người ngắm trời xanh mây trắng không chớp mắt, lúc thì tung tăng nhảy nhót, điệu bộ hết sức vui vẻ, lúc lại âu sầu khổ não, chau mày thở dài, lúc lại vô cớ cười tủm tỉm một mình. Bộ lông của Mi Mi như được quét một lớp sơn màu bóng mượt, bốn chân vừa dẻo dai vừa mềm mại, thân hình căng tràn sức sống thanh xuân dù khi chạy nhanh hay lúc nhảy mạnh. Không ai hiểu con gái bằng mẹ, những thay đổi của Mi Mi không giấu nổi ánh mắt tinh tường của Tử Lam. Dựa vào kinh nghiệm sống bao nhiêu năm qua của mình, Tử Lam ngầm đoán con gái đã bị vấn vương bởi chữ tình.

Mi Mi đang bước vào tuổi dậy thì, những cảm xúc của tình yêu chớm nở nên việc lén lút hò hẹn với một con sói đực nào đó cũng là lẽ thường tình. Ở vào tuổi của Mi Mi, Tử Lam đã có một tình yêu đắm say và rực cháy với Hắc Tang. Mỗi khi Mi Mi trở về hang với vẻ rạng rỡ của ánh bình minh và tươi như một đóa hoa xinh, thoáng chút mỗi mệ của niềm hạnh phúc, Tử Lam nhìn sâu vào con người long lanh cháy lửa của Mi Mi và bất chợt lý tưởng đã bị chôn vùi của nó bỗng lóe lên một mầm hi vọng mới, giống như một đốm lửa tàn chột gặp lá khô, thổi bùng lên ngọn lửa rừng rực. Phải rồi, Mi Mi là một con sói cái không có tư cách để tranh đoạt ngôi vị Sói Vương, nhưng Mi Mi là huyết mạch của Hắc Tang, là dòng giống của Tử Lam, các con do nó sinh ra cũng sẽ mang huyết thống tài giỏi và dòng máu thuần để có thể kế thừa di nguyện của Hắc Tang và thực hiện ý tưởng của Tử Lam. Chẳng bao lâu nữa, Mi Mi sẽ sinh cho Tử Lam một đàn cháu, chỉ hai, ba năm sau, chúng có thể tranh đoạt ngôi báu Sói Vương. Nghĩ đến đây, Tử Lam thấy cuộc sống của nó lại trở nên có ý nghĩa, bởi nó đã có chỗ dựa tinh thần để tiếp tục sinh tồn, để quên đi sự già nua và xấu xí của mình.

Trong suy nghĩ của Tử Lam, việc lựa chọn đối tượng giao phối của Mi Mi vượt xa ý nghĩa hạn hẹp của tình yêu đơn thuần, vượt xa bản năng duy trì nòi giống thông thường. Nó liên quan tới sự thịnh suy của gia tộc Hắc Tang – Tử Lam, liên quan tới sự phân đầu của hai thế hệ nhà sói cuối cùng có thực hiện được sứ mệnh lịch sử hay không. Bởi thế, việc Mi Mi lựa chọn đối tượng phối ngẫu như thế nào trở thành mối quan tâm số một của Tử Lam. Nếu đối tượng mà Mi Mi lựa chọn là một con sói đực tráng kiện và mạnh mẽ thì hai dòng giống ưu tú kết hợp với nhau sẽ sinh ra đám con cháu kế thừa những tinh túy của dòng tộc và trở thành những siêu lang. Sự di truyền ấy giống như một phép tính cộng. Ngược lại, nếu đối tượng mà Mi Mi lựa chọn chỉ là một con sói đực tầm thường thì huyết thống và dòng giống sẽ bị thui chột, đám con cháu sinh ra rất có thể sẽ là đồ bỏ đi. Sự di truyền này giống như một phép trừ, trừ hết số này tới số khác. Kể từ đó, trong lòng Tử Lam lúc nào cũng bồn chồn lo lắng, không biết Mi Mi đã lựa chọn một con sói đực có dáng hình và tính cách ra sao. Nó thấy mình có trách nhiệm và có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của con.

Muốn biết rõ con sói đực nào đã khuấy động tâm hồn Mi Mi không phải là chuyện khó. Buổi chiều hôm đó, khi Mi Mi lén lút ra khỏi hang, Tử Lam liền lặng lẽ bám theo con.

Mi Mi rẽ vào một sườn núi rồi vòng qua một bãi hoang và hào hứng chạy tới bãi cỏ linh lăng, vừa đi vừa reo vui hớn hờ. Vừa tới bãi cỏ nở đầy hoa linh lăng màu tím nhạt, eo lưng và tứ chi của Mi Mi yểu điệu hơn trước, bước chân của nó liên tiếp dừng lại để chải những sợi lông trên trán. Sự mẫn cảm đặc biệt của một con sói cái khiến Tử Lam hiểu rằng, bãi cỏ ấy là chiếc giường cưới bí mật của Mi Mi và con sói đực thần bí kia.

Quả nhiên, từ sườn núi phía trước mặt vọng ra tiếng tru tha thiết của một con sói đực tìm bạn. Thoáng sau, bóng một con sói đực lướt ra khỏi bụi cỏ, chạy nhào về phía Mi Mi. Mi Mi làm ra bộ nũng nịu, giả vờ tránh xa một cách cợt nhả, thế rồi chúng rộn rã đuổi nhau trên khắp bãi cỏ.

Tử Lam đứng từ xa nheo mắt ngắm nhìn, cẩn thận quan sát con sói đực đang gặp vận đào hoa kia. Tử Lam không kìm nén nổi mình hít một hơi khí lạnh, dòng máu đang cuộn chảy khắp cơ thể nó như đông đặc lại. Tại sao lại là nó? Tại sao lại là nó? Tử Lam thật sự không dám tin vào mắt mình.

Đối tượng mà Mi Mi lựa chọn lại là con sói đực Ngai Ngai chột mắt kém cỏi nhất trong bầy đàn! Ngai Ngai thân thể gầy gò, bộ dạng khó coi đã đành mà tính cách còn nhu nhược, là một con sói tầm thường chẳng thể làm nên trò trống gì, bởi thế không một con sói cái nào muốn nép mình vào nó.

Tại sao Mi Mi lại hồ đồ lựa chọn một con sói đực chẳng có hi vọng gì như thế? Tử Lam đau lòng nghĩ, nhất định là do thằng Ngai Ngai đã dùng những lời lẽ ngon ngọt của thứ tình yêu giả dối để mê hoặc ánh mắt của Mi Mi. Chiêu đó của nó khiến những con sói cái mới lớn rất dễ cắn câu. Mi Mi còn quá ngây thơ và thuần khiết, thiếu kinh nghiệm xử thế nên đã mắc bẫy của nó rồi! Giả như Mi Mi thật sự mang giọt máu của Ngai Ngai thì huyết thống và dòng giống ưu tú của Hắc Tang và Tử Lam chẳng phải sẽ thui chột đi nhiều sao? Mà như thế thì niềm mơ ước tranh đoạt ngôi vị Sói Vương bao năm của Hắc Tang và Tử Lam chẳng phải bị hủy hoại hoàn toàn sao? Không, Tử Lam không thể chiều lòng Mi Mi được, Tử Lam quyết không để âm mưu của thằng Ngai Ngai vô tích sự ấy thành công. Giờ phút này đây, nếu Tử Lam vấy tay làm ngơ, thì không những nó có lỗi với người chồng quá cố là Hắc Tang mà còn có tội với Hắc Tử, với Lam Hồn Nhi, với Song Mao đã vì lý tưởng của gia tộc mà chết thảm.

Nghĩ thế, Tử Lam lao mình ra khỏi bụi gai màu vàng đang đứng ẩn thân, phi nhanh tới đám hoa linh lăng, đứng chắn ngay giữa Mi Mi và Ngai Ngai đang vui vẻ đùa bỡn, tru lên một tiếng tức giận.

Ngai Ngai thần thái đang hưng phấn bỗng như người rơi xuống nước, nhìn Tử Lam sợ sệt rồi quay đầu chạy như bay, biến mất trước mặt Tử Lam và Mi Mi.

Thấy mẹ xuất hiện quá bất ngờ, Mi Mi sợ quá, ngồi thụp xuống bãi cỏ, ngẩn ngơ một hồi.

Đi đi Mi Mi, Ngai Ngai không xứng với con. Con giống như một đóa hoa yêu kiều, không đáng phải cắm bãi cứt trâu như thế. Chỉ riêng việc nó bỏ lại bạn tình mà chạy thoát thân một mình cũng đáng để con từ bỏ rồi. Con không cần phải đau lòng hay nuối tiếc. Con mang trong mình huyết thống cao quý, lại sở hữu nhan sắc diễm lệ, chỉ cần con tới thảo nguyên Ga Marr nở một nụ cười tươi xinh thì tức khắc sẽ có biết bao con sói đực chín chắn và trưởng thành, dũng cảm và mạnh mẽ tình nguyện hiến dâng tình yêu cho con. Vẻ đẹp của con đủ sức chinh phục cả bầy sói. Con tội gì phải ngốc nghếch hi sinh những năm tháng tuổi xuân tươi đẹp của mình cho cái thằng Ngai Ngai không đáng để yêu ấy. Đi đi nào, Mi Mi của mẹ.

Lúc này, Mi Mi đã tỉnh khỏi cơn mơ màng, nó trừng mắt nhìn mẹ với ánh mắt thù hận và đầy đau khổ. Mi Mi tru lên một tiếng tức tưởi. Nó muốn đuổi theo Ngai Ngai.

Đúng là đồ rẻ tiền!

Tử Lam đã dự liệu từ trước bèn nhảy xổ lên cắn vào tai Mi Mi. Phải mất rất nhiều công sức Tử Lam mới lôi Mi Mi về tới hang. Tử Lam bắt Mi Mi ngồi ở cuối hang, tự mình canh giữ ngoài cửa hang, không cho Mi Mi tự tiện ra ngoài. Những lúc săn mồi, Tử Lam cũng kẹp chặt Mi Mi, không rời nửa bước. Tử Lam dùng cái uy của người mẹ để trói buộc tự do của Mi Mi, để ngăn cấm Mi Mi và Ngai Ngai qua lại với nhau. Tử Lam cho rằng, tình cảm của Mi Mi sẽ nhạt dần và tiêu tan theo thời gian.

Chẳng phải mất nhiều thời gian để Tử Lam nhận ra những toan tính của mình là sai lầm. Thái độ của Mi Mi ngoan cố hơn Tử Lam tưởng tượng. Tử Lam vốn nghĩ quãng thời gian xa cách sẽ làm Mi Mi lãng quên Ngai Ngai, tự phản tỉnh sự ngờ nghệch và hoang đường của mình mà chất dứt đoạn tình sử lãng mạn nhưng chẳng chút giá trị thực tế này. Ấy vậy mà Tử Lam đã nhầm. Tử Lam tuy có thể ngăn cản sự gặp gỡ trực tiếp của Mi Mi và Ngai Ngai nhưng không thể kìm được nỗi tương tư của hai trái tim. Thật quái quỷ! Mi Mi cả ngày mày chau ử rử, tâm thần bất định, ngay cả những lúc săn mồi cũng biếng nhác, chẳng chịu tập trung tinh thần. Ngai Ngai cũng không cam tâm để mất người yêu, tuy nó không đủ can đảm để xông vào hang cướp theo cùng, nhưng thường vật vờ như một cô hồn, lượn đi lượn lại bên ngoài hang, nghe ngóng động tĩnh. Mấy lần, Tử Lam dắt Mi Mi ra ngoài săn mồi, thỉnh linh trông thấy Ngai Ngai đang bám theo từ xa. Mùi hơi và hình bóng của Ngai Ngai vừa xuất hiện, Mi Mi đã như người mất hồn, con mồi rõ ràng ở ngay trước mắt, chỉ cách một bước chân mà nó cũng vồ hụt phương hướng.

Hôm đó, khi đêm đã về khuya, tiếng tru nào nùng của Ngai Ngai vang trên sườn dốc ở phía đối diện với hang của hai mẹ con Tử Lam rồi vọng vào trong hang, mỗi tiếng tru như từng chiếc móc câu móc vào tâm hồn và lôi kéo Mi Mi. Mi Mi cả đêm bồn chồn, cứ chạy hết chỗ này lại đâm sang chỗ khác ở trong động, cuồng loạn và điên dại. Nó định xông ra ngoài mấy lần, nhưng khổ nỗi Tử Lam đứng chắn ngay trước cửa hang, hàm hè dùng sự uy nghiêm, hàm răng và móng vuốt cứng sắc của một người mẹ để miễn cưỡng ngăn cản nó hò hẹn tư tình.

Song, Tử Lam chỉ có thể cản được một lúc, làm sao ngăn được cả đời? Chưa biết chừng một đêm nào đó, khi Tử Lam mệt quá gà gật ngủ, Mi Mi lên trốn ra ngoài theo tiếng gọi của tình riêng, rồi bụng mang dạ

chửa lũ sói ngu ngốc như thằng Ngai Ngai thì Tử Lam có hối hận cũng muộn mất rồi.

Xem ra, Tử Lam đành phải diệt thằng Ngai Ngai bằng thể xác, mới có thể cắt đứt hoàn toàn mối tơ tình khó dứt giữa Mi Mi và Ngai Ngai, mới có thể giải quyết sự việc êm thấm để một lần vắt vả nhàn hạ mãi mãi được. Thâm tâm Tử Lam đang toan tính như thế.

III

Mấy hôm sau, từ tờ mờ sớm, nhân lúc Mi Mi còn đang đánh giấc say sưa, Tử Lam khê khàng tới bãi cỏ nơi có những đóa linh lăng màu tím nhạt đang nở rộ, rồi dựa vào khứu giác cực kỳ mẫn cảm của mình để đánh hơi thấy mùi của Ngai Ngai còn vương lại trên hoa cỏ, lần theo đó tìm tới sào huyệt nấu thân của Ngai Ngai.

Khi ánh ban mai nhuộm đỏ đỉnh núi tuyết Streca, Tử Lam bước tới một cái gò hình mai rùa. Mùi tanh nồng của Ngai Ngai trong không khí càng lúc càng nồng nặc, xem ra chốn nương thân của nó ở gần đây thôi. Tử Lam cẩn thận từng chút thám thính quanh cái gò một vòng, phát hiện trên sườn dốc khuất ánh mặt trời có một tảng đá to hình mỏ diều hâu, tạo thành một hang đá tự nhiên. Tiến lại gần thêm chút nữa, Tử Lam nghe thấy tiếng ngáy phì phò của loài sói vọng ra từ bên trong. Ài, chỗ này chắc chắn là nơi con Ngai Ngai nấu mình rồi.

Tử Lam nấp vào bên con đường mòn mà Ngai Ngai ngày thường vẫn hay qua lại, mây mù và sương mai phủ lấp mùi hơi của nó.

Mãi tới khi vầng thái dương trải những ánh huy hoàng xuống mặt đất bao la, Ngai Ngai mới uể oải bước ra khỏi hang. Xem ra, anh chàng cũng bị nổi tương tư giày vò khổ sở nên thần thái trông như kẻ mắc bệnh lâu ngày, cơ thể gầy guộc càng trở nên xơ xác hơn, vẻ chết chóc trong con mắt bị sừng dê chọc thủng như u uất hơn, khuôn mặt nó xấu xí đến tởm lợm.

Tử Lam càng thêm buồn bã, nó không hiểu Mi Mi say mê Ngai Ngai ở điểm gì. Hình tượng chẳng có mà khí chất cũng không, tuổi trẻ cũng xa rời nó từ lâu. Ngai Ngai chỉ kém Tử Lam hai tuổi, nó đã sớm bước qua thời hào hoa phong nhã. Rõ ràng là thằng Ngai Ngai đã dùng lời ngon ngọt và thủ đoạn lừa gạt của một con sói đực trưởng thành để khơi dậy lòng nhiệt tình của một con sói cái mới lớn như Mi Mi.

Lửa giận của Tử Lam ngùn ngụt bốc lên đầu không sao kìm nén được. Tử Lam quyết định sẽ đánh lên Ngai Ngai. Nó sẽ chờ tới khi thằng Ngai Ngai bước gần về phía nó, ở một cự ly thuận tiện nhất cho việc tấn công, nó sẽ tung một cú song phi lên người thằng Ngai Ngai, cắn một miếng thật mạnh làm cổ họng con vật đứt lìa. Và dù Tử Lam có lỡ tay đi nữa thì ít nhất nó cũng cắn thẳng Ngai Ngai thành tạt, cào rách khuôn mặt hay đáng vẻ của hắn, khiến thằng mặt hạng này không còn mặt mũi nào tới gặp Mi Mi nữa.

Tử Lam chỉ có thể trách hận cái chân bị què của mình quá vô dụng, làm cú song phi của nó không thể vươn đủ xa mà chỉ có thể tiếp đất ở cự ly cách thằng Ngai Ngai nửa mét. Tiếc thật, Tử Lam thở dài trong lòng. Cực chẳng đã, nó đành phải thay chiến thuật, từ đánh lên sang tấn công trực diện.

Ngai Ngai tuy chột một mắt nhưng cũng nhìn thấu mưu đồ của Tử Lam. Nó vốn giận sôi người vì Tử Lam dám ngang nhiên cản trở những buổi hẹn hò vụng trộm của nó với Mi Mi, nó đang chẳng biết tìm nơi nào trút giận thì vừa may lại gặp Tử Lam. Thế là, nó lao vào quần lấy Tử Lam, mạnh tay cắn xé.

Tử Lam suy cho cùng cũng đã già yếu nên chưa được vài hiệp đã phải thủ thế. Nó liên tiếp lùi về phía sau và bất ngờ dẫm phải một hòn đá cuội, cả thân mình nghiêng ngả, cái chân tàn phế mất trọng tâm khiến nó ngã bổ chửng ra đất. Ngai Ngai mau mắn xông tới đè lên người Tử Lam, nhe hàm răng sắc nhọn chìa thẳng vào cái cổ mềm mại của Tử Lam.

Tử Lam nằm ngửa trên mặt đất, nhắm nghiền đôi mắt, chẳng chút sợ hãi. Nó chỉ cảm thấy thật kỳ lạ, bình thường thằng Ngai Ngai bị thịt là thế, tại sao bây giờ lại bất ngờ bộc phát bản tính hung tàn khát máu vốn có của loài sói? Có lẽ, trước đây, Tử Lam đã đánh giá một cách phiến diện, hoặc có lẽ về bề ngoài nhu nhược đã che khuất bản chất bên trong, trước đây bản chất ấy chưa có cơ hội bộc lộ, hôm nay nó đã bùng lên dữ dội khi đứng trước ranh giới giữa cái sống và cái chết. Nếu quả thực như thế thì cái mạng già này của Tử Lam cũng đáng để hi sinh. Nếu sinh mệnh rệu rã vô dụng của Tử Lam có thể gọi dậy bản tính hoang dã ẩn sâu trong cơ thể Ngai Ngai thì Tử Lam sẽ không còn phải ưu phiền vì sự thoái hóa giống nòi của Mi Mi và đám con cháu sau này.

Tử Lam thôi không tranh đấu nữa mà ngoan ngoãn chờ đợi đòn tấn công chí mạng của Ngai Ngai. Nhưng đợi mãi, đợi mãi, Tử Lam vẫn chưa thấy cổ mình dấy lên nỗi đau đứt đoạn. Nó ngạc nhiên mở bừng đôi mắt. Chỉ qua vài giây ngắn ngủi mà ngọn lửa thù hận trong mắt Ngai Ngai đã lụi tàn, thay vào đó là vẻ sợ sệt vốn có. Bộ móng vuốt rắn chắc và mạnh mẽ giẫm lên người Tử Lam cũng nổi lổm.

Tử Lam bật dậy, dễ dàng thoát khỏi nanh vuốt của Ngai Ngai. Lúc này, nó và Ngai Ngai mặt đối mặt với nhau, bốn con mắt nhìn xoáy vào nhau. Chúng đang độ tinh thần.

Tinh thần của Ngai Ngai cứ từ từ mềm đi cho tới nhũn hẫ. Nó cụp chiếc đuôi đang dựng đứng và thả trôi xuống đất, ngồi xồm trên mặt đất, ánh mắt hờn tủi, khẽ rên lên tiếng trầm trầm bi thiết. Bộ dạng nó mới đáng thương làm sao!

Tử Lam hiểu rằng, Ngai Ngai đang cầu xin Tử Lam hãy rủ lòng thương mà khai ân cho nó. Tử Lam ghét nhất là biểu hiện cầu xin sự thương hại của một kẻ bạc nhược. Nó không tài nào chịu nổi. Nếu Ngai Ngai kiên trì thái độ cứng rắn như ban nãy, nhảy xổ vào Tử Lam mà cắn xé, tranh giành, cướp đoạt thì Tử Lam có lẽ đã thay đổi chủ ý, đã từ bỏ toan tính cắt lìa niềm hạnh phúc của một đôi uyên ương mà ban phát chút lòng từ bi, cho nó và Mi Mi được hưởng vị ngọt ngào và tự do được yêu. Nhưng cái bộ dạng yếu đuối khiến nó buồn nôn của Ngai Ngai bây giờ càng làm nổi cảm ghét trong lòng Tử Lam sâu sắc thêm.

Hừ, một con sói đực ngay cả lúc tranh giành con sói cái mình yêu cũng chẳng thể phát huy dã tâm và lòng can đảm của mình thì con sói đó tất yếu sẽ bị cuộc sống đào thải.

Đáng tiếc là Tử Lam chẳng thể nhảy xổ lên người Ngai Ngai để ngoạm một miếng đứt cổ con sói đực hèn mặt đó. Nó đã tuổi cao sức yếu, lại bị què một chân, nếu đánh giết giáp lá cà tất nhiên không phải là đối thủ của Ngai Ngai. Nó chỉ có thể giành chiến thắng bằng cơ trí.

Gương mặt Tử Lam hiển hiện hình ảnh của một kẻ bó tay xin hàng. Tử Lam cúi gập đầu, khẽ khàng ngồi xồm xuống đất, dụi mõm vào vách như muốn bảo Ngai Ngai tao đã chịu thua rồi, tao đã thỏa hiệp rồi, tao không chịu nổi sự van lơn tha thiết của mày nên đồng ý rồi.

Ngai Ngai ngỡ là thật, vội vàng bước tới bên cạnh Tử Lam, dịu dàng dùng đầu lưỡi ướt mềm liếm láp móng vuốt của Tử Lam, bày tỏ lòng biết ơn của một kẻ yếu với kẻ mạnh.

Tử Lam lật người, nằm ngửa trên mặt đất. Ngai Ngai liếm hết chân sau rồi lại tới chân trước của Tử Lam. Tử Lam vờ như vô cùng mãn nguyện, khép hờ đôi mắt, lẳng lẽ vòng chân trước lên phía trước ngực, chuẩn bị tư thế đá tốt nhất. Và khi chiếc lưỡi mềm mại của Ngai Ngai liếm tới chân trước của Tử Lam, Tử Lam nhắm trướng cằm của Ngai Ngai dồn hết sức đá một cái. Ngai Ngai không đề phòng nên bị đá mạnh tới mức hai chân trước bật khỏi mặt đất, nửa thân trên văng lên không trung, để lộ hoàn toàn cái cổ. Tử Lam không chờ cơ thể của Ngai Ngai tiếp đất, nhảy phốc một cái nhanh như chớp, ngoạm vào cổ họng Ngai Ngai và cắn một cái thật hung bạo.

“Phụt”, huyết tương từ cái cổ non mềm của Ngai Ngai vọt ra tứ phía, cơ thể nó mềm nhũn và rơi xuống đất nghe “phịch” một tiếng. Bốn chân co giật từng hồi rồi cơ thể nó từ từ cứng lạnh, chỉ còn một con mắt chột vẫn trợn trừng trừng, ngưng đọng niềm di hận.

Tử Lam vốn dĩ định tha thi thể của Ngai Ngai giấu vào một nơi nào ở sâu trong rừng hoặc tìm một chỗ kín đáo nào đó chôn vùi, nhưng nghĩ lại, nó thấy sự việc này chẳng thể giấu Mi Mi được và dù thi thể của Ngai Ngai bị nó chôn vùi ở đâu đi nữa Mi Mi cũng sẽ tìm thấy nhờ vào khứu giác mẫn cảm của nó. Nếu thế thì bằng đem thi thể Ngai Ngai đặt trên sườn núi dễ thấy nhất để cảnh cáo Mi Mi vậy.

17. Chương 05 - P3

Tử Lam chẳng thể ngờ Mi Mi lại phản kháng bằng cách tuyệt thực như thế. Từ hôm trông thấy thi thể của Ngai Ngai, Mi Mi cuộn mình nằm thu lu trong một góc hang, không ăn không uống suốt hai ngày hai đêm. Tử Lam tha con mồi vừa cắn chết mang về hang, đặt trước miệng Mi Mi. Mùi máu tanh nồng luôn

kích thích mạng thần kinh của loài sói dường như mất đi tính hiệu nghiệm, cánh mũi của Mi Mi chẳng thêm động đậy và đôi mắt nó chẳng thêm liếc nhìn con mồi nằm ngay cạnh miệng lấy một cái. Tử Lam nổi trận lôi đình, lao vào cắn Mi Mi tới tấp, những vuốt dùng hành động trừng phạt dã man để ép Mi Mi ăn, nhưng Mi Mi như chịu đựng tất cả, để mặc ẹ cắn xé, nhất quyết không nuốt thức ăn vào bụng. Thi thể con mồi chất cao như ngọn núi trong hang dẫn dụ lũ nhặng đáng ghét, đám thịt tươi ngon từ từ biến chất, bốc mùi hôi thối nồng nặc, nhưng nhúc nhúc những con giòi trắng lớp, khiến bầu không khí trong hang đặc quánh thứ mùi khó chịu. Cực chẳng đã, Tử Lam đành phải làm tay dọn dẹp, tha con mồi mà nó vất vả săn được vứt xa ra khỏi hang.

Lại hai ngày nữa trôi qua. Mi Mi dường như không còn sức để thở nữa, ánh mắt đờ đẫn, cổ họng khản đặc, hình dáng võ vàng, đám xương trên vai và hai bên ngực gồ lên từng chiếc, từng chiếc một. Tử Lam lòng như lửa đốt, nó biết rằng, nếu Mi Mi cứ tiếp tục tuyệt thực như thế này thì chỉ thêm hai ngày nữa, nó sẽ chết vì đói sức và đói lả. Mi Mi ra đi mang theo lý tưởng và hoài bão mà nó ấp ủ và cố gắng suốt một đời. Không, nó nhất định bắt Mi Mi phải sống, nó nhất định phải tìm cách cứu lấy trái tim đang bị nhấn chìm bởi khối tình vô vị. Tử Lam trần trọc suốt một đêm ròng, cuối cùng nó cũng tìm ra được một cách tuyệt hay.

Sớm hôm sau, Tử Lam đến bên vũng nước thối rình mồi và may mắn vồ được một con hoẵng con tới hồ uống nước. Lần này, Tử Lam hành động khác hẳn ngày thường, nó không vội vàng cắn một miếng đứt họng hay bấm những móng vuốt sắc nhọn của mình vào sâu trong da thịt mềm mại của con mồi mà ngược lại, nó nhẹ nhàng chặn chân lên sống lưng con hoẵng rồi hướng về phía hoẵng mẹ đang đau khổ tuyệt vọng tru lên một tiếng dữ dội. Con hoẵng mẹ khiếp sợ, vội vã chạy như bay khỏi vũng nước thối. Tử Lam ngoạm một tai con hoẵng con, quấn cái đuôi vòng quanh mõng nó như một sợi dây buộc chặt con mồi rồi dong nó về hang.

Con hoẵng con sợ tới mức thừa sống thiếu chết. Về tới hang, Tử Lam ấn con hoẵng vào bên trong, còn mình thì ngồi xồm bên ngoài cửa hang, chặn đường tẩu thoát.

Bên trong hang tối tăm mờ mịt, vất vưởng mùi tanh hôi của loài sói. Con hoẵng con tội nghiệp lấm lét nhìn Mi Mi đang nằm thu lu trong một góc hang, rồi sợ sệt lui vào một xó heo hút trong hang, kêu lên những tiếng ò ò bi thương. Tử Lam ngồi xồm bên ngoài, căng thẳng quan sát phản ứng của Mi Mi qua một vài sợi nắng chiếu chênh chếch vào trong hang.

Ban đầu, Mi Mi dường như chẳng thêm đếm xỉa tới sự có mặt của con hoẵng, vẫn vui cái mõm nhọn vào trong khoảng không gian cong cong do chân trước gập lại, chỉ bình mở đôi mắt khép hờ liếc xéo con vật đang sợ tới mức sống dở chết dở trong một loáng rồi cụp ngay xuống, gà gât ngủ.

Thời gian cứ thế trôi qua thêm một lúc lâu nữa, Mi Mi vẫn nằm yên ở góc này của hang và con hoẵng tội nghiệp vẫn ẩn trốn vào ở góc bên kia, chẳng con nào động tới con nào, tưởng chừng như hai con vật, một ăn cỏ và một ăn thịt đang chung sống hòa bình với nhau.

Trạng thái yên lặng của Mi Mi dần dần biến chuyển, đôi tai rủ xuống từ từ dựng đứng, đầu tai khẽ động đậy. Đôi mắt khép chặt bỗng mở hết lần này tới lần khác, ánh mắt đổ dồn về phía con hoẵng đang run lấy bầy. Dù Mi Mi nằm cuộn mình không cựa quậy trong một góc hang, nhưng Tử Lam vẫn kịp nhận ra ánh mắt của nó không còn đờ đẫn và tầm tối vô hồn như lúc trước, mà càng lúc càng hấp háy, trở nên long lanh sinh động hơn. Với loài sói, đôi mắt cũng là cửa sổ tâm hồn. Nhìn vào ánh mắt biến ảo của Mi Mi, Tử Lam biết trái tim nó đang dao động.

Có lẽ, một con sói có thể chịu đựng được sự hành hạ của cái đói, có thể dẫn lòng chối bỏ miếng mồi ngon bên ngoài cửa miệng, có thể ghì nén nỗi khát thèm ăn uống bởi u uất quá độ, có thể kìm hãm cả bản năng sinh tồn nhưng Tử Lam không tin một con sói bằng xương bằng thịt vẫn còn sự sống lại có thể hờ hững trước một con vật đang tung tăng nhảy nhót.

Hãy nhìn xem, bản năng ham sống khiến con hoẵng nem nép ẩn trốn trong một xó xỉnh hẻo lánh của cái hang đã bắt đầu lần tường tìm đường tháo chạy. Nhưng cửa hang đã bị Tử Lam chặn lối, con hoẵng không có cách nào thoát ra ngoài, chạy nháo nhào tứ phía. Nó tiến sát tới Mi Mi mấy lần, cái đuôi ngắn ngủi của nó vút qua mép trán của Mi Mi. Tử Lam mừng thầm bởi hành động đó của con hoẵng là mồi câu hữu hiệu nhất.

Quả nhiên, trí não của Mi Mi đã bắt đầu xao động, ánh mắt của nó bắt đầu dõi theo bóng con hoẵng, bộ lông dựng ngược và rung lên nhẹ nhẹ. Rõ ràng là tim Mi Mi đã loạn nhịp.

Con hoẵng vẫn chạy lao thành một vòng tròn trong hang. Mi Mi thành linh đứng bật dậy, mở rộng bốn chân, sống lưng vồng xuống, đầu và lưng nhô lên cao, eo lưng vươn dài, tru lên một tiếng dài the thé, chứng tỏ ý thức của một con sói trong nó đã bị đánh thức.

Con hoẵng thấy Mi Mi đột nhiên đứng dậy thì sợ quá, ngã nhào xuống đất lăn một vòng, kêu lên những tiếng ai oán tuyệt vọng, rồi chạy như điên trong hang. Lẽ tất nhiên, tiếng kêu bi thương của con hoẵng là liều thuốc kích thích mạnh, làm Mi Mi càng thêm hưng phấn.

Mi Mi có thể coi thường mạng sống của mình, có thể không thèm ngửi hít đám thịt tươi chất cao như núi ngay trước mặt nhưng nó không chế ngự nổi bản năng muốn tấn công động vật ăn cỏ yếu đuối, không sức chống cự. Bản năng đó là một thứ gen di truyền của loài sói. Loài sói tượng trưng cho sức mạnh hung ác, cho sự hủy diệt và cái chết. Chúng sinh ra vốn đã mang trong mình tư thế của một kẻ mạnh đi chinh phục kẻ yếu. Và dưới sự thúc ép của luật rừng tàn khốc, từng tế bào sống trong cơ thể, từng giọt máu chảy trong huyết quản chúng đều hằn in dấu vết của những lần tấn công động vật ăn cỏ, dù chúng có thể chịu đựng nổi dày vò khổ sở của ái tình, có thể rên rúng sinh mạng mình nhưng không cách nào hủy diệt được bản năng ấy. Nhất là khi con hoẵng kêu lên những tiếng tuyệt vọng như thế, chúng là những thanh âm vui thích, là khúc thánh ca cất lên từ thiên đường của loài sói, kích động khát khao muốn giành giật sinh mạng kẻ khác không sao kìm chế được của chúng.

Đôi mắt của Mi Mi trở nên long lanh, khuôn mặt nó lộ rõ niềm hưng phấn cuồng nhiệt muốn vồ bắt con mồi. Nó khê khàng mài móng vuốt lên trên tảng đá, nhìn chòng chọc vào con hoẵng đang mong tìm đường trốn chạy trong khoảng không chật hẹp. Con hoẵng sợ hãi thất thần ngã dúi dụi, đầu óc ngu muội dẫn bước chân quay vòng vòng quanh chỗ cũ. Nó đang nhảy những bước tuyệt đẹp để chào đón tử thần. Mi Mi thưởng thức màn nhảy đã đủ, bèn lao tới con hoẵng nhanh như chớp giật, vồ lên người nó một cách vô cùng chuẩn xác. Con hoẵng kêu lên một tiếng thảm thiết cuối cùng trước khi cổ họng nó bị hàm răng sắc nhọn của Mi Mi cắn đứt. Máu tươi bắn tung tóe, Mi Mi ngoạm chặt cổ họng của con vật, mút lấy mút để những giọt quỳnh tương.

Tử Lam ngồi bên ngoài cửa hang theo dõi từ đầu tới cuối. Rút cục, gánh nặng trong lòng đã được trút bỏ. Tử Lam rời hang, chạy tới thảo nguyên lang thang một mình. Sau lưng là ngọn núi tuyết Streca tươi đẹp hùng vĩ, phía trước mặt là bãi cỏ xanh ngút ngàn, trời đất bao la rộng lớn, cảnh quan mới diễm lệ làm sao! Tử Lam đắm mình trong niềm sung sướng bởi đã hóa giải được nguy cơ của dòng tộc. Nó tự thấy mình là một đạo diễn tài ba đã dàn dựng màn kịch kịch tác này.

V

Mi Mi chịu ăn nghĩa là nó có thể sống sót. Nhưng ngoài việc săn mồi và làm đầy cái dạ dày ra, Mi Mi chẳng còn hứng thú với bất cứ điều gì. Thái độ của Mi Mi với Tử Lam vẫn lạnh lùng như hồi nó còn tuyệt thực, thờ ơ lãnh đạm khiến Tử Lam chua xót trong lòng. Tử Lam nghĩ đủ mưu hay kế diệu để xua tan áng mây mờ đọng kết trong tâm hồn Mi Mi, nào là dẫn Mi Mi tới con suối Bạch Long xa xôi để Mi Mi thưởng thức thứ nước suối mát lạnh trong vắt, nào là đưa Mi Mi xông vào giữa bầy dê, đùa bốn người chần dê và rồi ngoạm đi một con dê béo mẫm, thậm chí Tử Lam còn dẫn Mi Mi đánh úp nơi trú ngụ của loài báo tuyết hung ác, cướp đi con báo tuyết non ngay dưới mũi mẹ nó, hai mẹ con thì chơi trò săn mồi nguy hiểm nhất... Tử Lam vận dụng mọi tâm cơ và ngón nghề, những mong có thể khơi lại tình yêu cuộc sống đang dần dần bị chôn vùi của Mi Mi, nhưng phản ứng của Mi Mi vẫn như thế. Nó vẫn lạnh lùng như một tảng băng.

Tử Lam hiểu rồi, Mi Mi đã mắc phải chứng trầm cảm, tâm bệnh phải dùng thuốc tâm chữa trị. Có điều, theo đánh giá của Tử Lam thì hiếm có con sói đực nào trong bầy sói ở thảo nguyên Ga Marr đáp ứng đủ tiêu chuẩn chọn chồng của Mi Mi. Hơn nữa, bây giờ lại đang ở vào thời điểm sống tách rời của bầy sói, mỗi con sói đều có lãnh địa riêng của mình trên thảo nguyên nên nó rất khó thay Mi Mi kén một đực lang quân vừa ý. Thật không biết nên làm thế nào cho phải.

Chiều tà hôm đó, Tử Lam đứng lặng bên ngoài cửa hang ngắm mặt trời lặn. Màu sắc của ánh mặt trời buổi hoàng hôn biến ảo không ngừng, từ màu đỏ sậm chuyển sang màu đỏ tươi rồi màu hoa hồng và chợt tan biến ở phía chân trời. Cả thảo nguyên mênh mông đắm mình trong màu xám bạc như chì của buổi chiều

muộn, mờ mịt, trầm buồn và u tịch. Bỗng Tử Lam liếc thấy hai chấm sáng màu lam lóe lên trong bụi cỏ xa xa, nó đoán ngay rằng đó là ánh mắt của đồng loại. Quả nhiên, trong gió khẽ phảng phất mùi tanh nồng quen thuộc của loài sói, ồ, hãy nhìn xem, kia chẳng phải là Ca Lỗ Lỗ ư! Tử Lam thấy toàn thân mình bất giác run rẩy.

Ca Lỗ Lỗ thông thả bước từng bước một tiến về phía cửa hang. Trái tim dịu dàng của Tử Lam đập loạn nhịp trong lồng ngực. Lẽ nào Ca Lỗ Lỗ tuyệt tình của hôm xưa nay đã hồi tâm chuyển ý rồi sao? Lẽ nào Ca Lỗ Lỗ không chịu đựng nổi cô đơn thêm một phút giây nào nữa nên tới tìm một con sói cái già như nó để bầu bạn chẳng? Ca Lỗ Lỗ yêu dấu, tuy em đã già nhưng em sẽ bù đắp cho anh bằng sự dịu dàng và ân cần, bằng một tình yêu tha thiết gấp trăm nghìn lần những con sói khác. Xin anh hãy tin em! Tiếng lòng của Tử Lam đang xôn xao. Nó đã nếm đủ mùi phong sương nên thấu hiểu cuộc sống và biết trân trọng tình cảm hơn những con sói cái mới chớm tuổi yêu chỉ biết nũng nịu đưa tình. Lại đây với em nào, Ca Lỗ Lỗ, xin anh đừng do dự nữa, chỉ cần anh mở rộng vòm ngực rắn chắc của mình cho em, em sẽ lập tức đuổi Mi Mi ra khỏi hang, lãnh địa săn mồi của em sẽ trở thành mảnh đất nơi anh tự do tung hoành. Em sẽ trung thành đi bên anh như hình với bóng, cùng anh săn mồi, cùng anh vượt qua mọi nỗi gian nguy của cuộc sống...

Tử Lam nhận thấy Ca Lỗ Lỗ tuy bước chân về phía nó mà ánh mắt chỉ liếc qua nó có một lần rồi nhìn như xoáy vào trong hang tìm kiếm, như ngóng trông. Tiếng thở dài của Mi Mi bất chợt vọng ra từ bên trong hang và con người mắt của Ca Lỗ Lỗ bừng cháy ánh lửa tình rạo rực.

Tử Lam run lên bần bật. Nó hiểu rồi, thì ra Ca Lỗ Lỗ không phải hướng về nó mà là hướng về Mi Mi. Đó là một sự thật đau khổ.

Những âm thanh trầm buồn ư ử trong cổ họng Tử Lam. Nó uất ức, tức giận và buồn thương. Tên Ca Lỗ Lỗ tuyệt tình đó lại coi tấm chân tình của nó như cỏ rác; con Mi Mi đáng ghét, thì ra nó ngậm đắng nuốt cay, tranh giành ghen tức với ngay cả người mẹ nuôi nó lớn khôn, dám cướp đoạt con sói đực mà mẹ nó yêu mến! Tử Lam hận không thể nhảy xổ lên mình Ca Lỗ Lỗ mà cắn đứt cổ họng của nó, bắt nó phải trả giá xứng đáng cho hành động ân đoạn nghĩa tuyệt của nó. Lúc đó, trong lòng Tử Lam nhất định sẽ dâng tràn niềm khoái cảm bởi đã báo thù một cách hả hê. Nó thà hủy hoại tất cả chứ nhất quyết không chịu nhường cho kẻ khác thứ mà nó không có được. Bởi đó là nguyên tắc sống của loài sói, nó phù hợp với quy phạm đạo đức của loài sói. Nhưng nó bị cụt một chân nên rất có thể khi nó còn chưa kịp xổ tới trước mặt Ca Lỗ Lỗ nhe nanh gươm vuốt thì đã bị đối phương cắn đứt cổ họng rồi. Dẫu thế, nó vẫn có thể dùng dòng máu nóng của mình làm nguội lạnh niềm hưng khởi của Ca Lỗ Lỗ, hủy đi giấc mộng uyên ương tươi đẹp của nó, khiến cuộc sống gia đình của Ca Lỗ Lỗ từ nay vĩnh viễn bị bao phủ bởi một đám mây mờ.

Vào khoảnh khắc ánh mắt của Tử Lam dán chặt vào khuôn ngực vạm vỡ của Ca Lỗ Lỗ thì bất chợt một luồng suy nghĩ khác ủa tới thổi tan ý nghĩ ác độc ban nãy của Tử Lam. Ca Lỗ Lỗ tráng kiện, khỏe mạnh, dũng cảm và chín chắn, là một con sói đực ưu tú hiếm hoi trong bầy sói ở thảo nguyên Ga Marr, nếu Mi Mi sánh đôi cùng Ca Lỗ Lỗ há chẳng phải là một sự kết hợp vẹn cả đôi đường hay sao? Như thế vừa có thể chữa trị chứng trầm cảm của Mi Mi lại có thể đem đến cho Tử Lam một đàn cháu giỏi giang để có thể tranh giành ngôi vị Sói Vương trong tương lai, thực hiện lý tưởng mà gia tộc Hắc Tang – Tử Lam chưa thực hiện được.

Nhưng... nhưng... cuộc đời của Tử Lam không phải là cuộc đời của một con sói tầm thường, làm sao nó có thể cam tâm nhìn con sói đực mà nó yêu thương nép vào lòng con sói cái khác được? Huống hồ đối thủ của nó chẳng phải ai khác lại chính đứa con gái ruột thịt của nó? Trong lòng không chỉ có thù hận và đố kỵ mà còn chất chứa cả nỗi tủi hờn.

Không được, nó không thể làm chuyện ngốc nghếch thế được.

Ca Lỗ Lỗ đã bước tới trước mặt Tử Lam và nhìn nó với ánh mắt khinh rẻ. Có lẽ, nó không nhẫn nại thêm được nữa, bèn dùng chân trước cào cào xuống đất, tru lên mấy tiếng như muốn bảo Tử Lam hãy biết thân biết phận mà nhường đường cho nó.

Tử Lam ngang ngạnh đứng nguyên trước cửa hang, chắn lối vào của Ca Lỗ Lỗ như thách thức: “Đồ vô liêm sỉ, mày hãy bước qua xác tao mà vào nhé”.

Trong hang thỉnh thoảng vọng ra tiếng tru của Mi Mi, tiếng tru như ai oán kẻ lẽ, vừa như tha thiết thỉnh cầu vừa như khao khát. Tử Lam thở dài một tiếng, sống lưng như uốn thẳng bỗng nhiên rụt xuống, nó bất ngờ

lướt qua người Ca Lỗ Lỗ và đi xuống sườn dốc.

Đứng dưới sườn dốc, Tử Lam đứng đứng đôi tai và tập trung lắng nghe. Trong hang vọng ra tiếng gào thét chống cự của Mi Mi và tiếng gầm gừ cường ép của Ca Lỗ Lỗ. Dường như bên trong đang diễn ra một cuộc ẩu đả từng bừng giữa kẻ đi chinh phục và kẻ bị chinh phục, song Tử Lam hiểu rằng, đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, chẳng mấy chốc nữa, hành động phản kháng mang tính tượng trưng của Mi Mi sẽ đi tới hồi kết, thay vào đó là tiếng rên rỉ êm dịu phát ra từ đáy con tim yếu mềm đã bị chinh phục.

Xét cho cùng, Ca Lỗ Lỗ là một con sói đực ưu tú cả về thể chất lẫn tài ba đảm lược. Nó có sức hấp dẫn vô cùng lớn đối với những con sói cái. Tử Lam chỉ dám lưu lại bên sườn dốc một vài giây ngắn ngủi, rồi quay đầu chạy mãi miết về phía thảo nguyên bát ngát. Nó không đủ dũng khí để tiếp tục lắng nghe những thanh âm sắp tới. Bởi lẽ, dù kiên cường đến đâu nó cũng không thể chịu đựng nổi đòn đả kích quá mạnh mẽ này. Trái tim nó đã vỡ vụn thật rồi.

18. Chương 06 - P1

Thấm thoát đã hai tháng trôi qua. Kể từ ngày bỏ hang ra đi, Tử Lam đã ném trái tận cùng nỗi cay đắng của một con sói già cô độc không nhà cửa. Nó đã mất đi chốn nương thân và cả lãnh địa săn mồi.

Lúc rời khỏi hang, Tử Lam vốn dĩ định tới chiếm cứ hang của thằng Ngai Ngai đáng chết. Ngai Ngai bị nó làm cho hồn lìa khỏi xác, tất nhiên hang của nó sẽ trống trơn. Nhưng khi Tử Lam vừa bước chân tới chốn cũ của Ngai Ngai thì một con sói đực mới trưởng thành tên Ma Ma đã đi trước nó một bước, chiếm trọn nơi ở cũng như lãnh địa săn mồi mà Ngai Ngai để lại. Tử Lam không còn hứng thú và cũng chẳng đủ sức lực để giành giật chốn nương thân và nơi kiếm ăn từ nanh vuốt của Ma Ma. Mà với sức lực yếu đuối của mình, nó cũng chẳng dám xông pha vào địa bàn của báo tuyết, sài hay hổ để khai phá một vùng lãnh địa và xây nên một nơi ẩn thân mới cho mình. Nó chỉ có thể sống đời lang thang phiêu dạt. Đối thì lén lút thâm nhập lãnh địa săn mồi của những con sói khác, tìm kiếm mấy con chuột, gà lôi hay thỏ mà lấp cho đầy cái dạ dày trống rỗng; buồn ngủ thì tìm một nơi khuất khúc kín gió nào đó mà cuộn tròn bốn chân lại đánh một giấc say sưa. Khó chịu nhất là những đêm mưa gió bão bùng, nó côi cút một mình, không có ai bên cạnh để dựa vào nhau lấy chút hơi ấm, cũng chẳng có cái hang nào chắn gió che mưa. Nước mưa vô tình trút xuống người nó khiến toàn thân nó ướt sũng, gió lạnh lùa vào làm đám lông trên khắp cơ thể nó dựng ngược, nó trần trọc ngủ không yên giấc, tru lên từng hồi dài thê lương xé tan màn đêm đen đặc.

Mới có hai tháng mà Tử Lam đã già yếu đi trông thấy. Vừa chạy được vài bước nó đã thở không ra hơi, ngay cả một con thỏ chậm chạp nhất nó cũng không vồ nổi nữa. Mất đi khả năng săn mồi, cực chẳng đã, nó đành phải lén lút thu nhặt chạy tới nhặt nhạnh vụn xương hay vụn thịt mà mấy con hổ hay báo tuyết ăn thừa để lại, tranh giành thứ cặn bã với lũ kền kền đáng ghét. Nó trở thành tay ăn trộm thực thụ, một kẻ hành khất đáng thương.

Hôm đó, bước chân lang thang của Tử Lam lạc lối tới chân núi xa xôi của ngọn Streca, đi tới một thung lũng rải đầy những tảng đá lồi lõm nằm phơi mình giữa không gian. Một vài đám cỏ lạc đà mọc thưa thớt trong khe hẹp giữa những tảng đá. Cảnh vật hoang vắng đìu hiu. Tử Lam cảm thấy nơi này vừa lạ vừa quen, hình như nó đã từng bước chân tới đây rồi thì phải. Hình như cái thung lũng quanh què này đã từng chứng kiến một sự việc làm đổi thay cuộc đời nó thì phải. Thời gian ào ào như nước chảy cuốn trôi ký ức của nó. Tử Lam cuối đầu tìm kiếm. Cái thung lũng hình chiếc túi, những tảng đá lồi lõm màu xanh xám này, lớp đất đỏ au này, vài chiếc xương trắng rải rác này... Gió núi xuyên qua cái khe hẹp như nút thắt cổ chai, vẳng đưa tới tiếng rống gọi bạn tình của lợn đực... Ký ức ban này bị phong trần của thời gian khóa chặt của Tử Lam hé mở. Trời ơi, đây là chốn Quý Cốc mà nó nguyên rủa ngay cả trong mơ, là thung lũng mà Hắc Tang phải chôn mình.

Từ khi Hắc Tang bị răng nanh của con lợn lòi đâm thủng khuôn ngực giữa mấy tảng đá găm ghềnh này thì Tử Lam không bao giờ trở lại đây nữa. Với Tử Lam, đó dường như là một điều tối kỵ, bởi nó không muốn phải thấy cảnh vật mà lòng đau như cắt, không muốn gọi lại nỗi bi thương. Giờ đây, nó chẳng hiểu tại sao mình lại đến nông nổi mất chốn nương thân và lãnh địa săn mồi như thế, chẳng hiểu tại sao lại không còn khả năng săn mồi như thế và chẳng hiểu tại sao nó lại bước tới chỗ Quý Cốc đáng nguyên rủa này. Hình như có một sức mạnh vô hình ẩn trong bóng tối lôi nó tới đây, lẽ nào là Hắc Tang đang vẫy gọi nó hay sao?

Vài giây sau, Tử Lam đã tìm thấy nơi Hắc Tang trú hơi thở sau cùng. Nó nằm phía sau tảng đá hình mai rùa. Mặt hướng về mặt trời của tảng đá tuy đã bị ánh nắng thiêu thành màu đồng nhưng vẫn mọc lên đám cỏ lạc đà cứng cứng, bên trên vẫn rải một lớp đá cuội trắng xám, nhưng Hắc Tang thì không còn nữa, ngay cả một chút xương vương vãi lại cũng mất tăm dạng. Lũ kiến đỏ hung dữ của thảo nguyên Ga Marr đã nuốt sạch nắm xương tàn của Hắc Tang. Tử Lam áp sát mũi vào mấy viên đá dăm ăm ướt, cánh mũi dựng đứng hít hít ngửi ngửi, dường như nó ngửi thấy mùi hơi đặc biệt nhưng rất đối thân thuộc với nó của Hắc Tang. Dường như nó đã ngửi thấy và dường như cũng chẳng ngửi thấy gì cả. Thời gian có thể chữa lành vết thương hữu hình song làm sao có thể xóa nhòa ánh mắt như ngưng đọng của Hắc Tang khi lìa đời đã khắc sâu vào tim óc của Tử Lam. Ánh mắt ấy chứa chất nỗi bi thương và oán hận, chứa chất nỗi đau tột cùng, chứa chất hùng tâm tráng trí chưa thành hiện thực. Chỉ có Tử Lam mới hiểu hết những điều sâu thẳm trong ánh mắt ấy, mới hiểu được niềm mong mỏi của Hắc Tang phải để con cháu của gia tộc đoạt lấy ngôi báu Sói Vương. Tiếc thay, cho tới tận bây giờ, Tử Lam vẫn chưa thể thực hiện di chúc của Hắc Tang trước lúc lâm chung.

Tử Lam đã mệt mỏi rồi. Nó thu mình nằm co ro trên đám đá cuội nơi Hắc Tang tiễn biệt sinh mệnh với nỗi buồn thương, nhưng nhớ và hổ thẹn. Trong giấc mơ, nó thấy hình bóng của Hắc Tang bước ra từ trong bụi cỏ, đám lông đen mượt lấp lánh của Hắc Tang trùm phủ vòng ánh sáng vàng như mật, Hắc Tang bước tới trước mặt, thè lưỡi liếm sống lưng nó đầy ân cần và dịu dàng khiến nó say trong tình yêu ngọt ngào. Rồi vòng ánh sáng óng ả trên người Hắc Tang bỗng bay lên biến thành một cái lưới chụp lấy nó, cả thân người Hắc Tang phát sáng thành những ngôi sao chói mắt và bay vút lên tầng không xanh biếc một màu... Tử Lam thích chí reo lên một tiếng. Nó giật mình tỉnh giấc. Thì ra tất cả chỉ là một giấc mộng. Tiếc thay, mộng đẹp sao mà ngắn ngủi đến thế! Tử Lam ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời lung linh ngàn ánh sao, nó đã nằm ngủ mê mệt ở đây tới tận nửa đêm. Nó nằm mơ vào giờ khắc như thế này, tại một nơi như thế này, trực giác của một con sói già mách bảo nó rằng, nó đang cách cái chết rất gần, rất gần.

II

Tử Lam lại quay trở về cái hang nơi nó lưu lại nhiều năm trong cuộc đời. Nó nấp sau bụi tre vàng cách hang khá xa và hướng tầm mắt về nơi quen thuộc. Nó không muốn mạo muội xông vào hang, bởi lẽ nó rất sợ đối diện với Ca Lỗ Lỗ. Nó cũng chẳng hiểu nổi tâm trạng mình ra sao nữa.

Suốt hai tháng rong phiêu bạt trên thảo nguyên Ga Marr, đây là lần đầu tiên nó trở về nơi yêu dấu của mình. Theo tập tính cuộc sống của bầy sói thì nó đã nhường chỗ cư ngụ nhiều năm của mình cho Mi Mi để Mi Mi bắt đầu cuộc sống tự lập thì nó không nên quay về. Loài sói không có cái gọi là tình yêu và mối dây liên hệ với người thân. Nhưng Tử Lam không thể kìm nén nỗi khát khao cháy bỏng được ngắm nhìn Mi Mi một lần nữa trước khi về thế giới bên kia. Tử Lam bấm ngày, Mi Mi cũng sắp đến thời khắc sinh nở rồi. Dòng máu chảy trong huyết quản của những đứa con do Mi Mi sinh ra một nửa là của Ca Lỗ Lỗ, một nửa là của gia tộc Hắc Tang – Tử Lam. Tử Lam muốn được ngắm nhìn, muốn được hôn lên chiếc trán có lớp lông tơ mịn màng, muốn được liếm láp cơ thể mềm mại và nhả bóng của các cháu biết bao nhiêu. Nó sẽ chúc phúc cho các cháu và trông mong ở chúng, sẽ mang lại tình thương ấm áp và gửi gắm niềm hi vọng nơi chúng, nó sẽ truyền lại cho những đứa cháu đáng yêu của mình lý tưởng mà hai thế hệ gia tộc Hắc Tang – Tử Lam đã phải trả giá nặng nề bằng cả máu và nước mắt. Như thế, dẫu có chết nó cũng yên lòng nhắm mắt xuôi tay.

Tử Lam đợi đến mềm lưng chùn gối, mãi đến khi mặt trời lên cao tít tắp nó mới nhác thấy bóng Ca Lỗ Lỗ xuất hiện ở cửa hang. Tử Lam không khỏi chau mày buồn bã. Những con sói đực vốn không quen với việc phải gánh vác trên vai trọng trách nuôi dạy vợ con. Ca Lỗ Lỗ đứng sưởi nắng dưới ánh mặt trời chiếu chênh vênh bên ngoài cửa hang một lúc để con người mất quen dần với ánh sáng, sau đó nó khoan khoái duỗi chân, nhún lưng rồi từ từ cất bước chân thong thả chạy về phía thảo nguyên Ga Marr. Mong cho Ca Lỗ Lỗ đoạn nghĩa tuyệt tình này gặp may, sản được một con cây hương hay một con hươu mỡ màng, Tử Lam thầm cầu phúc cho Ca Lỗ Lỗ.

Tử Lam kiên nhẫn chờ tới khi cái dáng vạm vỡ của Ca Lỗ Lỗ mất hẳn sau bụi cỏ um tùm của mùa hè mới tiến bước về cái hang vô cùng thân thuộc của mình. Vừa bước tới cửa hang, Tử Lam đã nghe thấy tiếng tru tréo đầy căm phẫn của Mi Mi vọng ra từ bên trong. Chắc hẳn là Mi Mi đang nghĩ có con sói lạ nào dám mạo phạm tới lãnh địa của nó nên mới nổi giận đùng đùng như vậy. Loài sói khi đã có đôi có cặp và cùng chung sống với nhau dưới một mái hang, chúng rất ghét những con sói khác tới khuấy đảo cuộc sống

gia đình êm đềm và yên ấm của chúng. Mi Mi à, không cần phải kinh hoàng và giận giữ thế đâu con, là mẹ đây mà. Mẹ đã nuôi dưỡng con khôn lớn trưởng thành. Tử Lam nghĩ thế và thò đầu vào trong hang, thỉnh thoảng một bóng đen từ trong hang lao vút ra, hướng về phía nó mà gầm rống.

Là Mi Mi. Tử Lam chăm chú quan sát phía dưới bụng của Mi Mi. Quả nhiên, cái bụng của Mi Mi đã lùm lùm như một quả núi nhỏ, cộm cộm và nặng nề tới mức làm sống lưng của Mi Mi như vồng xuống. Tử Lam đoán rằng, trong cái bụng ấy ít nhất cũng phải hoài thai bốn sói con. Gia tộc Hắc Tang – Tử Lam coi như có hậu duệ rồi. Tử Lam thật sự khao khát được đến bên Mi Mi ân cần liếm láp cái bụng lùm lùm, dùng chiếc lưỡi mềm mại của mình vỗ về lũ sói con đang nghịch ngợm trong bụng mẹ.

Tuy thế, Mi Mi vẫn nhe nanh giờ vuốt, ngoác miệng gầm gào như điên như dại trước mặt Tử Lam như thể Tử Lam là một tên cường đạo đáng ghét.

Mi Mi à, là mẹ đây, là mẹ Tử Lam của con đây mà! Mi Mi vẫn hùng hổ nhe nanh giờ vuốt tiến về phía mẹ. Tử Lam bị dồn ép phải lui lại hai bước, tru lên một tiếng dài buồn bã. Mi Mi à, mới xa nhau hai tháng mà con đã không nhận ra mẹ rồi sao?

Ánh mắt của Mi Mi vẫn bật lên những tia lửa căm hờn và cay độc. Nó thủ thế tấn công, chỉ hận chưa thể cắn một miếng đứt cổ họng Tử Lam. Tử Lam liên tiếp lùi lại phía sau.

Không, không phải là Mi Mi không thể nhận ra mẹ, bởi lẽ khứu giác và thị giác của loài sói thính nhạy hơn cả loài chó săn tài giỏi nhất gấp nhiều lần, đừng nói là chia xa hai tháng mà đến cách biệt hai năm, chúng vẫn cảm nhận được mùi hơi thân quen của người bên cạnh mình. Nhất định là Mi Mi hiểu lầm Tử Lam rồi. Mi Mi nghĩ mẹ sẽ tới cướp chôn nường thân của nó, hoặc nguy hiểm hơn, tới để thưởng thức vị tươi non ngon mềm của sói con mới chào đời. Chuyện như thế không phải là chưa từng xảy ra trong bầy sói, đã từng có một vài con sói già yếu vì chật vật kiếm cái ăn mà đã lén ăn cả những sói con mới chào đời, hãy còn ngày thơ và hồn nhiên biết bao.

Không đâu Mi Mi à, xin con hãy tin mẹ, mẹ tới đây không phải để tranh cướp nơi ở của con, càng không thể làm hại những đứa cháu chưa chào đời của mẹ. Tử Lam dụi cái mõm nhọn vào lớp đất cát mềm mại dưới chân, tru lên một tiếng buồn thương để bày tỏ tâm ý của mình.

Mi Mi chẳng hề tin biểu hiện của mẹ, nó vẫn lừ lừ tiến về phía mẹ, từng bước, từng bước một. Mi Mi bất chợt nhảy vút lên không trung rồi lao bổ lên người mẹ, ngoạm trúng cổ mẹ và cắn một miếng đau điếng khiến Tử Lam phải lộn vòng dưới đất mới thoát khỏi người Mi Mi. Một vài giọt máu tươi từ từ rỏ xuống từ cái cổ bị thương của nó, mùi máu tanh nồng quện trong không khí. Tử Lam giật lùi lại phía sau và nhảy lên trên một tảng đá bên ngoài cửa hang, nhìn Mi Mi thêm lần nữa. Mi Mi lông dựng ngược, ánh mắt hung hãn, hàm trên hàm dưới không ngớt rung lên bần bật – Mi Mi đang mài những chiếc răng sắc nhọn và cứng chắc của mình. Hai chân trước duỗi thẳng, hai chân hơi khụy và cổ họng phát ra những tiếng trầm đục. Tử Lam đã trải qua nhiều trận huyết chiến nên biết rằng Mi Mi đang chuẩn bị tấn công lần hai với khí thế hung mãnh hơn. Có lẽ lần này Mi Mi quyết tâm khiến cổ họng Tử Lam đứt lìa chỉ bằng một miếng cắn nhanh và gọn.

Tử Lam già rồi, ngọn đèn sinh mệnh leo lét của nó sắp phụt tắt. Nó không còn là đối thủ của Mi Mi nữa nên nếu phản kháng thì có khác nào đi vào chỗ chết. Cũng có thể, nó sẽ lao vào cuộc cắn xé này và dồn toàn bộ chút sức tàn vào bộ móng vuốt vàng xỉn và hàm răng thưa thớt để tránh được miếng cắn làm đứt họng của Mi Mi và trước khi chết nó có thể làm gãy một chiếc xương sườn hay xương chân của Mi Mi. Nhưng Mi Mi đang bụng mang dạ chửa sắp đến kì sinh nở thế kia, làm hại Mi Mi tức là làm hại những đứa cháu sẽ kế thừa lý tưởng của gia tộc Hắc Tang – Tử Lam. Tử Lam dù có ngu dốt đi chăng nữa, nó cũng không thể làm chuyện xuẩn ngốc hủy hoại sự nghiệp của bản thân được.

Tử Lam không có sự lựa chọn nào khác, đành quay người chạy thoát thân. Cũng may là Mi Mi không đuổi cùng giết tận.

Phải vất vả lắm Tử Lam mới chạy thoát khỏi tầm mắt của Mi Mi, mệt tới mức những đốt xương trong cơ thể như sắp rời ra, nước dãi chảy thành hàng, lảo đảo bước đi trên mặt đất. Điều khiến Tử Lam đau xót nhất là tấm chân thành và tình yêu thương của nó lại đổi lấy sự truy sát của Mi Mi. Nó bị chính con gái ruột của mình đuổi ra khỏi nhà. Với nó, đó là một nỗi oan chuyển đất động trời, là một sự sỉ nhục vô bờ bến. Thiên lý ở đâu, ở đâu mất rồi? Tử Lam ngửa mặt nhìn lên trời cao. Trời cao trong xanh và yên ả.

Tử Lam hận Mi Mi thấu xương. Giả như nó còn đủ sức lực, nó thực sự muốn... Nhưng nó có thể trách Mi Mi vô lễ ư? Đối với loài sói, sinh tồn chính là thiên lý, là công đạo. Chúng chẳng cần để tâm tới hai chữ hiếu thuận, cũng chẳng cần có điều cấm kị nào về mặt đạo đức đối với việc ấy cả. Mi Mi đã xa rời vòng tay để sống độc lập, thì đương nhiên nó không cần bà mẹ già nua đáng ghét như Tử Lam nữa. Nhất là vào thời điểm này, Mi Mi sắp sửa sinh con, nó phải cảnh giác cao độ hơn những con sói bình thường khác cũng là điều dễ hiểu, bởi chỉ có như thế nó mới có thể đảm bảo các con mình được sinh ra bình an vô sự. Hành động của Mi Mi hoàn toàn phù hợp với tập tính sống của loài sói nên Tử Lam sao có thể trách cứ nó được? Đứng trên lập trường của loài sói thì Tử Lam nên cổ vũ sự ích kỷ và ác độc này của nó mới đúng. Những phân tích ấy khiến Tử Lam thấy cõi lòng đau đớn của mình được an ủi rất nhiều. Tuy thế, nó vẫn muốn ngắm nhìn đám con cháu của gia tộc Hắc Tang – Tử Lam, dù chỉ là một chút, một chút thôi.

Nỗi mỗi mệt thắm vào từng thớ thịt, Tử Lam nằm xuống và ngủ một giấc say sưa dưới ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm mùa hạ.

Ở trong hang, Mi Mi đang trải qua từng cơn co thắt trước lúc sinh nở.

19. Chương 06 - P2

Một mùi đậm đặc xông lên đánh thức Tử Lam khỏi giấc mơ màng. Ban đầu, Tử Lam cứ ngỡ trời đất đang nổi cơn cuồng phong trước lúc mưa giông, nhưng khi mở mắt nhìn lên trời cao, thấy bầu trời trong xanh như ngọc, không một gợn mây. Lẽ nào nó nằm mơ chẳng? Tử Lam nhắm mắt định tiếp tục giấc ngủ còn dang dở thì nó lại cảm nhận một mùi nồng nặc xông lên từ phía sau. Thứ mùi ấy mang theo vị tanh ngọt riêng có của loài động vật ăn thịt. Tử Lam vội vã quay người nhìn lại, thì ra là một con kim điêu đang sải đôi cánh rộng lớn trên bầu trời. Dáng người con kim điêu vẽ lên một vòng cung tuyệt đẹp phía sau lưng Tử Lam, rồi nó lại bay vút lên tầng không. Cái nhìn thoáng qua cũng giúp Tử Lam thấy rõ gương mặt nó, đám lông vũ trắng trên mặt và trên trán nó dùng dục và biến sắc, đám lông trên họng kết thành những sợi dài như râu dê, ô, thì ra là một con kim điêu già.

Kim điêu tuy bản tính hung hãn nhưng vào những lúc bình thường chúng không khi nào dám chủ động tấn công một con sói trưởng thành. Chắc hẳn con kim điêu này ngỡ rằng Tử Lam nằm chết giữa chốn đồng hoang hoặc nghĩ Tử Lam đã già, chỉ còn lại chút hơi thở tàn nên mới dám bay tới hồng dục nước béo cò. Nghĩ thế, trong lòng Tử Lam tự nhiên thấy oán hận, đúng là đồ có mắt không trông, đừng coi thường tao đã bước tới tuổi xế chiều, tao vẫn còn dư sức để cắn đứt bộ móng vuốt hay đôi cánh của mày đấy! Tử Lam xóc lại tinh thần, ngửa mặt lên trời, hướng về phía con kim điêu đang bay lượn tru lên một tiếng dài.

Con kim điêu thấy thế cũng gầm gào một tiếng, bay vút tận tầng mây, sải đôi cánh hào hoa bay về phía hang của Mi Mi. Bên trong hang, Mi Mi sắp lâm bồn.

Tư duy của Tử Lam bất chợt quay trở về cái ngày mà trái tim nó như vỡ vụn của mấy năm trước. Hắc Tử là đứa con khiến nó hài lòng nhất, vậy mà lại bị con kim điêu ác độc quắp mất cũng chính tại nơi này. Chắc hẳn con kim điêu đang bay lượn trên đầu kia là kẻ đã ra tay hại chết Hắc Tử yêu quý của nó. Khoảng không vài chục dặm quanh hang của Tử Lam là lãnh địa sinh sống của con kim điêu già này. Hôm ấy, nếu như Hắc Tử không đen đủi gặp phải sự tấn công của nó thì hôm nay, Hắc Tử có lẽ đã đường hoàng ngồi lên ngôi báu Sói Vương rồi, và có lẽ Tử Lam cũng không phải chịu nhiều nỗi đau tột cùng đến thế. Con kim điêu đang thông thả bay lượn trên trời kia là ngọn nguồn của biết bao khổ nạn trong cuộc đời Tử Lam. Nếu không phải do nó tác oai tác quái thì Tử Lam đâu đến nông nỗi cô đơn lẻ loi, không nhà cửa như ngày hôm nay. Kẻ thù gặp nhau, mất bình lửa hận, Tử Lam giận bản thân mình không thể mọc ngay thêm đôi cánh để bay vù lên trên tầng không mà đuổi theo con kim điêu đáng chết đó, rồi chọc thủng đôi mắt màu nâu nhạt của nó. Tiếc thay, đó chỉ là một giấc mộng đẹp, nó là một con sói, là loài động vật trên cạn, không thể bay lên trời được. Còn con kim điêu già đó sẽ không hành sự tùy theo cảm hứng mà lao từ trên trời cao xuống dưới đất để quyết một trận tử chiến với Tử Lam. Nó sẽ kiên nhẫn đợi đến khi Tử Lam không còn sinh mạng hoặc chỉ sót lại chút hơi thở tàn, lúc ấy nó sẽ thông thả nghiêng mình xuống mặt đất mà mổ rìa thi thể của Tử Lam.

Quyền chủ động vĩnh viễn nằm trong tay con kim điều già ấy. Tử Lam lắc đầu bất lực. Nó đang định bước chân ra đi thì nghe thấy tiếng tru của Mi Mi từ trong hang vọng ra. Tiếng tru ấy thật lạ kỳ, vừa gấp gáp vừa uyển chuyển, vừa như tiếng rên rỉ đau đớn quằn quại vừa như tiếng reo vui của niềm hạnh phúc, vừa ngọt ngào vừa đau khổ, vừa sợ hãi vừa khát khao, vừa như tiễn biệt sinh mệnh vừa như đón chào mạng sống mới... tất cả những xúc cảm phức tạp đó hòa lẫn cùng nhau một cách tuyệt diệu trong tiếng tru ấy. Đó là tiếng tru của một con sói mẹ phát ra trong cơn đau đớn trước giờ sinh nở. Tử Lam đã trải qua giờ phút ấy, trong kí ức của nó sự việc như vừa mới đây thôi nên âm thanh đó nó không thể nào nghe lầm được. Trong nháy mắt, trung khu thần kinh của Tử Lam ở vào trạng thái hưng phấn cực độ, các cháu của nó sắp chào đời rồi! Một thế hệ mới và ưu tú của gia tộc nó đang từ từ đến với thế giới này! Sói Vương tương lai sắp mỉm cười với sinh mệnh! Tử Lam ngẩng đầu, tru lên một tiếng dài thể hiện nỗi mừng vui hoan hỉ trong tâm. Và khi đôi mắt của nó ngưng đọng trên nền trời xanh biếc, nó chợt ngậy dại cả người, trái tim trong lồng ngực như ngừng đập. Con kim điều già đang chao liệng giữa tầng không phía trên hang cũng bị tiếng tru trước giờ sinh nở của Mi Mi kích thích sự chú ý, hàm trên và hàm dưới của nó chuyển động, đôi cánh của nó hết lật trái lại lật phải. Rõ ràng, đó là biểu hiện của sự hưng phấn trước khi vào môi. Con kim điều đáng chết nhất định là đang nhớ lại mùi vị tươi ngon khoái khẩu của da thịt Hắc Tử.

Con kim điều lượn vài vòng phía trên hang. Cái hang như một cục nam châm hút chặt lấy nó, khiến nó không chịu rời đi. Tử Lam dường như đã nhìn thấy gương mặt gớm ghiếc và từng giọt nước dãi đang nhỏ ra từ cái mỏ của nó.

Những đứa cháu đáng yêu của nó không đủ khả năng tự bảo vệ mình trước móng vuốt của con kim điều cho tới khi chúng tròn một tuổi. Mi Mi dù cảnh giác đến đâu cũng khó tránh khỏi những lúc sơ sót. Đám sói con khỏe mạnh và tinh nghịch chắc chắn sẽ có lúc chạy tới bãi cỏ ngoài cửa hang nô đùa. Chỉ cần chúng vừa thò cổ ra khỏi động thì đôi mắt sắc sảo của con kim điều đã liếc thấy rồi.

Con kim điều sẽ nhẹ nhàng sà xuống như một chiếc lá khô lặng lẽ rơi nghiêng giữa trời và ngay khi đám sói con còn chưa kịp phản ứng thì những chiếc móng vuốt sắc nhọn của nó đã găm sâu vào da thịt chúng. Bị kích của Hắc Tử sẽ tiếp diễn thêm lần nữa ở mấy đứa cháu này của Tử Lam.

Không, Tử Lam quyết không thể nào để bị kích ấy lặp lại được. Nó nhất định phải dùng nốt chút sức lực còn lại này để xua đuổi cái bóng đen chết chóc đang lượn vòng trên hang.

Tử Lam không có cách nào để bay lên trời à chiến đấu với con kim điều đáng chết ấy. Cách duy nhất nó có thể thực hiện ấy là dùng kế để dụ con kim điều nhào từ trên cao xuống. Tử Lam hiểu rằng, con kim điều già ấy không phải là kẻ ngốc, sẽ không dễ mắc lừa. Trận chiến này là một cuộc đọ sức gian nan cả về cơ thể lẫn trí tuệ. Nhưng dù thế nào, Tử Lam cũng tình nguyện dùng sinh mạng đã lụi tàn của mình để bảo vệ niềm hi vọng cuối cùng trong cuộc đời nó.

IV

Tử Lam biết rằng, muốn thu hút sự chú ý của con kim điều, trước hết nó phải giả làm thứ đồ có thể xơi ngay. Thế là nó co cái chân què lên, loạng choạng lê từng bước chân trên thảo nguyên, vừa đi vừa thở hổn hển những hơi nặng nề của tuổi già sức yếu. Tử Lam tin chắc, với tầm nhìn rộng, con kim điều chắc chắn sẽ phát hiện thấy mục tiêu dưới đất. Và khi nó nhận thấy mục tiêu ấy là một con sói già nua đợi ngày xanh cỏ, nó sẽ thêm thưởng tới mức lao xuống vồ ngay lấy con mồi ngon lành.

Quả thế, vừa đi được một đoạn ngắn, Tử Lam đã cảm nhận cái bóng đen của con kim điều bắt đầu chuyển động quanh người mình. Hay lắm, xem chừng con kim điều ngu ngốc rất dễ bị Tử Lam đánh lừa. Tử Lam quyết định phải diễn thật hơn nữa. Trông thấy một hòn đá cuội vừa vừa chắn trước mặt, Tử Lam nhanh trí giả vờ vấp phải hòn đá, ngã sòng soài xuống đất. Nó muốn đứng dậy, nhưng cổ mấy lần không được. Một quá, nó nằm vật dưới đất. Bụng nó co giật mạnh. Hít thở dường như cũng vô cùng khó khăn khổ sở. Hai bên mép sùi ra từng đám bọt trắng. Tử Lam diễn rất tự nhiên, hết như một diễn viên có tài năng diễn xuất thiên bẩm.

Tuyệt, con kim điều đàn độn kia, mày hãy hành động đi.

Con kim điều già bay sát tới đỉnh đầu Tử Lam, đôi cánh to rộng của nó che lấp ánh mặt trời, cái bóng đáng sợ của nó trùm phủ khắp người Tử Lam. Nó từ từ hạ thấp độ cao, Tử Lam cảm nhận được điều đó nhờ vào cái bóng mỗi lúc một thu nhỏ trên mặt đất. Tử Lam không dám ngẩng đầu nhìn lên, sợ con kim điều

sẽ phát hiện ra sơ hở. Tử Lam kiên nhẫn chờ đợi và âm thầm chuẩn bị. Trước mặt Tử Lam là một đám cây bụi lúp xúp, chằng chịt dây leo và tua tủa những gai, đó là mỏ chôn mà Tử Lam lựa chọn sẵn cho con kim điều đáng chết. Tử Lam sẽ chờ tới khi con kim điều ấy chao mình xuống nhanh như chớp và dùng đôi vuốt sắc nhọn của mình cắm lên sống lưng Tử Lam, Tử Lam dồn hết sức để nhảy bổ vào trong bụi rậm. Con kim điều hẳn sẽ ngỡ ngàng trước hành động bất ngờ của Tử Lam, lúc nó tỉnh táo để phản ứng lại thì cũng muộn rồi, nó đã mắc bẫy, hồi không kịp nữa. Tử Lam đã kéo được nó vào trong bụi rậm. Đám dây leo chằng chịt sẽ vô tình quấn chặt lấy thân mình nó, đám gai nhọn tua tủa sẽ lạnh lùng chọc thủng đôi cánh của nó. Hừ, đối phó với một con thú biết bay mất đi đôi cánh còn dễ hơn cả đối phó với một con cây hương. Đương nhiên, da thịt của Tử Lam sẽ bị những chiếc vuốt sắc cong cong như mỏ quạ ấy của nó cào rách, thậm chí móc sâu vào cơ bắp, những vết thương in hình hoa mai trên da thịt không ngừng chảy máu, khiến Tử Lam đau đớn không sao chịu nổi, nhưng không thể lấy đi mạng sống của nó. Tử Lam tuy đã già nhưng đâu đến nỗi sức cùng lực kiệt, nó vẫn có thể chịu đựng được. Nó nhất định sẽ thắng trận này.

Con kim điều chỉ còn cách mặt đất có một ngọn cây cao. Đôi cánh to rộng của nó quạt vào không khí khiến đám lá cỏ nghiêng ngả. Mùi máu ngọt của loài mãnh cầm thoảng trong không gian. Hãy nhào xuống đây đi nào, đừng chần chừ, đừng do dự nữa. Mày hãy nhìn xem, tao là một con sói già tới mức miệng sùi bọt mép, chân run lẩy bẩy, chỉ còn chút hơi thở tàn của sinh mệnh, đã không còn sức phản kháng nữa rồi, mày hãy tới đây mà mổ mủ mắt tao, cào rách da thịt tao.

Con kim điều vẫn giữ nguyên độ cao, chao liệng mấy vòng. Nó ngần ngừ không chịu sà xuống.

Con kim điều già đáng chết kia, lẽ nào mày thà gặp một thầy ma cứng đờ còn hơn ném mùi thịt tươi của một con vật sống sờ sờ hay sao?

Con kim điều cứ bình thản lượn vòng trên đầu Tử Lam, không vội vã cũng chẳng chậm rãi, không lên cao cũng chẳng xuống thấp. Đôi cánh vàng óng của nó vẽ một vòng tròn cực lớn lên nền trời thăm thẳm.

Tử Lam tiếp tục phải diễn thôi. Cái vai diễn giả chết này thật không dễ dàng chút nào. Miệng lưỡi nó vốn dĩ đã khô khốc, nay lại phải không ngừng tuôn nước bọt, tuôn đến mức hoa mắt chóng mặt, thần kinh hoảng loạn; người nó vốn dĩ đã đói cồn cào, nay lại phải co giật người thật mạnh khiến cái bụng của nó như đang trải qua cơn rời rớt sắp biến, vô cùng khó chịu.

Hình như con kim điều vẫn cố tình lơ đãng Tử Lam, nó không bay đi cũng chẳng sà xuống, cứ đứng nguyên ở độ cao ấy mà quan sát Tử Lam.

Mặt trời ngả dần về hướng Tây rồi bắt đầu gác núi. Một con sói già và một con kim điều cứ đứng thủ thế trên trời dưới đất với nhau giữa thảo nguyên mênh mông dưới chân núi tuyết Streca.

Là bản thân đã đánh giá đối thủ quá thấp, Tử Lam tự phản tỉnh mình trong lúc đau khổ chờ đợi.

Con kim điều này thật chẳng ngốc nghếch chút nào, ngược lại, nó xảo hoạt hơn những con mãnh thú ăn thịt khác rất nhiều. Thật không hổ danh là một con kim điều già đã ném đủ mùi phong sương qua nhiều năm lẫn lộn sinh tồn giữa cuộc sống hiểm ác nơi rừng sâu. Con kim điều này thông minh và đa nghi như vậy, Tử Lam không thể không khâm phục sự bình tĩnh của nó. Xem ra, sự cơ trí của nó so với Tử Lam quả là một chín một mười khiến cuộc đấu trí đấu sức giữa nó với Tử Lam giống như một cuộc chạy đua marathon cân sức cân tài, bắt buộc phải kiên trì chờ đợi tới giây phút cuối.

Một chú chuột đồng màu xám bất chợt nhảy ra từ trong bụi cỏ. Tử Lam muốn diễn kịch thêm chút nữa, làm ra vẻ đói không chịu nổi, muốn bắt con chuột để lót dạ. Tử Lam nhảy lên trước, đôi chân nó dừng lại cách con chuột chừng nửa thước, con chuột hoảng quá nhảy ngay vào bụi rậm. Tử Lam muốn đứng dậy đuổi bắt nó, nhưng vừa rướn người đã ngã nhào, đành ngậm ngùi nhìn con chuột vừa nhảy vào bụi rậm vừa kêu chít chít.

Tử Lam làm thế là có hai dụng ý. Một là để chứng tỏ, nó già rồi, lúc bụng sôi cồn cào chỉ muốn nuốt một con chuột đồng cho đỡ đói lòng; hai là để con kim điều thấy, nó đã sức cùng lực kiệt, hoàn toàn mất đi khả năng vô mồi, không bắt nổi ngay cả một con chuột đồng nhỏ nhoi.

Diễn xuất này của Tử Lam đúng là một tuyệt chiêu. Nhưng con kim điều vẫn đứng lặng giữa tầng không chơi trò xa cách với Tử Lam. Đường như nó muốn thỏa sức thưởng thức buổi diễn xuất này.

Con kim điêu tinh quái, thật đáng chết!

Bóng chiều tà đỏ ảo, nhuộm tím chân núi tuyết Streca. Ấy là lúc bầy chim dáo dác bay về tổ ấm. Tử Lam nghĩ, sở dĩ con kim điêu dùng dằng dụa sà xuống là bởi nó đã nhìn ra sơ hở nào rồi. Và có lẽ nó đang cười thầm sự ngu độn của Tử Lam. Chỉ một chút nữa thôi, con kim điêu sẽ cười vang giễu cợt Tử Lam, rồi bay trở về tổ của nó trên đỉnh núi.

Lạ thay, con kim điêu vẫn không vỗ cánh bay đi như Tử Lam nghĩ. Nó kêu lên một tiếng rồi lao xuống một cái cây khô đét bởi sét đánh cách bên cánh trái của Tử Lam không xa và đậu trên một chạc cây. Xem ra, con kim điêu chưa hẳn đã nhận thấy sơ hở trong diễn xuất của Tử Lam, càng chưa thể vạch trần sự vờ vịt của Tử Lam, nó vẫn còn đang bán tín bán nghi. Con kim điêu đói lắm rồi, rất muốn ăn thịt con sói già nhưng bản tính đa nghi trời sinh lại khiến nó sợ bị mắc lừa nên mới dùng dằng chưa dám hành động. Tử Lam sẽ đấu với nó tới cùng.

Mặt trăng từ từ nhô cao, rót ánh bạc xuống núi và thảo nguyên. Nhất cử nhất động của Tử Lam đều bị con kim điêu thấy rõ. Mỗi phút trôi qua, Tử Lam đành giả bộ thoi thóp chờ chết.

Nửa đêm, Tử Lam đã mệt rũ rời. Cái đói đang réo gào trong ruột, Tử Lam chỉ muốn tới bên vũng nước thối uống một ngụm nước mằn mặn để xốc lại tinh thần đang rũ rượi của nó, rồi sau đó nó sẽ tìm bắt một con chuột đồng. Với Tử Lam lúc này, đó đã là thứ mỹ vị trân quý mà nó khao khát. Tử Lam lim dim đôi mắt, thầm ngó trộm con kim điêu đang đậu trên chạc cây. Con kim điêu đứng yên không động đậy như một pho tượng, nhưng đôi mắt sắc sảo của nó sáng quắc dưới ánh trăng. Đôi mắt đó đang thành thoi giám sát Tử Lam, chỉ cần Tử Lam đứng lên, thì mọi cố gắng của nó coi như xôi hỏng bỏng không, bao toan tính cũng đều uổng phí. Cực chẳng đã, Tử Lam đành từ bỏ ý định tới vũng nước thối.

Từ trong hang động phía góc núi không ngớt vọng ra tiếng tru quần quai đau đớn xen lẫn niềm hạnh phúc của Mi Mi lúc sắp sinh.

20. Chương 06 - P3

Tử Lam không biết mình đã vượt qua đêm đó như thế nào, chỉ cảm thấy đêm như dài miên man vô tận. Tới tảng sáng, Tử Lam thấy tứ chi tê cứng, đầu choáng mắt hoa, sắp kiệt sức đến nơi.

Khi vầng dương đỏ au, tròn như chiếc đĩa vừa ló rạng phía sau ngọn núi tuyết trắng nhờ nhờ, con kim điêu lại bắt đầu lượn vòng trên đỉnh đầu Tử Lam. Suốt đêm nó cũng chẳng chớp mắt nhưng tinh thần vẫn sung mãn, cái dáng chao liệng oai phong lẫm liệt của nó mang theo lời nguyện rửa của sự chết chóc và sự ngạo mạn vốn có của loài mãnh cầm ăn thịt.

Mặt trời từ từ nhô cao, ánh sáng bình minh xua tan không khí mát mẻ của buổi đêm, mặt đất lại biến thành chiếc chảo lửa với những đợt sóng nóng bức sôi ùng ục. Da thịt Tử Lam như bị nướng cháy, ngọt ngạt và khó chịu vô cùng. Giờ thì Tử Lam chẳng cần diễn kịch hay giả vờ giả vịt nữa. Bị hành hạ suốt đêm, nó thực sự đã thành một con sói già chờ ngày về với đất, lòng ngực nó như bị bùn cát lấp đầy, khiến việc hít thở cũng trở nên nặng nhọc. Hôm qua nó còn đủ tự tin để bắt một con chuột đồng, nhưng giờ phút này giả như có một con chuột đồng nhảy đến cắn tai nó, nó cũng chẳng còn hơi sức đâu mà đối phó nữa.

Con kim điêu đa nghi dường như vẫn chưa tin hẳn vào tình cảnh thực sự của Tử Lam nên cứ thủ thế lượn vòng trên đầu Tử Lam quan sát.

Tử Lam ý thức rất rõ tương quan lực lượng giữa nó và con kim điêu. Thế cân bằng của ngày hôm qua đã bị đêm khốn khổ vừa rồi phá vỡ. Lúc này, nếu con kim điêu có sà xuống, Tử Lam không thể lôi nó vào trong bụi rậm như kế hoạch ban đầu mà rất có thể nó sẽ bị kim điêu quắp lấy và bay vút lên không trung. Đương nhiên, Tử Lam đã dạn dày kinh nghiệm nên nó chẳng ngạc nhiên đến nỗi bó tay chịu chết như thế. Nó sẽ tranh đấu, sẽ phản kháng, sẽ giãy giụa, chỉ có điều chút sức tàn chẳng thể chống cự lâu được. Có thể

sống mái đến cùng với con kim điêu đã là một điều may mắn. Trong cuộc sinh tử này, Tử Lam không còn hi vọng sống.

Nghĩ tới việc phải bỏ mạng dưới đôi vuốt sắt của con kim điêu, Tử Lam không khỏi rùng mình. Tuy ngọn lửa sinh mệnh của nó sắp lụi tàn, tuy con thuyền cuộc đời của nó sắp chìm ngấm nhưng bên trong nó vẫn âm ỉ bản năng ham sống ngoan cường. Nó không muốn chết, dù sống lay lắt trên cõi đời này vẫn còn sung sướng hơn nhiều so với âm tào địa phủ. Bây giờ hồi hận vẫn còn kịp. Nếu như cuộc bắt giết này kết thúc, nó vẫn còn đủ sức lực để lê bước chân mỗi một tối bên vũng nước thối, uống một ngụm nước mằn mặn và mát lạnh. Sức sống được hồi sinh và nó sẽ đi đến chỗ vũng bùn ẩm ướt cào bới một vài con giun để hay thần lẫn để thỏa cơn đói cồn cào. Được ăn, được uống, ngọn lửa sinh mệnh của nó hẳn tiếp tục cháy sáng. Có thể, nó sẽ sống thêm hai hay ba tháng nữa, hoặc may mắn hơn sẽ sống thêm sáu tháng nữa thì sao. Dẫu rằng trong nửa năm sống ấy, có thể nó sẽ gửi thân nơi đồng hoang, nhưng thêm một ngày sống là thêm một ngày hạnh phúc. Tử Lam có đủ niềm tin để kết thúc cuộc bắt giết này. Chỉ cần nó xốc lại tinh thần, vươn dài cái eo lưng, làm ra vẻ như không thể kiên nhẫn chờ đợi thêm được nữa, nó nhằm thẳng cái mỏ nhọn hoắt của con kim điêu tru lên một tiếng oai hùng, con kim điêu tất phải vỗ cánh bay đi vì sợ hãi. Thường thì một con kim điêu không khi nào dám tấn công một con sói già có sức sống mạnh mẽ.

Con kim điêu thành linh thay đổi cái dáng chao liệng của nó, động tác của nó không còn thông thả như khi nãy, nó đang từ từ bay xuống. Dự cảm mách bảo Tử Lam, cuộc chiến sinh tử mà nó cầm chắc cái chết trong tay sắp sửa mở màn. Thời gian còn lại của nó ít ỏi quá, nên bỏ đi hay nên nghênh chiến, nó phải tùy cơ ứng biến, nếu không có hồi cũng không kịp.

Tại sao nó lại ngu ngốc như thế, muốn dùng sinh mệnh của mình để đánh cược, mạo hiểm xông pha vào cuộc bắt giết với con kim điêu già tinh quái? Cuộc chiến ấy có chút ý nghĩa thực tế nào với nó không? Tử Lam nghĩ, nó làm thế chẳng qua cũng là vì sự an toàn của gia đình Mi Mi sau này. Nhưng Mi Mi liệu có biết và thấu hiểu sự hi sinh to lớn của nó hay không? Không, Mi Mi vĩnh viễn không biết, vĩnh viễn không thấu hiểu. Dù Mi Mi có biết, có hiểu đi nữa, nó cũng chẳng bao giờ cảm kích Tử Lam; và dù Mi Mi có chút lương tâm mà cảm kích Tử Lam đi nữa thì Tử Lam cũng đã thịt nát xương tan rồi, chút lòng cảm kích ấy đâu còn nghĩa lý gì? Thật thế, tại sao Tử Lam lại phải hi sinh cả mạng sống của mình cho Mi Mi? Mi Mi là đồ vong ân phụ nghĩa, đã cướp con sói đực Ca Lỗ Lỗ mà Tử Lam yêu thương, lại đoạt cả chốn nương náu suốt đời của nó, đã không cho nó bước chân vào hang lại còn nhấn tâm cán vào cổ nó. Tử Lam không cần thiết phải hi sinh mạng sống của mình để bảo vệ Mi Mi như thế. Tử Lam thấy mình đã nghĩ thông suốt rồi, đã minh mẫn hơn nhiều và đã siêu thoát rồi. Tử Lam co một chân trước lên và đang định tính bài chuẩn thì những tiếng tru gấp gáp và đau như xé của Mi Mi chột vọng tới. Tử Lam biết, ấy là tiếng tru của người mẹ khi cửa sinh đã mở, Mi Mi đang lâm bồn, những đứa cháu đáng yêu của Tử Lam sắp sửa tạm biệt tử cung tối tăm của mẹ để đến với thế giới rạng rỡ ánh sáng. Nghĩ đến chúng, trong lòng Tử Lam trào lên niềm thương yêu vô bờ bến. Dù cách một thế hệ nhưng dòng máu chảy trong huyết quản chúng vẫn là dòng máu của gia tộc Hắc Tang – Tử Lam. Trong số những đứa cháu ấy, chắc chắn sẽ có một đứa trở thành Sói Vương thống trị cả bầy sói trong tương lai. Nghĩ đến đây, Tử Lam không khỏi hạnh phúc vì niềm hi vọng của nó được tái sinh thêm lần nữa.

Con kim điêu càng lúc càng tiến gần Tử Lam, đôi cánh vàng to rộng của nó quạt tới từng luồng không khí chết chóc. Không, Tử Lam không thể nào rời bỏ cuộc chiến sinh tử này được. Giả như hôm nay nó không tiến con kim điêu này về Tây thiên thì ngày mai, các cháu yêu quý của nó sẽ trở thành miếng mồi ngon của nó. Dù sao thì nó cũng sắp chết rồi, nếu chờ hai, ba tháng nữa bỏ mình nơi đồng hoang chỉ bằng dùng chút sức lực còn lại của sinh mệnh để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, để báo thù cho Hắc Tử đã chết một cách bi thảm, loại bỏ nguy cơ đe dọa sự sống còn của những đứa cháu sắp sửa chào đời. Có thể chết trong tay một loài mãnh cầm ăn thịt ngang tài ngang sức là niềm tự hào, là bến đỗ vĩnh hằng của loài sói.

Con kim điêu già kia, mày hãy tới đây đi!

Con kim điêu chao liệng trên lưng của Tử Lam, thổi từng luồng không khí xoáy tròn lên dọc sống lưng Tử Lam khiến từng sợi lông của Tử Lam dựng đứng. Tử Lam không xoay người hay quay đầu mà nằm yên chờ đợi, sẵn sàng dùng sống lưng để chào đón đòn tấn công của con kim điêu. Tư thế ấy đương nhiên là bất lợi. Lẽ ra, nó phải xoay người và quay đầu hướng thẳng về phía con kim điêu lòng dạ khó đoán, mặt giáp mặt mà đánh nhau với nó. Nhưng Tử Lam sợ làm thế sẽ kinh động tới những sợi thần kinh quá mẫn cảm của con kim điêu già nên đành để ngửa cái sống lưng mềm yếu nhất của mình để làm mồi cho đôi vuốt sắc nhọn

của đối phương. Tử Lam nghe thấy tiếng khèng khèc phát ra từ cổ họng và tiếng khùng khục của những khớp xương đang co quắp lại của con kim điều, đoán rằng con kim điều chỉ cách sống lưng mình chưa đầy năm thước. Tử Lam khê khàng duỗi chân, há miệng, ngấm ngấm chuẩn bị tư thế đối phó.

Mọi âm thanh trong không gian bỗng dừng ngưng bật, ngay cả luồng không khí xoáy tròn cũng không còn nữa. Thế giới trở nên im ắng, sự im ắng của tử thần, im ắng tới mức khiến Tử Lam cảm thấy quận thắt và hốt hoảng. Tử Lam hiểu rõ đó là tín hiệu trước giờ tấn công của con kim điều. Nó hẳn đang lựa chọn góc độ bổ nhào tốt nhất, thỉnh linh thu đôi cánh lại để thân mình nó có thể nhẹ nhàng sà xuống mục tiêu khê như một chiếc lá rơi. Đây là đòn đánh lén tuyệt vời nhất mà kim điều vẫn thường dùng.

Tiếng đôi cánh chim tách rời nhau đột ngột phá tan bầu không khí tĩnh mịch. m thanh ấy nhẹ như một chiếc lá khẽ đung đưa, như một cành liễu êm êm rút xuống mặt nước, vắng tới thính giác vô cùng mẫn cảm của Tử Lam. Đã tới lúc nó quay người nghênh chiến, nó sẽ vịn chiếc eo lưng nhanh như một tia chớp rồi lẹ làng lẩn một vòng, ngửa mặt lên trời, sẵn sàng ăn miếng trả miếng, kẹp chặt đôi cánh của đối phương nếu con kim điều bổ đôi móng vuốt cứng như sắt xuống bụng nó và cắn đứt cổ đối phương nếu con kim điều thọc cái mỏ nhọn hoắt vào đôi mắt nó.

Tử Lam phải tính toán thời gian cho thật chuẩn xác, bởi chỉ sớm hay muộn một giây thôi cũng đã lỡ thời cơ phản công rồi. Nếu Tử Lam quay người sớm một giây thì ở vào thời khắc cuối cùng, con kim điều ắt sẽ ý thức được khả năng phản kháng của nó, sẽ vỗ cánh bay đi thật xa khi chỉ còn cách nó chừng nửa mét; nếu Tử Lam quay người chậm một giây thì đôi móng vuốt cứng như sắt của con kim điều sẽ cắm chặt vào sống lưng nó, khiến nó không còn khả năng chống cự. Tử Lam đang ở vào những giây ngàn cân treo sợi tóc của cuộc đời.

Đôi vuốt sắc nhọn của con kim điều chạm tới đám lông trên sống lưng của Tử Lam, thời khắc đã điểm, Tử Lam dồn sức vào chân, mượn lực đàn hồi của mặt đất để gắng quay người. Ngày trước, cơ thể nó nhanh nhẹn là thế, các bộ phận phối hợp với nhau ăn ý là thế, bộ não vừa lóe lên một ý nghĩ thì cơ thể đã mau chóng hoàn thành, thế mà giờ đây, do mệt mỏi quá độ và nằm yên bất động quá lâu nên tứ chi của nó dường như tê liệt cả, sống lưng mất đi độ nhanh nhạy vốn có, cơ thể trở nên nặng nề và chậm chạp khiến nó quay người chậm mất nửa giây so với tính toán ban đầu. Nửa giây ngắn ngủi xoay chuyển cả sinh mệnh của Tử Lam, bởi lẽ đúng vào lúc ấy, đôi móng vuốt nhọn hoắt nổi từng đốt xương của con kim điều đã đâm xuyên vào xương sườn bên trái của Tử Lam ngay khi Tử Lam còn chưa kịp cảm những chiếc răng sắc của mình vào tử huyệt của đối phương.

Tử Lam thấy đau đớn như có ngọn lửa đang thiêu đốt trái tim, bỗng rất không sao chịu đựng nổi, nó tru lên một tiếng thảm thiết. Tử Lam muốn lẩn một vòng dưới đất hoặc làm bất cứ một hành động nào để cứu lấy mạng sống của mình, nhưng đã muộn. Đôi cánh to rộng của con kim điều quạt từng luồng gió dữ, Tử Lam thấy cơ thể mình đang bị đôi móng vuốt chắc chắn của nó quắp lên không trung, bốn chân như sắp rời mặt đất.

Không, Tử Lam không thể để con kim điều quắp mình bay vút lên cao được. Nó là loài mãnh thú dưới đất, xa rời mặt đất tức xa rời khỏi nguyên sức mạnh vô song của nó. Tử Lam dồn toàn bộ sức lực vào bàn chân, gắng sức lao về bụi rậm phía trước mặt. Nơi này sẽ giữ lại thân xác của kim điều, bước tới đó thì đôi cánh uy phong của nó đâu còn đất dụng võ.

Cuộc giằng co giữa sống và chết diễn ra quyết liệt. Con kim điều vội vàng đập mạnh đôi cánh, dốc hết sức lôi Tử Lam lên khỏi mặt đất; Tử Lam mở rộng bốn chân, bấu chặt những chiếc móng của mình vào gốc cỏ, bám sâu vào đất và đá xung quanh liều chết lôi con kim điều về phía bụi rậm. Dưới mặt đất, cát bay mù mịt, lá cỏ đổ rạp.

Chỉ vài bước chân nữa là tới bụi rậm. Con kim điều chừng như ý thức được mối nguy kề cận bên mình, rống lên không ngớt. Đôi cánh của nó đập mạnh liên hồi, cuốn theo từng luồng gió lốc dữ dội. Tử Lam thấy xương sườn của mình như sắp gãy đến nơi, cả cơ thể của nó bị kéo căng như một vòng cung, các khớp xương ở tứ chi bị lôi mạnh tới mức sắp trật ra, nó cũng găm lên điên loạn và vẫn ngoan cường chiến đấu. Những chiếc móng vuốt của nó bấu chặt vào gốc cỏ và cành cây trên mặt đất, mượn sức mạnh của đất để lê từng bước chân về phía bụi rậm. Tiếc thay, nó đã già, lại trải qua một đêm khổ sở, vừa đói vừa mệt nên sức lực chẳng còn mấy dôi. Lúc này đây, nó chỉ có thể chống đỡ bằng ý chí mạnh mẽ vốn có của loài ăn thịt để giành giật thế cân bằng với con kim điều. Mắt nó lấp lánh những ngôi sao vàng và mọi thứ xung

quanh, từ bụi rậm phía trước mặt, bầu trời xanh trong đến thảo nguyên bát ngát phía xa và ngọn núi tuyết hùng vĩ phía sau lưng như đang chuyển động, quay tròn xoay trước mặt. Tử Lam sớm biết, những giọt dầu cuối cùng của sinh mệnh chẳng thể nào giúp nó lồi con kim điều già đang còn khỏe mạnh tới bụi rậm để làm đám tang cho đối phương.

Chút sức tàn của Tử Lam đã kiệt quệ. Nó không chống đỡ được nữa. Tuy thế, nó vẫn phải kiên trì tới cùng. Nó gắng gượng tiến thêm một bước, bám chặt một chân vào gốc cây cổ ngựa và khi nó vừa dồn trọng tâm của cơ thể về phía trước thì bỗng “phụt” một tiếng, gốc cây gãy lìa bởi nó vốn mềm yếu, không chịu nổi sức nặng của một con sói. Tử Lam chỉ cảm thấy một âm thanh rất nhẹ và sự rung chuyển của mặt đất, rồi cơ thể nó mau chóng rời khỏi mặt đất, bay vút lên không trung, mỗi lúc một cao và dần mất đi trọng lượng, khó chịu tới mức đầu óc quay cuồng, chỉ muốn nôn ọe.

VI

Bầu không khí buốt lạnh trên cao chích vào da thịt gọi Tử Lam thức dậy. Nó mở bừng đôi mắt. Thảo nguyên Ga Marr mênh mông trông như một tấm thảm màu lục trải lộn xộn trên thung lũng bị núi cao bao bọc, vũng nước thối mà ngày thường nó vẫn hay lui tới giải khát bé xíu như một mảnh kính bị vỡ. Một con báo tuyết đang tung tăng nhảy nhót trên bãi cỏ, nhưng trông nó chỉ nhỏ như một con đom đóm. Cái hang nơi Tử Lam gửi lại những vui buồn trong hơn nửa cuộc đời giờ chỉ còn là một chấm đen mờ mờ ảo ảo. Tử Lam phán đoán độ cao của mình, có lẽ gần bằng với đường tuyết chạy cong cong trên đỉnh ngọn núi tuyết Streca vút tận mây mờ. Cảm giác nôn nao vì mất trọng lực không còn nữa, bởi con kim điều đã thôi không lên cao nữa mà giữ nguyên vị trí, cứ thế bay về phía trước.

Tử Lam biết rõ mình đã rơi vào tuyệt cảnh. Bị treo lơ lửng trên tầng không, bộ móng vuốt và hàm răng sắc nhọn của nó không thể phát huy sức mạnh, trở nên mềm nhũn như móng vuốt và hàm răng của một con cừu hiền lành. Nó vẫn sống nhưng đã trở thành món mồi ngon của con kim điều. Nó không sợ cái chết đang cầm chắc trong tay, bởi khi quyết định lao vào cuộc sinh tử với con kim điều, nó đã chuẩn bị sẵn tinh thần xuống suối vàng. Nó chỉ mong sao có thể cùng sống mái với con kim điều. Tiếc là, niềm mong mỏi cuối cùng của cuộc đời nó không thành hiện thực. Nó thua một cách thê thảm. Nó không thể cắn chết con kim điều, không thể diệt đi ẩn họa khôn lường đe dọa mạng sống của những đứa cháu đáng yêu của nó, ngược lại, nó bị con kim điều nuốt gọn cả xương lẫn thịt. Trời ạ!

Tử Lam đoán rằng con kim điều đang quắp bay về tổ của nó để từ từ nhấm nháp. Con kim điều đặc ý hót lên những lãnh lót đầy khoái trá, nó giang cánh bay trên bầu trời với phong thái của một kẻ chiến thắng, rất điềm đạm và bình tĩnh. Con kim điều tất nhiên phải tự hào, bởi một con sói sống sờ sờ thế này chẳng những làm nó no nê trong mấy ngày liền mà còn giúp nó thể hiện sức mạnh, nâng cao uy thế và địa vị của nó trong họ nhà chim ưng. Ngọn núi tuyết Streca hiện ra mỗi lúc một gần. Đường tuyết cong cong vắt vẻo trên đỉnh núi trở nên huyền ảo với ba màu đỏ, vàng, xanh lam lung linh trong nắng. Dãy núi xanh rì phơi mình trong ánh mặt trời vàng tươi. Những bụi tuyết li ti phát phơ bay trong không khí, găm vào da thịt Tử Lam mang theo cái lạnh thấu tim gan.

Lẽ nào mình lại ngoan ngoãn để con kim điều ăn thịt như thế ư? Giả như dưới móng vuốt con kim điều hiện giờ là một con động vật ăn cỏ hiền lành thì nó sớm đã sợ hãi mất mật và già từ sinh mệnh ngay khi vừa bị cắp bổng lên không trung; hoặc giả là một con vật ăn thịt tầm thường như cáo, sài hay chồn chó thì e rằng đã mất đi ý chí phản kháng từ lâu. Nhưng không, con kim điều đang quắp theo một con sói – loài động vật tinh anh của thảo nguyên, hiện thân của thế giới hoang dã. Con sói ấy cũng không phải là một con sói tầm thường mà là một con sói già đã trải qua đủ mọi khổ nạn của cuộc sống hiểm ác trong thế giới tự nhiên, một con sói già mà ý chí sắt thép của nó đã được tôi mài qua biết bao bất hạnh. Bởi thế, dù có rơi vào tuyệt cảnh, nó cũng không bao giờ mất đi ý chí phản kháng. Trong từ điển sống của loài sói, không có cụm từ bó tay chịu chết, loài sói đã quen chiến đấu tới giọt máu cuối cùng.

Lẽ nào nó ngoan ngoãn để mặc con kim điều xẻ thịt lột da mình như thế ư? Không, dù có chết nó cũng phải liều mạng một phen. Dĩ nhiên, bây giờ, nó đang bị treo lơ lửng giữa tầng không nên không thể thể hiện bản lĩnh can xé con mồi của mình nhưng con kim điều không thể quắp nó bay mãi được. Con kim điều đang cố gắng bay về tổ. Khi về tới nơi và bốn chân chạm đất, con kim điều sẽ quăng Tử Lam xuống đất, rồi dùng cái mỏ nhọn hoắt của nó chọc thủng đôi mắt và xương sọ của Tử Lam, lôi ra từng đoạn ruột. Trước khi nhắm mắt từ biệt cõi đời, Tử Lam chỉ còn một cơ hội duy nhất để tấn công một đòn trí mạng cuối cùng

vào con kim điều đáng ghét.

Con kim điều từ từ bay về phía một vách núi cheo leo, Tử Lam trông thấy cạnh cây tùng sừng sững vươn mình khỏi khe hẹp giữa vách đá dựng đứng có một khe đá hình thoi, bên trong rải đầy lá rơi và những chiếc lông vũ sặc sỡ của loài chim. Phía trước khe đá là một phiến đá xanh rì và bằng phẳng, vẫn vút giữa làn mây trắng như sữa. Tử Lam đoán, ấy chính là cái tổ thân yêu của con kim điều. Loài kim điều thường hay làm tổ trên những vách đá dựng đứng. Phiến đá xanh rì và bằng phẳng kia hẳn là nơi con kim điều tể linh hồn của những con mồi về với đất. Con kim điều bay cách khe đá mỗi lúc một gần nên Tử Lam càng lúc càng nhìn rõ đám xương trắng hếu, da thú và lông chim vung vãi trên phiến đá. Biết đâu trong đám xương trắng đó còn vương lại một vài mẫu xương tàn của Hắc Tử yêu dấu? Trái tim của Tử Lam bị kích động mạnh, cồn lên nổi khát khao báo thù rửa hận.

21. Chương 06 - P4 - End

Khoảng cách giữa Tử Lam với cái tổ của con kim điều đang nhích lại gần từng tí một. Nhờ có vách núi cao che chắn nên luồng không khí buốt lạnh giữa tầng không bớt gay gắt. Con kim điều từ từ giảm tốc độ bay. Mười mét, bảy mét, ba mét... các cơ bắp trên khắp cơ thể Tử Lam như nén chặt lại. Tử Lam gắng hết sức giữ cho cơ thể được cân bằng để khỏi bị lộn nhào theo lực quán tính của con kim điều khi nó tiếp đất. Vết thương ở chỗ xương sườn của Tử Lam đã ngưng chảy máu, chút sức lực còn lại của nó chỉ đủ để giữ cho cái đầu không cắm xuống dưới, bởi như thế nó sẽ chết ngay tức khắc. Một mét rồi nửa mét, con kim điều thành linh áp đôi cánh sát vào phiến đá xanh rồi xoay một vòng, vẽ lên không trung một đường cong tuyệt mỹ rồi lại vỗ cánh bay khỏi tổ, băng qua vách núi cheo leo. Nó vừa bay vừa rú lên những tiếng cậm cậm nghe khô khốc.

Tử Lam biết rõ, một loạt động tác chuẩn bị tiếp đất của mình đã rút dây động rừng, khiến con kim điều kinh hoàng phát hiện thấy con mồi đã tỉnh giấc mê man, thoát khỏi trạng thái nửa sống nửa chết. Nó sợ con mồi sẽ phản công lại ngay khi nó vừa tiếp đất nên nó từ bỏ ý định tiếp đất vào giây cuối cùng. Trên không, nó vĩnh viễn là kẻ chiếm ưu thế.

Tử Lam căng thẳng suy đoán xem bước tiếp theo con kim điều xảo quyệt sẽ hành động ra sao. Con kim điều lượn vòng trên một sơn cốc, dường như nó đang kiểm tìm cái gì đó.

Tử Lam cảm nhận rõ, đôi cánh của con kim điều đã không còn mạnh mẽ để quạt tới từng luồng gió ào ạt như lúc trước, thay vào đó là làn gió mỏng manh êm nhẹ. Con kim điều hẳn đã thấm mệt, bởi lẽ nó phải quắp con sói nặng gấp đôi trọng lượng của mình bay trong không trung. Nó sẽ không thể trụ lâu được nữa, sức lực của nó sắp kiệt quệ, nó muốn nhanh chóng kết thúc cuộc bắt mồi này.

Tinh thần của Tử Lam căng thẳng tới cực độ. Con kim điều bay hướng về mạn bên trái của sơn cốc và từ từ hạ thấp độ cao. Dưới đáy cốc lổn nhổn những viên đá trần trỗng bị che phủ bởi đám cỏ dại. Núi cao tít tắp làm mờ khuất ánh mặt trời khiến bãi đá trở nên vô cùng âm u, hoang lạnh, phả lên luồng không khí đầy mùi chết chóc.

Con kim điều kêu lên sung sướng.

Cả người Tử Lam bắt đầu co rút như bị điện giật. Giờ thì nó đã hiểu con kim điều bay tới bãi đá để làm gì. Con kim điều chết tiệt chẳng hề có nhả hứng quắp nó du ngoạn trên bầu trời mà muốn thả nó từ trên cao xuống. Chờ khi Tử Lam ngã xuống và chết hẳn, con kim điều quỷ quyệt sẽ tới đánh chén xương thịt nó một cách an toàn. Ban nãy nó không thả Tử Lam trước tổ là vì dưới vách núi cây cối rậm rạp, thả rồi sẽ rất khó tìm. Còn ở đây, phía dưới đáy sơn cốc chỉ là một bãi đá trống trải, con kim điều sẽ chẳng phải tốn công nhọc sức tìm miếng bánh thịt ngon lành của nó.

Thật thế, xương thịt của Tử Lam chắc chắn sẽ nát vụn. Rơi từ độ cao như thế này sẽ không có một tia hi vọng sống sót. Dẫu may mắn không rơi vào mấy tảng đá cứng nặng, mà rơi xuống lớp cỏ mềm như tơ thì lực phủ ngũ tạng của Tử Lam cũng bị nghiền vụn.

Con kim điều già thật ác độc và thâm hiểm!

Tử Lam dồn sức để vận mình, những mong có thể chop lấy phần ức hoặc cánh của con kim điều, nhưng ở trên không trung, sức mạnh của nó không có điểm tựa, nên chân đạp loạn xạ mà không thể vô được mục tiêu.

Con kim điều ngừng bay, đôi cánh của nó đang rộng như một cánh bướm, mượn lực của không khí để làm chúng chao liệng. Tử Lam biết ấy là tín hiệu con kim điều sắp sửa thả nó xuống.

Sống hay chết chỉ trông chờ vào sự thay đổi ở thời khắc này. Tử Lam dồn toàn bộ sức mạnh của cơ thể lên hai chân sau, đạp mạnh một cái lên trên. Hai chân vừa vận xuyên qua bụng con kim điều và cắm chặt lên sống lưng của nó. Đúng lúc ấy, con kim điều nới lỏng đôi móng vuốt đang quắp chặt Tử Lam. Tử Lam cảm thấy toàn bộ cơ thể mình giống như một cành cây rơi vào luồng nước xoáy, đang từ từ sa xuống. Nó chỉ còn cách giữ chặt cái chân sau đang cắm chặt vào sống lưng đối phương để giành giật mạng sống đến cùng, để thể hiện bản lĩnh đấu tranh sinh tử danh bất hư truyền của loài sói. Luồng không khí chuyển động mạnh trên cao thổi bạt Tử Lam, làm người nó nghiêng ngả. Móng vuốt của loài sói không thể quắp chặt con mồi như móng vuốt của chim ưng. Tử Lam sắp không trụ nổi nữa, nó chỉ có thể duy trì cục diện này trong vài giây nữa rồi cái chân sau đang kéo cả cơ thể treo lơ lửng của nó sẽ bị tê cứng, không đủ lực để giữ chặt sống lưng của con kim điều nữa, lúc ấy, thân mình nó sẽ lao thẳng xuống bãi đá lởm chởm dưới đáy cốc.

Lúc này, chỉ một cái chao người, hoặc một tuyệt kỹ bay liệng như bay ngựa, bay nghiêng, quay tròn hay bay vút lên cao của con kim điều cũng có thể buông rơi Tử Lam, giúp con kim điều kết thúc trận bắt giết này. Nhưng vào những giây then chốt ấy, con kim điều đã phạm một sai lầm chí mạng, nó rú lên một tiếng tức tối rồi cúi đầu xuống, dùng cái mỏ cứng nhọn của mình mổ thật mạnh vào mắt Tử Lam. Nó cho rằng, Tử Lam sẽ không chịu đựng nổi cơn đau quằn quại khi con mắt bị chọc thủng, bởi thế sẽ nới lỏng cái chân đang găm vào sống lưng nó. Dù sao con kim điều chỉ là loài vật áp trứng, trí tuệ của nó xét cho cùng không thắng nổi đầu óc của loài vật có vú như loài sói.

Con kim điều dùng chiếc mỏ nhọn của mình mổ vào mắt phải của Tử Lam, Tử Lam cũng chớp thời cơ tung hai chân trước lên bấu chặt vào cổ, và dùng nốt chiếc chân sau còn lại quắp lên sống lưng của đối phương. Con kim điều mổ trúng một con ngươi mắt của nó, làm nó đau đớn quằn quại, toàn thân co giật, nhưng nó vẫn chịu đựng được nhờ nghị lực siêu phàm, bốn chân của nó quắp chặt người con kim điều, không hề nới lỏng.

Lúc này, con kim điều mới sực nhớ tới việc sử dụng những tuyệt kỹ bay lượn của nó để thoát khỏi vòng chân quẩn chặt của Tử Lam. Nó thu đôi cánh, lao thẳng xuống từ độ cao cách mặt đất mười mấy trượng và khi chỉ còn cách mặt đất hai trượng, nó lại thành linh dang rộng đôi cánh, bay vút lên không trung, vượt qua núi đá. Cứ thế, nó hết thu cánh rồi lại mở cánh, đám lông đuôi của nó lắc lư như một bánh lái khiến thân mình nó xoay tít trong không trung như một con quay; chốc chốc nó lại bay lên cao rồi sa xuống thấp, chốc chốc nó lại đứng đưa người qua trái rồi sang phải... Nhưng tất cả đã muộn, Tử Lam quyết tâm ép chặt người mình vào người nó, nồng nàn và cuồng nhiệt như khi ôm ấp bạn tình, dù bị con kim điều hành hạ thế nào cũng nhất định không chịu buông lơi.

Con kim điều lại nhắm vào con mắt bên trái của Tử Lam mà mổ xuống. Một dòng máu đỏ ối tuôn trào. Bầu trời xanh trong, đám mây trắng lững lờ trôi không còn nữa, thế giới trở nên đen sẫm một màu. Tử Lam đau đớn cùng cực nhưng nó vẫn lợi dụng tư thế thăng bằng và tốc độ bay chậm chậm khi con kim điều mổ vào mắt trái của nó để ngửa miệng lên trên cắn xé như điên. Đôi mắt bị mù khiến nó không thể căn trúng cổ con kim điều, nó cắn lẹm sang một bên, trúng một bên cánh của đối phương. Con kim điều tức lồng lộn, vỗ cánh thật mạnh, rồi cứ nhè vào mặt, vào đầu của Tử Lam mà mổ lia lịa. Mũi, tai và hai bên má của Tử Lam bị mổ nát như tương, hàm răng già nua của nó cũng bị đôi cánh của con kim điều lôi gãy hai chiếc, một bên mép cũng bị cắn rách. Nhưng Tử Lam vẫn ngậm chặt xương quai hàm, liều mạng ăn miếng trả miếng. “Rắc”, một bên cánh của con kim điều bị cắn đứt. Chỉ còn lại một bên cánh, con kim điều mất thăng bằng loạng choạng rơi xuống bãi đá.

“Rầm”, một âm thanh chát chúa vang lên, Tử Lam và con kim điều cùng đáp người xuống bãi đá âm u và lạnh lẽo. Tử Lam vẫn ôm chặt con kim điều và bối nằm dưới đối phương nên sống lưng của nó tiếp đất trước, cắm phập vào một góc đá nhọn hoắt. Khung xương gãy lìa, trái tim ngừng đập, nhưng bốn chân của nó vẫn còn bám chặt con kim điều.

Con kim điêu cũng tử nạn vì cú ngã. Một bên cánh của nó đập đập hai cái cuối cùng trước khi ngừng hẳn. Đôi cánh của nó hướng thẳng lên bầu trời, rực vàng trong ánh chiều tà đỏ như lửa làm thành một tấm bia mộ đặt trước nấm mồ của sói mẹ Tử Lam.

Bên trong cái hang đông ẩm hè mát thân thuộc của Tử Lam, Mi Mi đang tru lên những tiếng vừa hạnh phúc vừa đau khổ để chào đón năm chú sói con lần lượt cất tiếng oe oe chào đời. Hai con sói đực, một con có bộ lông đen tuyền, một con có bộ lông ánh lên sắc tím, giống hệt như Hắc Tang và Tử Lam. Mong sao một trong số chúng sẽ giành được ngôi vị Sói Vương tối cao vô thượng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-soi-vuong>